Vedoucí kroužku tvůrčího psaní a průvodní slovo

Mgr. Michaela Hantková

Členové kroužku tvůrčího psaní a autoři většiny příspěvků

Anežka Formánková (6. A)

Lea Petřivalská (6. A)

Jáchym Heroudek (7. B)

Lucie Riglová (9. A)

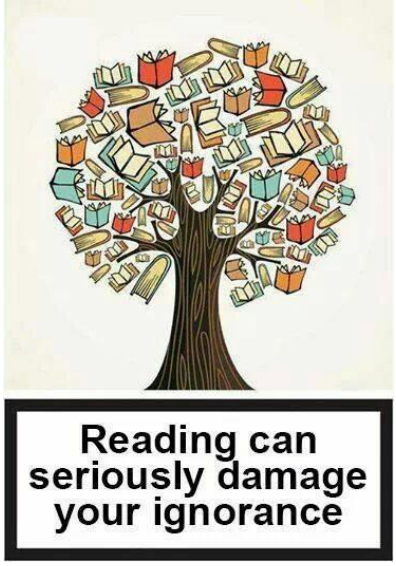

Dále přispěli

Lucie Heroudková

Adam Petřivalský (4. A)

Kristýna Jelínková (5. A)

Daniel Weber (5. A)

Hedvika Hrabálková (5. A)

Tereza Dolníčková (5. B)

Denis Kozel (5. B)

Adéla Matoušková (5. B)

Kateřina Kolibáčová (6. A)

Barbora Čechová (7. A)

Leoš Sáblík (9. A)

Lenka Večeřová (9. A)

Lenka Vonešová (9. B)

Držíte v ruce již třetí sborník prací žáků kroužku tvůrčího psaní. První byl bezejmenný, ale díky němu jsme se hodně naučili – jak sestavit pořadí článků, že obrázky jsou fajn a že je dobré mít název. Druhý sborník byl povedený. Však už taky měl název – RoSpis – tohle slovo mělo symbolizovat název našeho města a –pis- to, že rádi píšeme, jsme už rozepsaní.

Třetímu sborníku jsme vybrali název RoSkvět. Opět je v něm přiznaná chyba, která navíc odkazuje na název města Rosice. Další část „květ“ má symbolizovat, že zažíváme nejlepší léta našeho psaní, jsme v rozpuku a vyjadřujeme se květnatě.

Doufáme, že vám naše dílka provoní život a projasní případné šedivé dny prázdnin. Těší nás, že nás čtete.

Následující menu je prací všech členů. Vymýšleli jsme jídelníček, který by se týkal psaní. Tak co si dnes dáte?

Stravopsací menu aneb Menu pro ty, co se chtějí živit psaním

Předkrmy

Malá orestovaná písmenka A s nadrobno nakrájeným křupavým letním salátem

Kopeček písmen B se speciální abecední směsí a omáčkou

Písmeno C v textovém rosolu s pár odstavci – textový aspik

Podélně rozkrojené písmeno D obložené kousky sušených písmen E

Lehká jarní báseň uvařená natvrdo bez skořápky

Jemně peprný jazykolam na připravení vašich jazýčků

Odstavcová bažantí varlata na lyrickém bochníku chleba zpestřená epickou básní

Jablko s tečkovou a čárkou omáčkou

Hranolky z písmen H v pikantní Očkové omáčce

Nakládané úvodníky

Polévky

Dle nálady spisovatele

Písmenková s Mozartovou symfonií

Vývar z ošklivého káčátka

Polévka slečny Polednice (jemná chuť člověčiny, vařená na poledním slunci)

Odstavcová s česnekem

Lehce pikantní klávesnicová polévka

Hlavní jídla

Nakládaná písmena F, G, H, I, J a K s okurky, rajčaty a mrkví

Poezijní paprika s písmeny L, M, N, O, P a Q

Palačinky s jazykolamy, zmrzlinou a sladkou omáčkou zhotovenou z písmen R, S, T a V

Hluboce zmražená písmena X, Y a Z s háčky a čárkami

Písmeno V s beletrijním překvapením (Dvojitá porce obsahuje písmeno W)

Velmi sladká palačinka Romeo a Julie (tajemství slečny Kapuletové)

Řízek z Holoubka K.J. Erbena obalený v Hrubínové mouce

Grilované G s vařenými V

Smažené S s krokety K

Básnická omáčka s Haškovým masem

Knedlíky s pokušením padesáti odstínů abecedy plněné písmenem O

Restované detektivní povídky

Románový Rostbeef

Přílohy

Dlouhá bramborová H

Cibulová O

Písmena od A do Z

Háčky, čárky, tečky a jiná interpunkční znaménka

Odstavce

Smažená písmena D

Sladké tečky

Literární pokušení

Koláč z interpunkčních znamének

Poetické překvapení

Mandlový dort ozdobený písmenem M

Gulliverova cestovatelská zmrzlina ozdobená malými človíčky

Déčkový dort s třešňovou polevou

R se šlehačkovým překvápkem

Horké dramatické jablko s příchutí písmen R polité Čapkovým pokušením

Orestovaný román obalovaný v písmenu V polité tvarohovými čárkami

Nekrolog romanopisců

Milostná poezie – dietní verze bez písmen S, E, X

Nápoje

Koktejl z libovolných písmen

Odvaz ze sladkých slovíček

Verše a rýmy v tekuté podobě se zpěněným mlékem

Sladká limonáda Joe se sluncem, senem a jahodami

Svařené balady a romance

Alkoholické verše Prokletých básníků

Specialita týdne

Lyrická či epická dějová linie s tečkami a háčky

Na jedné z prvních letošních lekcí jsme sami sebe charakterizovali prostřednictvím limericku. Limerick je báseň o pěti verších. První verš je o osobě z nějakého města, která v dalších verších dělá nejčastěji něco podivného. Poslední verš pak vtipně shrne celou báseň.

Limericky

Já jsem z Rosic Anežka

a píšu knihu do dneška

píšu, kreslím, tvořím.

do knížek se nořím.

To jsem já, tvořivec Anežka

Byla jednou jedna Lea,
s Marťany si mohla hrát,
bydlela v zámku z linolea
nebudu vám dále lhát -
bavilo ji o tom psát

Jmenuji se Lea,
jsem z Rosic u Brna
ráda pletu copy,
dlouhé 6 a půl stopy -
Já popletená Lea

Byl jeden Jáchym z Rosic

a toho nenapadalo nic.

A tak tam něco napsal, no,

aby mě vystaráno.

Ten lenoch Jáchym z Rosic.

Já jsem Jáchymova maminka

a nejsem vůbec malinká

a vůbec se tím netajím,

že ráda hodně, hodně jím.

Jsem víc než nemalinká maminka.

Já jsem tady učitelka
má chuť tvořit je fakt velká
všechny nutím číst a psát
Ringa všude musím brát
jsem holt psí učitelka.

Byla jedna učitelka ze dvou měst
jak psát ukazovala mnoho cest
ale když měla učit matiku
dostala obrovskou paniku
ta panikářka ze dvou měst.

Na jedné lekci jsme se nechali inspirovat písničkářem Karlem Plíhalem a jeho rýmovačkami na nejrůznější jména

Inspirace Plíhalem – jména

Anežka

Do třídy nás chodí banda
včetně holky jménem Vanda

Jeden kluk je Vilém
chodí pořád v bílém
jenom boty nosí černé
holky jsou mu pořád věrné

Lea

Dnes jel za mnou na kole Samuel,
raději jsem brzdil, abych mu neujel.
Křičel na mě: „Lukáši, kdy mám mít tu matiku?!“
Já ho ovšem neslyšel kvůli svému blatníku.

Je známo že Petra

dá každému pět ran

když ji někdo urazí

ráda mu nos přerazí

Když měl Kryštof narozky

vzal si bílé ponožky

Jáchym

Potkal jsem nedávno Jáchyma

Říkal že míří do Říma

Lucie Heroudková

Potkal jsem Thomase Alvu

pojedli jsme spolu halvu

Paní učitelka

Viděla jsem včera Michaelu
pojídat rajčata a mozzarellu

K nám do třídy chodí Felix
co má strašně nohy do X

Dívce jménem Vlasta
došla zubní pasta

Dcera si domů dotáhla Artura,
byla to pro mě obrovská tortura

Slyšel jsem našeho Jonáše
na všechny pomluvy roznášet

Plíhalova absurdní poetika nás bavila, a tak jsme použili jeho báseň jako součást povídky nebo básně jiné.

Inspirace Plíhalem – Psal jsem si se slepýšem, ale už si nepíšem.

Anežka

Povím vám příběh jednoho slepýše, o kterém se ani v knížkách nepíše. To bylo tak:

Jednou se slepýš plazil po lesní cestě. Plazil se k potůčku, jelikož bylo strašné vedro. Plazil se a plazil a už tam byl. Ale byla tam i spousta jiných zvířátek, co zklamaně lamentovala: „Jaká hrůza, potůček vyschl.“ Jelikož ale dole bylo samé bláto, nikomu se nechtělo na druhou stranu. Veverka by si prý ušpinila kožíšek, a tak podobně...

Tu se slepýš rozhodl, že bude užitečný, a natáhl se až na druhý břeh tak, že tvořil most. Zvířátka se radovala, že můžou na druhou stranu objevovat nové potůčky. Když už byli po chvilce všichni na druhé straně, ozvalo se dunění a najednou se z kraje vyvalila voda. Ta spláchla slepýše.

Ale spousta lidí neví, že slepýš umí taky plavat, a tak slepýš plaval a cestoval do neznámých končin. A jestli ten potůček nevyschl, cestuje na něm dodnes. A proto si už se slepýšem nepíšem.

Lea

Tenkrát měl slepýš ještě ruce, proto jsme si hodně psali. Naučil jsem ho psát i číst, zvládl to líp než leckterý páťák. Pak se ovšem staly hned dvě strašné věci.

Stalo se to jednoho čtvrtečního večera. Bylo to v době, kdy jsem mu ještě říkal Ali, protože se opravdu aligátorovi podobal. Od té děsivé události mu ovšem říkám jedině slepýš.

Ali právě pozoroval hvězdy, já jsem tam s ním tenkrát nebyl. Ali se začal nudit a napadlo ho zkusit něco nového, co můžou jenom dospělí. Vzal tedy doutník a zapálil si ho. Pařátky měl však prťavé, doutník mu upadl a zapálil trávu. Vtom si Ali všiml, že uprostřed ohně roste nádherná kopretina. Chtěl ji zachránit, a tak se vrhl přímo do plamene.

Po této události přišel o ruce i nohy a kouř ho oslepil, proto mu říkám slepýš a proto si už nepíšem.

Vy, děti, ovšem nemusíte mít takové štěstí, že byste žili dál jako hádě, proto se raději chovejte jako děti, a ne jako dospělí.

Jáchym

Psal jsem si se slepýšem,
ale už si nepíšem.
Je to smutné, je to tak,
propisku mu ukrad pták.

Jaký pták, to přesně nevím.
Ať tak, či tak se na něj zlobím.
Byl to orel, či vrabec snad?
Se slepýšem psával jsem si rád.

Psal jsem si s ním rád, ale už to tak není,
marné je moje žalostné naříkání.
S kým si teď budu psát, to nevím,
třeba se na tom s někým domluvím.

Potkal jsem se se slepýšem,
s tím, co si spolu nepíšem.
Novinu sdělil mi radostnou,
že propisku koupil si zcela novou.

Pak domů jsem pádil,
celých 48 hodin schránku jsem strážil.
A dočkal jsem se toho, čeho jsem se dočkat chtěl,
do mojí schránky dopis od slepýše vjel.

Jenže dnes s tím slepýšem,

už si zase nepíšem.

Nejspíš se ptáte, proč a jak?

Je to smutné, je to tak,

propisku mi ukrad pták.

Přijali jsme výzvu, která přišla do školy hned na počátku školního roku. Zkusili jsme napsat pokračování knihy R. J. Palaciové (Ne)obyčejný kluk. Hlavní hrdinou je Auggie, chlapec s deformovaným obličejem. A v této soutěži jsme byli neobyčejně úspěšní. O všem se můžete dočíst níže.

Literární soutěž (Ne)obyčejné děti

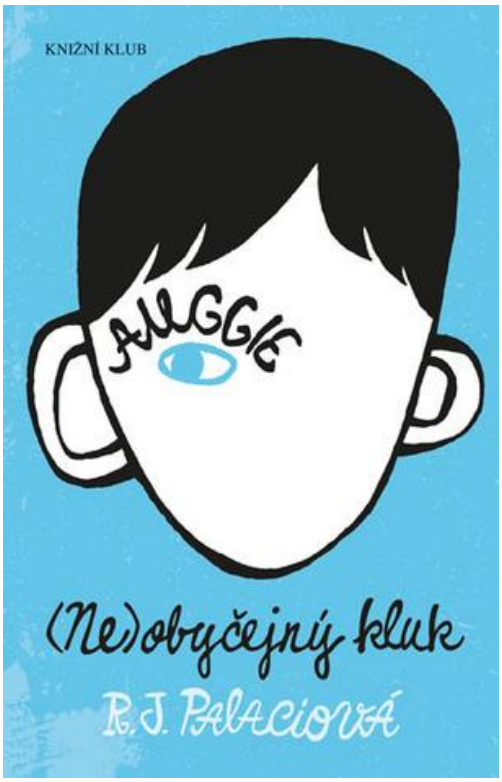

Anežka

Nesuď!

Nesuď knihu podle obalu

Ani čas za to, jak jde pomalu

Nesuď mraky podle tvaru

A oslavy podle darů

Nesuď obraz podle rámu

Nesuď jenom jednu stranu

Nesuď hvězdy podle záře

A hlavně nesuď lidi podle tváře.

Julian

Konverzace na internetu:

Julian: Summer, jak můžeš na obědě sedět s tou ohyzdnou nestvůrou!! Summer, nemusí ti ho být líto, netvoři jako on přátele nemají! Ani si je nezaslouží!!!!!!!!!:-(

Summer: Juliane, ty si netvor! Jak můžeš něco takového říkat! Je to ošklivé. A navíc kdybys nehrál ten hloupej mor a trochu se s ním poznal, takové věci bys neříkal.

Julian: Ale Summer! Přestaň si hrát na hrdinku. Oba víme, že ho nesnášíš a že si s ním povídáš jenom proto, že je ti ho líto! Nemusíš to dělat. Mně to ředitel taky nakázal, a je mi to jedno.

Summer: To není pravda!

Julian: Ale je!

Summer: Není!!!! A už se s tebou nehodlám bavit

Konverzace ukončena

Ach jo. Ve skutečnosti nemám Auggieho rád jenom proto, že se mu všichni tak věnují a zahrnují ho láskou a péčí. Moji rodiče se rozvedli, když jsem byl v druhé třídě. Já tolik péče nemám. Asi by mi nevadilo, kdybych měl takový obličej, kdyby mě zahrnovali takovou spoustou lásky. Už od první chvíle, co jsem ho uviděl, jsem mu záviděl. Ředitel, jeho máma a táta, jeho ségra, a dokonce i pes se o něho tolik starají! Brečím. A brečím dlouho. A máma si toho

ani nevšimne! Klidně se dál baví s kamarádkou po telefonu. Vsadím se, že kdybych byl Auggie, máma už by u mě stála a ptala by se. „Copak, drahoušku, děje se něco?“ nebo „Copak se děje, miláčku?“ či nějak podobně. To není fér, že má jeden tolik péče a druhý rozvedený rodiče!!! Proč to nikdo nechápe. Jsem tak sám.

Lea

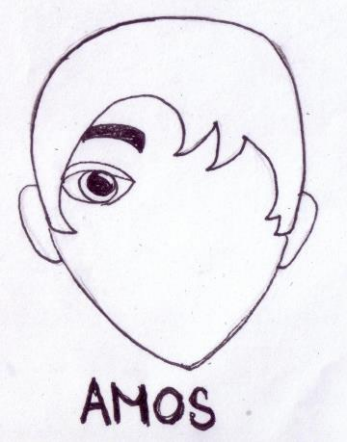

Jak jsem skončil s Julianem

Já znal Juliana už od dětství. Měl moc milou maminku. Často jsme se navštěvovali a hráli jsme si na Hvězdné války. Také jsem po něm dědil boty. Byli jsme ti nejlepší kámoši pod sluncem. Do školky s námi chodil taky Jack Will.

Jako malé dítě byl dost hyperaktivní. Vždy, když jsme si s Julianem něco postavili, Jack kolem proběhl a stavba se zbořila. Jacka vůbec nezajímaly věci jako nás. Zajímal se o vojáky, zbraně a tak dál. My s Julianem jsme ho brali jako výtržníka. Ve druhé třídě se ale všechno změnilo. Ta Julianova milá maminka se s jeho tátou rozvedla, ten se znovu oženil. Je to něco jako pohádka o Popelce nebo o Jeníčkovi a Mařence, když se jejich tatínek ožení za zlou babu. V těch pohádkách ovšem děti zůstávají stále stejné. Náš Julian se však dost změnil. Chlubil se novými džíny a jen tak s někým se nekamarádil. Choval se jako někdo nedostupný, komu se musíš velice zalíbit, aby s tebou kamarádil. My dva jsme zůstali stále kamarádi a přidalo se k nám pár dalších lidí. Například jsme mezi sebe tak nějak přijali i Jacka.

Když jsme končili čtvrtou třídu, řekl nám pan Zadeck při svém závěrečném proslovu, že se po prázdninách můžeme těšit na nějaké nové žáky. Dělali jsme si z nich s Jackem a Julianem legraci, že k nám určitě přijde Glum z Pána prstenů a Dobby z Harryho Pottera. Ani ve snu by mě nenapadlo, že jsme se vlastně skoro trefili. Přišel Auggie. Juliana a Jacka pověřil pan Zadeck, aby se o něj starali, dokud si na školu nezvykne. To jsem jim teda nezáviděl. Jack se

úkolu docela dobře chopil, ale Julian spíš naopak. Nepřímo se Auggiemu vysmíval. Potom mi řekl, že mám vyhodit všechny svoje postavičky z Hvězdných válek, protože, když si na Hvězdné války hraje Auggie, tak on s nimi teda skončil. Byl jsem naštvaný. Ne na Juliana, ale na Auggieho. Teď už vím, že to nebylo kvůli němu, ale tehdy jsem ho za to úplně nenáviděl.

Když byl Hallowen, Auggie vůbec nepřišel do školy, takže jsme se o něm mohli v klidu bavit. Jenom já, Julian a Jack. Tehdy nám řekl Jack konečně pravdu. I když to vypadalo, že se s Auggiem opravdu kamarádí, ve skutečnosti mu to nařídil ředitel. Když jsme se o tomhle bavili, poslouchal nás asi jeden z Maxů. Vím, že to byl Max, protože když ho přestalo zajímat, o čem se bavíme, běžel někam pryč a v naší škole se běhat nesmí, porušuje to leda Max a Max, takže to musel být jeden z nich.

Pár týdnů před Vánoci jsem dostal pozvánku na Julianovu Vánoční párty. Pořádal ji v luxusním hotelu a při té příležitosti všem řekl, co mu Jack udělal ve středu ve škole a proč Jack ve čtvrtek a pátek do školy vůbec nepřišel. Údajně ho Jack praštil pěstí do pusy a vyrazil mu zub, jen tak, protože si potřeboval vybít vztek. Potom ještě vytáhl několik konfliktů ze školky, když si Jack donesl

opravdovou pušku a podobně. To s tou puškou už si trochu překroutil, ale každopádně všechny varoval, abychom se od Jacka drželi raději dál, že je to agresor a může to být ještě horší. Od té doby jsme se s Jackem nebavili. Nikdo, jen Summer a Auggie.

Na konci školního roku byl velký výlet, na který Julian nejel. Druhý večer výletu byl věnován kinu a tehdy se to všechno vysvětlilo. Auggie a Jack šli na „záchod“ do lesa. My jsme byli nedaleko a něco nám říkalo, že bychom je neměli nechat samotné. Augusta napadli starší kluci z jiné školy a.... nechci se chlubit, ale tak nějak jsem ho zachránil. I Jacka. Potom, když jsme hledali cestu zpátky k plátnu, začali jsme si s Jackem a Auggiem povídat. Tehdy jsem to všechno pochopil. Jack Juliana uhodil, protože říkal Julian dost ošklivé věci o Auggiem. A August je vlastně strašně fajn kluk. Tehdy mi došlo, že Julian je hlupák, že už to není ten chlapec, se kterým jsem si hrával na hvězdné války, ale obyčejný sobec.

Když jsme se vrátili z výletu, nejednou už byli všichni zase kamarádi s Jackem i s Augustem. Cítil jsem na tom svůj podíl a také důsledek toho, že Julian už do naší školy nechodí. O prázdninách mě Julian pozval na tenis do

parku. Myslel jsem, že mi bude chtít rozmluvit to, že se teď kamarádím s Jackem a Auggiem, ale řekl mi jen to, že se v Auggiem spletl, že se ve mně spletl a že se spletl i sám v sobě. Nejsme tím, kým si myslel, že jsme. Doufal jsem, že to myslel tak, že Auggie je vlastně fajn a on na něj měl být hodný. Ale jak ho znám, spíš tím chtěl říct, že Auggie není vhodným terčem pro legraci a já nejsem dobrým společníkem pro šikanu a on není vhodný pro naši školu a raději odejde na lepší.

Jáchym

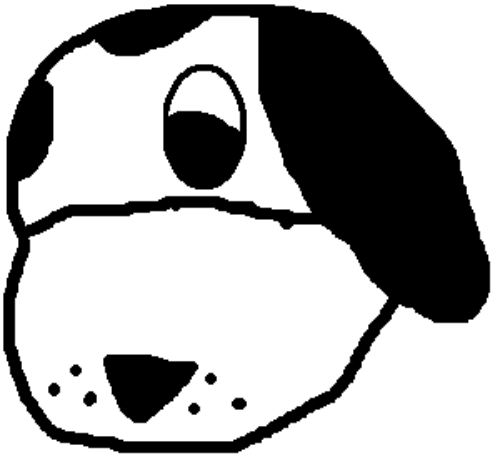

Daisy

Hrubky v tomto textu jsou záměrné.

Nezáleží na tom, co jste, ale kdo jste.

JÁ

O mě

Menuju se Daisy. Bydlím v rodině u Auggieho. Je mi už 14 roků. Sem teda psí babička. Mám ráda Auggieho. Viu mám taky ráda. I mámu a tátu mám ráda.

Auggieho tvář chutná jako jahody. Ale pamatuju si, že dyž přijel z nemocnice, tak jeho tvář chutnala jinak. Jako dezinfekce. Máma mě od něho hnala a říkala, že se mu tam prej dostane infekce nebo co. Co to jako je?

Dneska…

Ale spět do dnešní doby. Teď hodně bliju. Máma říká, že už tu dlouho nebudu, nebo tak něco. Jak to jako myslí?

Pak jednou mě máma vzala do náruče a nesla mě k autu. Brečela máma, brečela Via, brečel Auggie. Pak sme přijeli do ordinace a táta mě dal na postel. Byla bílá. Ňákej pán (taky bílej) si mě prohlídl a byl smutnej. Pak mě táta vzal do náruče a do nohy mě štípla včela. Pak se mi začaly zavírat oči. A dál si toho moc nepamatuju.

Ale probudila sem se někde, kde to bylo všude bílí! Ta bílá mě už štve. A pak sem viděla Auggieho bábinku. Pomazlila sem se s ňou. A potom sem se koukla dolů a viděla sem Auggieho, jak pláče na posteli. Šla sem za ním. Chvilu sem ležela na rohu jeho postele a pak sem šla spátky.

A tady teď taky sem. Dívám se dolů na Auggieho jak úspěšně proplouvá životem a sem šťastná.

Lucka

Pan Zadeck zasahuje

Můj portrét

Z celé té situace jsem byl nadmíru spokojený. Mimořádně jsem požádal rodiče, aby přišli na třídní schůzky o prázdninách. Promluvil jsem si s nimi a půlka z nich souhlasila s tím, že by jejich dítě mohlo provést Augusta po škole. Nejprve souhlasili všichni, až do té doby, než zjistili, že jeho obličej je deformovaný a že trpí nemocí. Asi si mysleli, že je to nakažlivé. Vyvracel jsem jim to, ale nechtěli se oprostit od svých předsudků. Zamyšleně jsem se otočil na kolečkové židli a zahleděl se na obraz dýně, kterou mi daroval jeden z mých žáků. Má představovat mě, můj vlastní autoportrét. Z obrázku na mě hleděly ohnivé oči, které mě někdy děsily, ale zvykl jsem si. Tak co si myslíš, dýničko, koho z těch žáků vybereme, pomyslil jsem si a poškrabal se na bradě. Dýně jako by mi rozuměla a zdálo se mi, že se až usmála.

„Myslím, že by to určitě měla být Charlotte, je chytrá, má výborný prospěch, všude se angažuje…“ kouknul jsem se na dýni, která jako by říkala „Skvělý nápad.“

„Kdopak je ještě v té třídě," přemýšlel jsem nahlas, „ano, Jack Will! To je velice rozumný chlapec, ano, ano…"

„Mohl by pomoci i Jullian, ten se zdá přátelský," otočil jsem se znovu k obrazu, který se jako by mračil. Možná se mi to zdá. Takže, teď už jen pozvat ty děti do ředitelny.

Pozvání

Druhý den se ozvalo zaklepání na dveře a po mém vyzvání vešly do dveří všechny tři děti a posadily se na židle.

„Děti, pozval jsem vás z jednoho prostého důvodu, a to, že k nám na školu nastoupí nový žák, mluvil jsem i s vaši-…" byl jsem přerušen Jullianem.

„Je ten kluk vážně tak ošklivej, co tady bude vůbec dělat?" řekl a založil si ruce na prsou, ostatní to taky zajímalo, ale báli se zeptat.

„Je to jen normální kluk, který se tu bude učit, a chtěl jsem vás poprosit, jestli byste ho jen neprovedli škole," řekl jsem a na každého zvlášť jsem se podíval.

„Mamka říkala, že má něco s obličejem?" dostal se znovu ke slovu Jull.

„Tak to v papírech stojí," nechtěl jsem, aby se mě dál vyptávaly na toho chlapce, sám jsem ho ještě ani neviděl, „takže byli byste ochotní pomoci? Určitě

za to bude nějaká ta pochvala.“ Všem zasvítily oči a souhlasili. Když odešli, otočil jsem se na dýni a dlouho jsem ji pozoroval, měl jsem totiž špatný pocit, že jsem tím výběrem udělal nějakou chybu.

Tak tohle je August

Když do dveří vešla maminka s Augustem, snažil jsem se na to připravit, ale člověk se nedá připravit na to, co ještě nezná anebo neviděl. Zacukal mi v obličeji sval a trochu mě i překvapil, tak doufám, že si toho nevšimnul, ale měl jsem dojem, že mu je jasné, že to otřese s každým člověk. Podal jsem mu ruku. Podle všeho to byl mimořádně chytrý chlapec, doma se svou matkou se toho naučil dost, ale i přesto ho nenaučila tolik, jako ve škole. Určitě se tu i naučí jak vycházet s dětmi, aby se neuzavíral jen do sebe, třeba se otevře i druhým. Co na to řeknou ostatní žáci, až ho uvidí, to netuším. Doufám, že ho nebudou nějak napadat nebo šikanovat kvůli tomu, jak vypadá, ale o to se postarám, pomyslil jsem si. Chlapec vypadal velice nerozhodně, jako by se mu do školy ani nechtělo. Ale jestli nastoupí, všichni budeme moc rádi, a věřím, že dokáže veliké věci. A doufám, že se bude řídit citátem: Nedovol, aby tě strach z prohry, vyřadil ze hry…

Paní učitelka

Bábinka

1. telefonát

Dnes mi volala dcera. Je podruhé těhotná. Via je moje zlatíčko, *namorada*, jsem zvědavá, jestli to bude kluk nebo holka. Už se moc těším na další vnouče, i když se vidíme tak málo, když bydlím v Montauku.

2. telefonát

Opět volala dcera. Byla dnes na ultrazvuku. Měla pro mě dvě zprávy. Ta dobrá je, že mé druhé vnouče bude kluk. Ta špatná, že bude postižený. Asi hodně postižený. Vůbec není jisté, že přežije, nebo jak dlouho bude žít.

Absolutně jsem nevěděla, co na to říct. Několik minut bylo v telefonu ticho. Nebylo jasné, jestli dcera nepláče, ale když se pak ozvala, její hlas zněl pevně a jistě. „To dítě si necháme," řekla.

Byla jsem na ni moc pyšná. Až později mě napadaly různé situace. Jak to třeba bude zvládat Via? Už navždy bude na druhém místě. Usmyslela jsem si, že já jí vše vynahradím. Musím.

Škola

Jsem na návštěvě u dcery. Via jde poprvé do školy. To si nemůžu nechat ujít. Dcera je opět s Auggiem v nemocnici a zeť je v práci. Přece by Via nešla sama. Koupila jsem jí nové šatičky. S drobnými kvítky. Hrozně jí sluší. Je to moje malá princezna. *Princesa*. Myslím, že s ejí bude ve škole dařit.

Na prázdninách

Auggie potřebuje operaci čelisti. Je to náročná operace. Dcera potřebuje být v nemocnici. Včera mi přivezli Viu. Byla jsem z toho nadšená.

Hned po odjezdu dcery jsme vyrazily na nákupy. Obě jsme si koupily šaty. Pak jsme jen tak brouzdaly po dalších obchodech. A na závěr jsme si daly velkou zmrzlinu. Via vypadala tak uvolněně. Po cestě domů mi řekla: „Bábinko, chtěla bych u tebe být už napořád.“ Jen tak tak jsem skryla dojetí. Raději jsem popadla křídu a na chodník začala malovat koně. *Cavalo*.

Druhý den jsme se nastrojily do nových šatů a nalíčily se. Myslím, že jsme vypadaly trochu jako z cirkusu, protože jsme nechala Viu, aby mě nalíčila. Ale co, hlavně že je šťastná.

Večer jsme šly pozorovat západ slunce. Přitulila jsem si Viu k sobě a zabalila nás do deky. Myslela jsem na to, jak jsme šťastná. Svou dceru miluju, ale mít vnučku je úplně něco jiného. Vyslovila jsme to i nahlas: „Vio, jsi moje zlatíčko, *namorada*, ze všech lidí na světě tě mám úplně nejradši. Ale bude to naše tajemství, *sim*? Jsi pro mě vším. Rozumíš mi, Vio? *Tu es meu tudo.*“ Člověk má vždy špatné svědomí, když má někoho radši, ale myslím, že to Via potřebovala slyšet. Seděly jsme tam, dokud nad oceánem nezmizl poslední proužek slunce.

Samota

Pro Viu přijeli rodiče. Auggie už je doma, operace se podařila.

Je mi najednou tak smutno. Via prozářila mé dny. Prohlížím si nové šaty. Je mi nějak slabo. Píchá mě u srdce. Už jsem asi vážně rozlítostněná stařena…

Rosice umějí hlasovat aneb Tvůrčí psaní opět boduje (článek v Rose)

Vše začalo na začátku tohoto školního roku, kdy do školy přišly propozice literární soutěže (Ne)obyčejné děti. Úkolem v soutěži bylo napsat kapitolu, kterou by mohla kniha (Ne)obyčejný kluk autorky Palaciové, pokračovat. Protože jsme již měli s psaním dalších, smyšlených kapitol zkušenosti díky soutěži Hledání malého prince, rozhodli jsme se, že se do soutěže zapojíme.

Nejdříve jsme museli přesvědčit pana ředitele, aby nám knihu koupil. Když souhlasil, nebylo již nad čím váhat – během dvou týdnů jsme si všichni knihu přečetli. Nastal jeden krizový moment, když Jáchym nechtěl knihu přečíst, Lucka (maminka) mi volala, že ho nutit nebude. „Já ho tedy nutit budu," odtušila jsem a vztek ve mně bobtnal. Naštěstí knihu přečetl. Nyní nastala fáze vymýšlení – kdo co a jak bude psát. Lucka se rozhodla pro pohled pana ředitele Zadecka, Anežka zvolila e-mailovou komunikaci mezi několika hrdiny, Lea si vybrala Amose a Jáchym pejska Daisy. Na hodinách v kroužku proběhlo několik čtení, úprav, korektur. A pak práce odeslali.

Když den před vánočními prázdninami přišel do školy e-mail, že z více než pěti set prací byla porotou vybrána i ta Jáchymova a Leina, běhala jsem po škole a skákala jak šílená. Dodnes mě mrzí, že jsem zprávu nenašla už ráno, abych ji mohla dětem sdělit já. Radost vystřídal stres. Jak zajistit dostatek hlasů? Webovky školy, nástěnky, výzva do Rosy na poslední chvíli (děkuji, Jarko), a hlavně sociální sítě. Bez těch by to nešlo. „Obtěžovala“ jsem opravdu denně, prosila o sdílení (díky Moniko a vůbec všichni), žádala o hlasování, dala všanc vztahy s bývalými žáky, trnula, že se hlasy nenačítají. To byly mé Vánoce.
Vše se zlomilo v lednu ve škole. Požádala jsem žáky o podporu a oni také hlasovali, sdíleli, nabádali ostatní. Začali tím žít. Pak vzniklo video na podporu hlasování. Paráda. Hlasy přibývaly a Jáchym se usídlil na prvním místě. Bylo tak příjemné číst smsky a zprávy: „Dal jsem šestistý hlas!“ nebo „Dnes už mám odhlasováno!“ ale také „Paní učitelko, dostanu jedničku, když jsem hlasoval?“
16. Ledna byla uzávěrka veřejného hlasování. Čekala jsem do půlnoci, spolu s Jáchymovými rodiči jsme přes skype počítali hlasy. Super. Jáchym je první, Lea druhá. Neuvěřitelné! Dva žáci z jedné školy jsou mezi třemi, jejichž příspěvky budou přeloženy do angličtiny a zaslány autorce. Nemohla jsem usnout. A asi

nespali ani ti, které jsem měla nutkavou potřebu takhle v noci informovat. Druhý den ráno byl zrovna „tvůrčák“ (mimochodem Jáchymův novotvar) – bouchli jsme rychlé špunty a vrhli se na bonbóny a brambůrky, které přinesl Jáchym. A dalších 14 dní čekání.

30. ledna jsem měla telefonát. Popravdě si z něj moc nepamatuju. Ječela jsem jako puberťačka vyhravší reality show.

Celá soutěž pro nás vyvrcholila v pondělí 10. února, kdy do školy přijeli pořadatelé soutěže, zástupci Euromedia Group, paní Lucie Novotná a pan Zdeněk Novák, a také zástupci Deníku Rovnost. V aule naší školy předali vítězům celkem 60 knih, voucher na výlet do Českého Švýcarska, předplatné deníku Rovnost a další drobnosti pro obě třídy. Přítomna byla i místní média.

Lucie Heroudková

Musím přiznat, že náš (rodinný) počáteční přístup k hlasování byl vlažný. Jistěže jsme měli velkou radost, že Jáchymův soutěžní příspěvek postoupil mezi 30 nejlepších, ale kdyby bylo na nás, naklikáme jeden hlas denně z domu a

jeden z práce, něco málo by přihodila počítačově zdatná babička a náš chlapeček by skončil mezi posledními s pár desítkami hlasů...

Ale my máme paní učitelku Hantkovou. A to není ledasjaká učitelka, je to žena činu a za svoje děti se umí porvat. No a tahle učitelka se rozhodla, že chce, aby Jáchym vyhrál, tedy aby se v hlasování umístil na jednom z prvních tří míst (samozřejmě nejlíp na prvním, nejsme troškaři). Dovolím si paní učitelku citovat: „Chci ty knihy!“ A jak řekla, tak udělala. Rozjela takovou kampaň, že jsme nestačili žasnout. Maily, Facebook, smsky. Chyběly snad už jen placky „Volte Jáchyma“. Nešlo se nezapálit. Tedy i my (dříve vlažní) jsme prohrabali svoje adresáře a oslovili jsme všechny své známější i méně známé známé. Když přišel mail z knihovny – Podporujte Jáchyma, nevěřícně jsme se smáli. Když jsem na Youtube viděla video, které na Jáchymovu podporu natočil jeden z jeho starších spolužáků, dojetím mi hrkly slzy do očí.

A dílo se podařilo. Týden před ukončením hlasování se Jáchym posunul na první místo. A držel se. Tedy, my všichni jsme ho tam drželi. Byla to milá doba. Zase jednou jsme se nadchli a táhli za stejný konec provazu. Kolegové v práci hlásili, že doma hlasovali. Kamarádi hlásili. Známí na ulici hlásili. Děti prý

na sebe ve škole pokřikovaly „Jáchym je první!“. A přes napínavé finále poslední večer tam zůstal až do konce hlasování. Mise splněna – knihy máme jisté. Teď už jen doufat, že by ho autorka mohla vybrat jako nejlepšího. Ale my jsme nedoufali, my jsme rovnou věřili. Každý den jsme několikrát otvírali stránky soutěže a čekali na vyhlášení vítěze. A dočkali jsme se. Máme knihy, výlet pro 7. B a vítěze :). Hoši (a holky), děkujem!

Knih, které jsme v soutěži vyhráli, bylo opravdu hodně, proto jsme se rozhodli uspořádat školní literární soutěž, podobné té, co jsme absolvovali sami, aby z knih mělo užitek více žáků. Přála bych vám vidět radost dětí, když si přišly vyzvednout svou výhru.

Literární soutěž Jeden den v těle člověka s deformovaným obličejem aneb Nesoudím lidi podle vzhledu

Adam Petřivalský

Filip

Ahoj, jmenuji se Filip, chodím už do 2. třídy a řeknu vám, co se mi stalo. Když jsem začal chodit do první třídy, všichni se mi posmívali. Jejich posměšky zněly asi takhle: „Obličej má šišatej, a ještě je hrbatej.“ Byl jsem smutný, připadalo mi, jako kdybych byl mimozemšťan. Paní učitelce to bylo jedno a taky se mi vyhýbala, jako spousta lidí. Posadila mě na samotku na opačnou stranu třídy a skoro vůbec mě nevyvolávala. Bylo mi ještě smutněji a každý den to bylo horší. Asi po měsíci jsem se rozhodl, že do školy nepůjdu. Nikdo si toho nevšiml, nebo možná ano, ale bylo jim to jedno. A když jsem dva týdny neměl žádné úkoly, bylo to mámě divné, a tak se mě zeptala, jestli do té školy vůbec chodím.

Nechtěl jsem lhát, a tak jsem to všechno vyklopil. Máma mi poradila, že se mám zkusit s některým klukem skamarádit. To se lehko řekne, ale všichni se mi vyhýbají. Tak jsem to zkusil. Šel jsem za Jirkou, pak za Markem, potom za Martinem, po té za Honzou, pak za Tomášem a nakonec za Kubou, ale bylo to marné. Všichni odmítli. Už jsem ztratil všechnu naději, snažil jsem se, ale oni o mě nestáli. Prosil jsem mámu, abychom se odstěhovali, ale nechtěla. Brečel jsem, ale co se dalo dělat, musel jsem pokračovat a nevzdávat to.

Další den byl stejný jako ostatní, pořád stejně hrozný, až na domácí úlohu. Byl to totiž úkol, abychom dočetli knihu, co máme rozečtenou. Já měl rozečtenou knihu „DOBRODRUŽSTVÍ PIRÁTŮ MERLINA A JACKOBA NA CESTĚ ZA POKLADEM“. Četl jsem jen chvíli, protože je hezká a čte se dobře. Hned, když jsem ji dočetl, jsem se začal těšit na ráno, jak všem budu vyprávět o knize... a vtom jsem si vzpomněl, že se mnou nikdo nekamarádí a bylo mi zase smutno. Po chvíli jsem usnul a spal až do rána.

Když jsem šel do školy, nevěděl jsem, co na to řeknou ostatní, protože mě nemají rádi. Hned první hodinu bylo vyprávění. Já jsem byl čím dál tím nervóznější. A napětí vzrůstalo, po každém klukovi, po každé holce. První šla

Amálka, druhý šel Jirka, třetí Jana, čtvrtý Marek, pátá Helena, šestý Martin, sedmá Karolína, osmý Honza, devátá Lenka, desátý Tomáš, jedenáctá Markéta, dvanáctý Kuba a nakonec já. Když jsem byl na řadě, přemýšlel jsem, jestli nemám radši říct, že doma nemáme žádnou knihu. Nakonec jsem si ale uvědomil, že když už jsem si dal tu práci, tak to řeknu za každou cenu. Skoro všichni měli nějaký komiks, ale já ne. Já měl knihu. Všem klukům se líbila a ptali se mě, za co jim ji půjčím. Řekl jsem, že za nic, že kamarádům ji půjčím zadarmo. A teď mám spoustu kamarádů: Jirku, Marka, Martina, Honzu, Tomáše a Kubu. To je to, co jsem si přál nejvíc: **KAMARÁDY A PŘÁTELE!!!**

Kristýna Jelínková

Jdu městem, mířím do parku se svým pejskem. Míjím dívku, cítím, že její pohled spočívá na mé tváři, otáčí se za mnou. Co si asi tak myslí? Je krásná, ta, která ač nechce, něco ji nutí se na mě podívat. Taky jsem měla jinou tvář, stačilo jedno odpoledne, okamžik, náraz, záblesk, tma a dlouhé ticho.

Vzpomínám, jak dlouho mi trvalo, než jsem se probrala a vůbec si uvědomila, co se vlastně stalo. Ty dlouhé hodiny na nemocniční posteli

s obvázaným obličejem. Jak dlouho to trvalo, než jsem se smířila s krutým osudem, jak plynul čas, než jsem našla odvahu a podívala se na sebe do zrcadla? To zrcadlo, ta krutá pravda. Musím být statečná, silná a nepodléhat depresím.

Můžu vykonat tisíce dobrých skutků, být sebelepší, ale svůj vzhled nezměním. Vždy se najdou lidé, kteří se na mě budou dívat jako na tu s ošklivou tváří a v koutku si o tom špitat, ale nikdo si neuvědomí, jak mi je, jak se cítím a jak ta krutá realita bolí.

Jdu parkem, jsem sama. Nikdo nemá ani tušení, jak ráda bych k někomu patřila, aby mě také někdo chytil za ruku objal mě, ne ze soucitu, ale opravdově, z lásky, jak tomu bylo dřív.

Život jde dál, jsou mezi námi lidé, kteří jsou na tom ještě hůř a já můžu žít, ač s velkými šrámy jak na obličeji , tak i na duši. Mnoho z nás si neuvědomuje, jak je krása pomíjivá, jen to, co člověk v životě vykonal a vykoná, zůstává. Je krásné někoho potěšit, udělat něco, co jiným udělá radost.

Den pomalu končí, vracíme se z procházky, fenka Sendy už je také unavená. Otáčí se na mě, ale její pohled je tak jiný. Doufám, že pohledy lidí, které potkávám, se časem také změní.

Daniel Weber

Zazvonil budík. Ale v peřinách se nic nehnulo. Avšak Guliver už nespal, byl vzhůru samozřejmě, ale nechtělo se mu do školy. Nebyl líný, měl dobré známky, vše mu šlo dobře. Zato jeho šeredný obličej byl terčem posměchu. Nejradši by si někam zalezl a ukryl se před světem. To však nebylo možné…

Po půl hodině již byl oblečen, nasnídán a aktovku měl na zádech. Po cestě si nemohl nevšimnout, jak se za ním každý otáčí. Dokonce si všiml, jak matka malému dítěti zakryla oči, aby toho chlapce nevidělo. To mu bylo líto, i přes to, že každý den viděl to samé: lidé se otáčejí, ukazují si na něj, posmívají se… Dokonce, když procházel kolem starších sedmáků, jeden z nich mu nastavil nohu, ale na to byl zvyklý, takže jednoduše nastavenou nohu přeskočil. Parta sedmáků za ním koulí oči, pak se z nich začnou sypat sprosté a urážlivé nadávky jako z roztrženého pytle. Za zády slyšel nadávky sedmáků, dokud byli na dohled

a na doslech. Pak slabě zaslechl útržky rozhovorů, tentokrát menších skupinek prvňáčků a druháků: „Co má s tím obličejem?“ ptal se jeden. „Nevím, ale je fakt votpolnej, poť pric,“ šišlal druhý. Jeden ze starších hodil kamenem a ten Gulivera trefil do spánku. „TREFA!“ zajásal a plácnul si s kamarádem. „Seš borec!“ pochválil ho druhý. Ještě chvíli ho sledovali, asi čekali, že se rozbrečí. Ale upřímně, tou silou, kterou ho trefil, by nerozmáčknul ani mravence a také se za ty roky naučil snášet bolest a ignorovat okolí. Dělal, jako by se nic nestalo, a pokračoval dál.

Když dorazil do školy a odemkl skříňku a když vytahoval přezůvky, vytrhl mu jednu z ruky chlapec o něco mladší než on. Chtěl mu ji sebrat, ale kluk uhnul jeho ruce a začal si s ní přehazovat po šatně a pak najednou uslyšel tříštění skla. To ne! Kluci zmizeli, šel si pro botu a uviděl rozbité okno. Vzal si kroksku a nazul na nohu, otočil se a za ním stála paní učitelka: „To ty jsi rozbil to okno?“

„Ano, rozbil,“ přikývl.

„Pojď se mnou,“ řekla přísným hlasem paní zástupkyně Solarová.

Pomalu a sklíčeně klusal za ní. Pak se zastavila a zaklepala na dveře ředitelny. „Dále!“ ozvalo se zpoza dveří. Dveře se otevřely, bylo slyšet, jak panty

povrzávaly. Měli by je promazat, řekl si v duchu, aby si dokázal, že nemá strach. Pak stanul před velkým pracovním stolem pana ředitele. Polknul na prázdno. I přes nelidský vzhled měl také lidské pocity, jako strach.

„Řekni mi, chlapče, udělal jsi to? Ptám se, rozbil jsi to okno?“

„Ano pane, byl jsem to já.“

„Já si myslím, že bys to neudělal, řekni mi to tedy popravdě.“

„Ne, udělal jsem to.“

„Vím, že bys to neudělal, tak kdo to byl?“

„Ja ja ja ne nevím…“

„Dobře, vrať se do třídy, myslím, že už zvonilo.“

„Na shledanou,“ rozloučil se, než za sebou zaklapl vrzající dveře. Šel po tiché chodbě a byl smutný, když si vzpomněl, co vše se mu už dnes přihodilo.

Když vešel do třídy, pozdravil a hned se chtěl omluvit, že přišel pozdě, ale paní učitelka ho zastavila. „Všechno vím, posaď se, Gulivere.“ Když se posadil do lavice, zaslechl za sebou šeptání, které znělo jako hadí syčení: „Tak co, důtka, dvojka z chování nebo snad trojka, co?“ Bylo zřejmé, že o tom okně ví celá škola, ale zase tolik lidí neví, jak to doopravdy bylo. A slyšel další posměšky.

Celou třídou to šumělo. „Ale ticho!“ zjednala si klid lektorka. „Gulivere, sedni si dozadu.“ Samozřejmě pochopil, že to myslí v dobrém, a tak bez odmlouvání přemístil všechny své věci do nejzadnější lavice. Posmívaní však neustalo. Někteří po něm flusali papírové kuličky, jiní pokračovali v nadávkách, které nebraly konce.

O přestávce, když vytahoval sešity na příští hodinu, sebral mu Artur tajně, nebo si to aspoň myslel, jeden ze sešitů a ne náhodou ten, ve kterém byl domácí úkol. Když zazvonilo na hodinu, požádala paní učitelka všechny o vypracované domácí úkoly. Když je paní učitelka prohlížela, všimla si, že v jednom sešitě úkol chybí. Podívala se na přední stranu - Guliver Amsten. „Gulivere, mohl bys mi vysvětlit, kde je tvůj domácí úkol?“

Guliver se netvářil zmateně, pouze zamířil k lavici jednoho z nejhorších kluků ve třídě. „Ten je paní učitelko…“ zašmátral v jeho aktovce, Artur se pokusil bránit, ale marně…. „tady.“ A nemýlil se. Držel v ruce vytržený list.

„Ukaž mi to“, natáhla ruku paní učitelka, značně dopálená. „No jistě, Guliverovo vzorné písmo poznám. Arture, žákovskou knížku a běda jestli si tu poznámku vytrhneš, nebo víš co, pojď se mnou,“ řekla a zmizela s výtržníkem za dveřmi.

O přestávce za ním přišel kluk, který se jmenoval Rogus. Děti se mu často smějí za jeho zvláštní jméno. „Víš, musím říct, že jsi borec. Pokořit Artura, na to nemá jen tak někdo odvahu.“ Až teď si však Guliver uvědomil, že si udělal velkého nepřítele, ale také zřejmě i dobrého přítele. Ten pocit ho hřál na srdci a ještě dlouho bude. Ať se mu posmívají. Rogus se jako málokdo nedíval na jeho obličej, nesoudil ho podle něj, on sám moc dobře věděl jaké to je být jiný než ostatní. Není to nemoc, nemocní jsou možná ti, co se postiženému člověku smějí.

Hedvika Hrabálková

Minulý týden v úterý se mi zdál škaredý sen. Vzbudila jsem se celá vyděšená. Zdálo se mi, že jsme byli u moře v Bulharsku a že mě kousl do tváře žralok.

Najednou jsem byla úplně jiná holka. Všichni se dívali na moji velkou jizvu na pravé tváři. Starší lidé se na mě dívali se soucitem, naopak děti stejného věku se na mě dívaly vyděšeně nebo se mi posmívaly. Také si na mě ukazovaly.

Vadilo mi, že si mě všichni všímají, protože jsem na to nebyla zvyklá. Byla jsem smutná z toho, že nevypadám tak jako předtím.

Když jsem po prázdninách přišla do školy, také bylo všechno jinak. Některé děti se ke mně chovaly jako předtím, moje jizva jim nevadila. Zastaly se mě, když se mi ostatní smáli. Povzbuzovaly mě, když jsem byla smutná z toho, jak vypadám. U těchto dětí se ukázalo, že to jsou opravdoví kamarádi. Neposuzovaly mě podle vzhledu, ale podle toho, jaká jsem uvnitř. Některé děti však se mnou přestaly kamarádit. Vadilo jim, že nejsem tak hezká jako předtím. Zejména mě zklamala moje nejlepší kamarádka, od které bych to nečekala. Myslela jsem si, že se mnou kamarádi kvůli tomu, jaká jsem, a ne kvůli tomu, jak vypadám. Hodně mě to mrzelo, ale alespoň jsem zjistila, že to není skutečně kamarádka.

Kdo mě však nezklamal, byla moje rodina. Maminka a tatínek se mnou jezdili po doktorech a snažili se mi pomoct, aby jizva byla co nejmenší. Brácha mi koupil malou želvu, protože věděl, že jsem ji vždycky moc chtěla.

Naštěstí to všechno byl jen sen. Uvědomila jsem si, jak těžké to mají lidé, co mají nějakou vadu, například rozštěp rtu, ochrnutou půlku obličeje, křivý nos

nebo pusu anebo třeba nemají oko nebo ucho. Že je lidé odsuzují, že se jim posmívají, že si o nich myslí, že jsou něco horšího než oni. Ve skutečnosti mohou být tito lidé chytřejší nebo šikovnější než lidé, kteří žádnou vadu nemají. Navíc nikdo z nás neví, kdy onemocní nějakou nemocí, která nám zdeformuje obličej, nebo kdy se nám stane nějaký úraz, jako například to žraločí kousnutí v mém snu. Také se nám může narodit dítě s vadou v obličeji.

Na lidech bychom si měli vážit toho, jakou mají povahu, jak se chovají k ostatním, co v životě dokázali. Neměli bychom je posuzovat podle toho jestli jsou hubení nebo tlustí, hezcí nebo škaredí, chytří nebo hloupí, bohatí nebo chudí nebo podle toho, jak se oblékají.

Tereza Dolníčková

Už dva roky se probouzím jenom s půlkou obličeje – nemám jedno obočí, oko otevřené jen napůl a z úst mám jen šikmou štěrbinu. Je rok po druhé světové válce. Během ní jsem byl totálně nasazený v Německu – pracoval jsem ve slévárně. Protože mě při náletu poranila střepina, Němci mě deportovali do koncentračního tábora. Tam mě rok věznili. Naštěstí přišel konec války a já jsem

se mohl vrátit domů – tedy do toho, co po mém domově zbylo. Nemám peníze, vlastně ani domov a přátele, a práci neseženu. Na operaci mého poranění se nedostanu – doktoři mají horší případy, než jsem já. Někdy tak přemýšlím, jestli jsem tam radši neměl umřít. Jaký já mohl mít krásný život, kdyby nebylo té proklaté války.

Denis Kozel

Před týdnem zde vybouchla atomová bomba, přeživší se shromáždili, ale co to? Všichni mají zdeformovaný obličej. Musí najít nějaké lidi a podívat se, jak se jim žije. Směr Megatona (město)! Když dorazili do Megaton , všichni se na ně podívali a byli zděšeni, co to je za zrůdy. Postiženi si ničeho nevšímali a šli dál. Ale pak narazili na ulici a tam potkali stejná stvoření, jako jsou oni. Zeptali se jich, proč je nikdo nemá rád. Všichni to pochopili a jeden z nich dostal nápad. „Co kdybychom šli do města a všem řekli pravdu?“ Všichni byli pro a tak se dohodli. Šli do města, postavili se na budovu a řekli: „Občané Megatony, poslechněte nás, jsme stejní jako vy, jenom se nám stala nehoda, nebojte se nás.“ Hned, když to dořekli, se všichni seběhli, ztichli a najednou začali

povykovat a hulákat a vyzvali postižené, aby se přidali k ostatním. A od té doby nikdo nesoudil podle vzhledu a postiženi patřili mezi ně.

Adéla Matoušková

Už je to měsíc, co jsme měli s rodiči autonehodu. Bohužel jsem skončil v nemocnici s deformovaným obličejem. Dnes ráno jsem se vzbudil a poprvé se kouknul do zrcadla. Hrůza! Všichni se mi ve škole budou smát. Nejradši bych si vzal na hlavu tmavý pytel, aby mě nikdo neviděl. A taky jsem to udělal. Maminka říkala, že se udusím, ale horší než můj obličej už nic být nemůže.

Dnes jdu do školy. Klepu se strachy. Jak by se někdo mohl kamarádit s takovým, co má postižení na obličeji? Ne, to ne. Tam nejdu! Zůstal jsem stát před školou a ani jsem se nehnul. Přišla moje třídní učitelka a řekla, abych šel dovnitř. Nakonec mě tam odtáhla. Dobře, když už tam musím, alespoň ať mě nikdo nevidí. Dal jsem si na hlavu kapuci od mikiny. Čekal jsem na reakci od spolužáků. Začali si šeptat: „Proč má tu kapuci?“ „Je v pořádku?“ Poprosil jsem, jestli můžu jít na záchod. Tam jsem se zamknul a říkal si, že nevylezu. Když mě tam pak našli, školník dveře odemknul a stal se zázrak. Děti mlčely. Čekal jsem,

že se budou smát, ale vypadalo to, jako že je to spíš mrzí. Koukaly se smutně, ale nic neříkaly.

Když začala přestávka, přišla za mnou nejhezčí a nejhodnější holka ze třídy. Ptala se mě, jak se mi to stalo. Řekl jsem, že to byla nešťastná bouračka, co mi tohle způsobila. Řekla, že jí to mrzí, a zase odešla. Pak si o mně chvíli povídala se třídou a stal se druhý zázrak. Všichni řekli, že je to mrzí a že to bude v pohodě. A já jsem vykřikl: „To je ta nejlepší třída na světě!“ Zjistil jsem, že mám dobré kamarády a skvělou partu.

Nesuďte člověka podle toho, jak vypadá!

Kateřina Kolibáčová

Už nesoudím lidi podle tváře

„Milí žáci,“ učitel si odkašlal, ale hned zase pokračoval, „chci vám představit vaši novou spolužačku. Její jméno je Eva Plíhalová a od dnešního dne bude součástí vaší třídy. Tak ji hezky uvítejte a buďte na ni hodní.“ Postrčil dívku k nám. Byla pomenší s černými vlasy a byla by taky moc hezká, nebýt toho, že celý její obličej byl nějak divně zkřivený. Ústa v nepřirozené grimase,

nos působil jako zlomený. A vypadalo to, že jedno z jejích očí nevidí. Při pohledu na ni mě polil pocit lítosti a hnusu.

Hned o přestávce jsem za ní ale šla. Seděla v první lavici. Sama. „Ahoj,“ oslovila jsem dívku.

„Ahoj,“ odpověděla.

„Odkud jsi?“ zeptala jsem se zdvořile.

„Z Prahy, ale tady v Brně je to hezčí,“ její rty se pokusily usmát.

„Jak se ti to stalo?“ zeptala jsem se.

„Narodila jsem se tak,“ vzdychla Eva. Chtěla jsem říct, že je mi to líto, ale zazvonilo.

Další přestávku jsem se sesedla s kamarádkami, u mé lavice na opačné straně třídy, než má lavici Eva.

„Viděli jste obličej tý nový?“ začala Klára.

„Jasně, ten její ksicht se nedá přehlídnout", odpověděla znechuceně Adéla.

„Je to hrůza, přidala jsem se,“ abych nevypadala divně. Ale ve skutečnosti, mi bylo Evy líto. Takto pokračoval rozhovor až do konce přestávky.

Po poslední hodině jsem šla domů. Udělala jsem si úkoly. Hrála si s mladším bráškou. Navečeřela jsem se, okoupala a před spaním jsem si ještě chtěla číst. Nešlo to. Musela jsem pořád myslet na Evu. Pak jsem usnula. Ve snu jsem viděla všechny moje spolužáky, jak si na mne ukazují, smějí se a něco si šuškají. Moje nejlepší kamarádka Klára přede mě postavila zrcadlo. A já v něm viděla Evinu tvář, ale věděla jsem, že patří mně. S trhnutím jsem se probudila. Byla jsem úplně zpocená. Rychle a přerývavě jsem dýchala. „Promiň, Evo, já to napravím. Já to tak nemyslela.“ Zhroutila jsem se do peřin a usnula bezesným spánkem.

Když jsem ráno přišla do školy, nejdřív jsem zamířila k Evině lavici. Ani jsem nepozdravila a vypálila na Evu. „Můžu být tvoje kamarádka?“ Eva na mě hleděla a nedokázala ze sebe vypravit ani slovo. Pak mne objala. Ten den jsem se za Evu několikrát postavila a ona mi několikrát řekla, že je díky mně tím nejšťastnějším člověkem na Zemi.

Od té doby bez sebe neuděláme ani krok. Mí předešlí kamarádi mě opustili a teď mě pomlouvají. Ale mně to nevadí. Já mám Evu. Já mám tu nejlepší kamarádku na světě.

Barbora Čechová

Ahoj, jmenuji se Petr a je mi sedmnáct let. Žiji s rodiči v menší vesnici u Brna a studuji druhým rokem gymnázium. Jsem úplně obyčejný kluk, avšak přece jen je na mně něco zvláštního… Narodil jsem se s genetickou vadou. Moje hlava připomíná spíše obrovský balón než lebku 17letého chlapce, ústa mám nakřivo a každé oko jinam. Jinak jsem ale docela v pořádku. Ovšem na světě mě nikdy nic netěšilo, až doteď, ale nepředbíhejme!

Můj první den na gymnáziu nebyl zrovna nejlehčí. Jakmile jsem vešel do třídy, upoutal jsem na sebe veškerou pozornost. Naprosto všichni ztichli a pozorovali to chodící monstrum, co se právě blíží k nim… Sedl jsem si k jednomu klukovi, který vypadal mile, a myslel jsem si, že nebude jako ostatní a že snad bude mít pro mne pochopení. Jak se ale ukázalo, šeredně jsem se mýlil, ať jsem si sedl k jakémukoli klukovi, odešel. Snad že se mě štítil, jinak si to nedokážu vysvětlit. „Vím, že vypadám tak, jak vypadám, ale copak jsem nějaký blázen?“ začal jsem sám o sobě pochybovat. Právě ono pochopení přišlo z úplně jiné strany, než bych to čekal… Za pár dní ke mně přišla partička holek a zeptala se mne, jestli nechci s něčím pomoct. Nevěděl jsem, co mám dělat, sice

by bylo fajn zapadnout sem do kolektivu, ale to je asi nad jejich síly. Copak by se někdo bavil s klukem jako jsem já? Poděkoval jsem jim a odvětil, že je to od nich milé, ale ony by mi s tímhle pomoct stejně nemohly. Jen se usmály a řekly, že se to ještě uvidí. Prý si mě vezmou do parády a přesvědčí všechny lidi na tomto gymnáziu, že nezáleží na tom, jak člověk vypadá, ale na tom, jaký je uvnitř. V duchu jsem se pousmál. Copak tyhle tři holky by uměly přesvědčit všechny lidi z mého okolí, že se nedá soudit jen podle vzhledu?! To, o co já se snažím celý život, by ony dokázaly za tak krátkou dobu? Je to prakticky nemožné! Už dávno jsem se tak nějak smířil s tím, že já si žádného kamaráda nikdy nenajdu, protože lidé jsou sobečtí a neuvědomují si, že by se takhle mohli narodit klidně i oni a příjemné by jim to zrovna také nebylo.

Plynuly dny, týdny, měsíce a já si říkal, že jsem měl pravdu, že to ty holky prostě nezvládly… Sice jsem měl konečně nějaké kamarády, o kterých jsem snil celý život, ale byly to jen ty tři holky. Nemyslel jsem tím, že by mi to bylo málo, to určitě ne, jsem neskutečně šťastný, že mám takové suprové kamarádky, ale trápí mě to, že u nás na škole je mnohem více lidí, stovky lidí, kteří si myslí, že jsem snad nějaká odporná postava z hororu.

A byl konec školního roku… Přišlo datum 26. 6. a my měli celoškolní shromáždění. Učitelé i ředitel našeho gymnázia měli proslov. Ale já jsem neposlouchal, rozhlížel jsem se kolem sebe a bylo mi divné, že nevidím ze všech stran ty propichující pohledy spolužáků. Posléze jsem to pochopil… Po řediteli se mikrofonu ujaly ony tři holky (Erika, Linda a Klára) a měly proslov dlouhý snad deset minut. Jenže celý ten čas byl věnován jen mně! Nevěřil jsem svým uším. Mluvily vesměs o tom, že nelze soudit člověka podle vzhledu, ale podle jeho povahy. Připadal jsem si trapně, že se o mně tak dlouho mluví a sleduje mě celá škola.

Stalo se však něco pro mě nepochopitelného. Nebylo to sice ze dne na den, řekl bych dokonce, že to trvalo ještě pár týdnů, ale zdá se, že většina mých spolužáků je přece jen rozumných a proslov mých kamarádek na shromáždění přinesl své ovoce. Pochopili, že jsem úplně stejně normální kluk jako ostatní a čím víc mě znali, tím jsem byl pro ně okoukanější a obyčejnější. Prostě si na mě zvykli a ti, co mě dřív ze srdce nenáviděli, mě teď objímají a jsou milí jako nikdy předtím. Měl jsem zpočátku takovou radost – myslel jsem, že se snad zblázním. Byl jsem jako ve snu! V tom nejkrásnějším, nejbláznivějším snu! Jenže sen to

nebyl, to co se odehrálo, byla jen a jen skutečnost! Ale to není vše! Ten nejkrásnější moment nastal, když jsme se s Klárkou skamarádili natolik, že se z nás stal pár… Upřímně, nechápu to. Vždy jsem si říkal: „Jsou ještě vůbec nějací lidé na Zemi, kteří mě berou jako jednoho z nich, kterým nezáleží ani špetku na tom, jak vypadám, kteří mě naprosto bez problému vezmou takového, jaký jsem?“ Teď se mi konečně potvrdilo, že ano! Vím jistě, že mám ty nejlepší kamarády, a hlavně tu nejlepší holku na světě. Kláru bych nevyměnil nikdy za nic a doufám, že spolu budeme do konce života. A že teď mám ze života konečně opravdovou radost! Už je mi jedno, jak mě vidí ostatní, pro mne jsou nejdůležitější mí přátelé a rodina. Pár kámošům pomáhám s matematikou a fyzikou a sám ze sebe si přitom dělám legraci, že to chápu líp, protože mám prostě větší hlavu. Když to shrnu – jsem rád, že můj zjev kamarádům zevšedněl a pochopili, že uvnitř jsem stejný jako oni. Nejsem to totiž jen já, tělesně postižených lidí potkáváme na ulici víc. V případě mých spolužáků jsem si jistý, že oni už se na ně budou umět dívat těma správnýma očima a v případě potřeby se jim nebát pomoci. A za to těch mých pár děsných týdnů na začátku školního roku určitě stálo!

Leoš Sáblík

Můj první den ve škole

Ahoj, jmenuji se Petr Novák, chodím do 9. třídy Základní školy v Rosicích. Rozhodl jsem se, že vám budu vyprávět, jak jsem šel poprvé do školy. Mohli byste si myslet, že to pro mě bylo, jako pro ostatní předškoláky, ale nebylo tomu tak. Do školy jsem se těšil, to ano, ale bál jsem se, jak se ke mně budou chovat ostatní mí noví spolužáci.

Jsem téměř obyčejný kluk, jako každý jiný, jen s tou výjimkou, že když mi byly 4 roky, tak jsem na sebe vylil horkou vodu a nejvíce to odnesl můj obličej. Doktoři mi museli celý obličej zachraňovat transplantací kůže. Obličej mám již v pořádku, jen by potřeboval plastickou operaci, na kterou nemáme peníze, a tudíž jsme rozběhli kampaň ve sbírání vršků.

Právě tehdy, když jsem měl jít do 1. třídy, jsme neměli dost peněz, jelikož se nám mezitím vyskytly dluhy a peníze ze sbírání víček musely přijít na zdravotní péči pro mě a pokrytí dluhů. Obličej jsem si musel každý den ráno mazat speciálním olejíčkem a odpoledne a večer speciální mastí, aby mi nepopraskal.

Takže jsem s tímto obličejem musel jít do první třídy a strašně jsem se bál, co na to řeknou ostatní spolužáci. Dlouho jsem přemlouval rodiče, žadonil a prosil na kolenou, abych do školy nemusel. Vždy, když jsem se o tom zmínil, řekli: „Ale proč nechceš jít do školy? Jestli je to kvůli tvému obličeji, tak se neboj, ostatní se ti smát nebudou, ani se ti nebudou vyhýbat, najdeš si tam spoustu kamarádů, se kterými si budeš o přestávkách hrát.“ A já vždy jen se skleslým obličejem odešel.

Když nastal onen den, kdy jsem měl jít do školy, vůbec jsem tu noc nespal. Bál jsem se a vůbec jsem se netěšil. Ráno mě maminka vzbudila a já jsem se oblékl, nasnídal a vyčistil zuby. Poté jsme šli všichni tři ke škole, kde jsme se přidali ke hloučku dětí před školou. Rodiče si začali hned vykládat s ostatními a já jsem jen sledoval ostatní budoucí spolužáky, jak se na mě dívají.

Kupodivu se mi nesmáli a ani nijak neukazovali. Dokonce za mnou přišla jedna holčička a zeptala se mě: „Jak se jmenuješ? Já jsem Andrea.“

A já ji hned odpověděl: „Já jsem Petr. Těšíš se do školy?“

Andrea se jen usmála a po té řekla: „Můj starší bratr mi furt vykládá, jak je to tam strašné, ale i přes to se těším. Budeme spolu sedět v lavici?“

Já jsem hned věděl, co odpovědět: „Klidně jestli chceš. Sedneme si do první lavice jo?“ Andrea jen přikývla, a tak se z nás stali kamarádi.

Mezitím přišla paní učitelka, oblečená ve sváteční košili a kalhotách, a přivítala nás: „Všechny vás tady vítám a hlavně naše prvňáčky. Nyní bych vás poprosila, abyste šli všichni za mnou do mé třídy. Tam prosím, aby rodiče usadili své prvňáčky do lavic a sami si šli stoupnout dozadu na koberec.“ Všichni jsme šli do třídy a tam, jak jsme se s Andreou domluvili, jsme si sedli do první lavice.

Celý den nám něco vykládali, celé dlouhé dvě hodiny nás vítali různí představitelé města, a pak jsme šli konečně domů. Byl jsem ze školy nadšený. Celá první třída proběhla krásně, naučil jsem se číst, psát a počítat a s Andreou jsme byli nejlepší přátelé. Spřátelili jsme se i dalšími spolužáky, a to s Pavlem, Mirkem, Nikolkou a Ivetou. A ani nikomu dalšímu ze třídy nevadil můj obličej, což jsem byl rád. Také když jsem byl ve třetí třídě, se nám podařilo uspořit peníze na plastickou operaci a po ní můj obličej již vypadal jako každý jiný.

Lenka Večeřová

Pomalu jsem otevřel oči, rozhlédl se okolo. Všude jen a jen bílá barva. Oči se mi zastavily na dvou postavách, které seděly u mého lůžka. Zaostřil jsem a poznal své rodiče. Usmívali se, ale v jejich očích jsem viděl starost, možná i trochu úlek. Při snaze se pousmát se mi ústa spíše zkroutila a při snaze pozdravit je, to znělo jako bručení medvěda. Chvíli bylo ticho, bylo slyšet jen pípání přístroje u mé hlavy. Maminka se mi zadívala do očí, vstala ze židle a políbila mě na čelo se slovy: „Ahoj, jsme rádi, že jsi vzhůru. Moc jsi nám chyběl.“

Pohlédl jsem na tatínka sedícího opodál a zmateně se rozhlédl okolo. Ještě tu někdo chyběl. Tatínek si mého pohledu všiml a klidným hlasem pověděl: „Dáša je právě doma a stará se o tvého syna, který se ti narodil, když jsi spal.“ Tato zpráva mě trochu potěšila. „Mám syna!“ pomyslel jsem si. Svraštil jsem na chvíli obočí, hlavou mi proběhla jedna nepochopitelná myšlenka: „Jak jsem mohl zaspat narození svého syna?“ Trochu jsem odkašlal a pokusil jsem se opět vydat hlásku. Neznělo to zrovna nejlépe, ale rodiče pochopili. Chtěl jsem vědět, co se stalo. Můj otec upřímně odpověděl: „Měl jsi nehodu. Celý měsíc se

tady o tebe starali, usilovali o tvůj život, několikrát tě operovali a nakonec se to zdařilo, ale… “

Maminka mu skočila do řeči: „No tak, nemusíš to na něj tak hned vybalit, přece se právě probudil.“

„Stejně by se to nějak dozvěděl,“ odvětil tatínek.

„Ale?“ zašeptal jsem.

„Některé následky ti bohužel zůstanou navždy,“ pokračoval tatínek.

„Jaké?“ netrpělivě jsem vyzvídal. Maminka smutně vyndala zrcátko z kabelky a dala jej před můj obličej. Ucukl jsem, tohle jsem opravdu nečekal.

Nos vypadal jako bambule, tváře zjizvené, pusa křivá a jedno oko oteklejší než druhé. Začal jsem uvažovat, jak budu moci takhle vyjít mezi lidi, vždyť se mi budou smát. Cítil jsem, jak mi stéká slza po tváři. Rozbrečel jsem se jako malé dítě. Maminka mně utřela slzu a tatínek vstal a zavolal na sestru. Přišla překrásná, mladá sestřička. To už bylo moje sebevědomí teprve na nule, ale její slova mi opravdu pomohla. Vysvětlila mi, že se pro mě nic nezměnilo, že se vůbec nemám trápit, ten, komu bude můj vzhled vadit, tak moc rozumu

nikdy nepobral. Překrásně se na mě usmála a odběhla k jinému pacientovi. Oči se mi klížily. Pomalu jsem usnul.

Opět jsem po chvíli procitnul. U mé postele seděla Dáša a v náručí držela Honzíčka, našeho překrásného syna. „Ahoj!“ s úsměvem mě pozdravila a políbila má křivá ústa. „Podívej, koho jsem ti přivedla.“ Pokračovala vlídně. Pohlédl jsem do dveří a tam stál můj starý kamarád Rudolf. Už léta je nevidomý a řídí se pouze sluchem.

„Můj starý brachu! Jak dlouho už jsme se neviděli?“ radostně jsem na něj zasípal.

„Kamaráde, jsem tak rád, že tě vidím.“ Tato fráze mě překvapila, co jej znám, nikdy ji nepoužil.

Dáša připravila židli a usadila jej. „Nechám vás tu o samotě. Ještě přijdu,“ špitla a odešla i s Honzíčkem.

„Brachu, jak jsi to myslel s tím, že mě rád vidíš, když nevidíš?“ vyhrkl jsem na něj skoro nazlobeně.

„Víš, od té doby, co nevidím, tak beru lidi pouze podle toho, co vyzařují a také cítím i to, zda se člověk usmívá, nebo zlobí a představím si ho, takže ho vlastně

vidím. To mi nahrazuje oči. A ty se zase naučíš ignorovat lidi, co se na tebe budou zírat nevhodně. Bude to ze začátku těžké, jako s mýma očima, ale tohle si pamatuj: Lidem, kteří tě mají rádi, je jedno, jak vypadáš.“

Vzal jsem jej za ruku a dojatě špitl: „Teda brachu, já nemám slov.“

Jen se usmál. Ve dveřích se objevila Dáša se dvěma šálky kávy. „Dáte si, pánové?“ zeptala se.

„Proč ne a rád.“ Odpověděli jsme oba najednou. Dáša se usmála a přisedla k nám. Povídali jsme si až do konce návštěvní doby.

Přišla sestřička a omluvným tónem hlasu povídá: „Návštěvní doba skončila, můžete přijít zítra.“

Spěšně jsme se rozloučili, zamával jsem, otočil se na bok a přemýšlel o tomto dni stráveném s mými milovanými. Připadal jsem si jako by se žádná nehoda nestala. Možná jenom to pípání přístroje…

Lenka Vonešová

Až příliš sladký úsměv

Lidé jsou velmi netolerantní. Stačí, aby se kdokoli lišil čímkoli, a už v tom vidí velký problém. Někteří se odlišují svým chováním, někteří svým oblečením, někteří jsou jen jiní, prostě trochu proti proudu. Jedním z nejhorších odlišení se od ostatních je nějaké tělesné postižení. A vůbec nejhorší postižení je deformace obličeje. Stačí jen drobná vada a okolí už se postiženému posmívá, pomlouvá jej a nebo ho deptá či šikanuje, případně dotyčného úplně vyloučí ze společnosti.

Emanuel se s postižením obličeje již narodil. Toto postižení nebylo nikterak výrazné, to Emanuelovo se jmenovalo facialparesis, tj. ochabnutí lícního nervu, které způsobovalo, že se mu ústa stáčela k pravé straně obličeje, takže to vypadalo jako grimasa znechucení či škleb.

Když chodil do školky, spolužáci se mu občas posmívali, ve škole, na prvním stupni to však bylo horší, posměch přešel v pomlouvání. Na druhém stupni se mu už nikdo neposmíval, pomlouvání přešlo k agresi a šikaně.

Když Emanuel ukončil základní školu a přešel na střední, dostal se do super kolektivu spolužáků, kteří na něj brali ohledy a nedali na něj dopustit. Ze začátku jej ta změna velmi překvapila a myslel si, že si z něj všichni dělají legraci, ale nakonec pochopil, že základní škola je minulost a na společnost kamarádů si začal zvykat.

Netrvalo však dlouho a Emanuela z jeho štěstí vytrhl velký omyl od jedné z profesorek, který si však ani po letech neuvědomila.

Toho dne před ním byla první hodina tělesné výchovy. Moc se na ní těšil. Tělocvik vždy patřil k jeho oblíbeným předmětům. Byl pro pohyb jako stvořený. Neuctíval nudu a lenochy opovrhoval. Neuznával, že něco nejde, a řídil se pouze svým svědomím. To ostatně očekával i od svého okolí, na šikanu ze základní školy už dávno zapomněl.

Na tělocvik měli mladou, sympatickou profesorku. Byla velmi milá a nešetřila úsměvy. Když začínala rozcvičku, optala se je na jména a přidala několik povzbudivých slov.

Z toho, jak se hodina vyvíjela dál, Emanuel poznal, že tělocvik zase tak úžasný nebude.

,,Nahraj, Meny!“ pokřikovali jeho spolužáci při vybíjené a Emanuel nahrával, co mu síly stačily. ,,To je ono, už je skoro máme!“ pokřikovali zase spolužáci a Manuel vybil posledního hráče, a dovedl tak svoje družstvo k vítězství.

Všichni z Emanuelova družstva byli šťastní a poplácávali ho obdivně po zádech.

Zrovna když se Emanuel stavěl do pozoru při nástupu, se to stalo. Emanuel se usmál na svou mladou profesorku a čekal, že ta jeho úsměv oplatí. Nicméně proti jeho očekávání se na něj zašklebila a křikla: „Přestaň se na mě tak šklebit, buď tak laskav!“

Do Emanuela jako by uhodilo. Přece se na ni nechtěl šklebit, copak za to může? Zkoušel jí to vysvětlit, ale ona se na něj obořila že na podobné výmysly nemá čas.

Od té doby chodil jako tělo bez duše a odmítal se s kýmkoli bavit. Nikdo už ho nikdy neviděl se smát nebo usmát se na někoho. Nebyl už to ten usměvavý Meny jako dřív.

Mezitím zestárl a zešedivěl, stejně tak jeho vzpomínky. Jen na jedno nezapomněl – na starou křivdu, se kterou se nikdy nesmířil.

Postižení lidé dokážou ledasco překonat, ale někdy postačí jedno špatně mířené slovo v nesprávný čas a tito lidé se z toho již nikdy nevzpamatují.

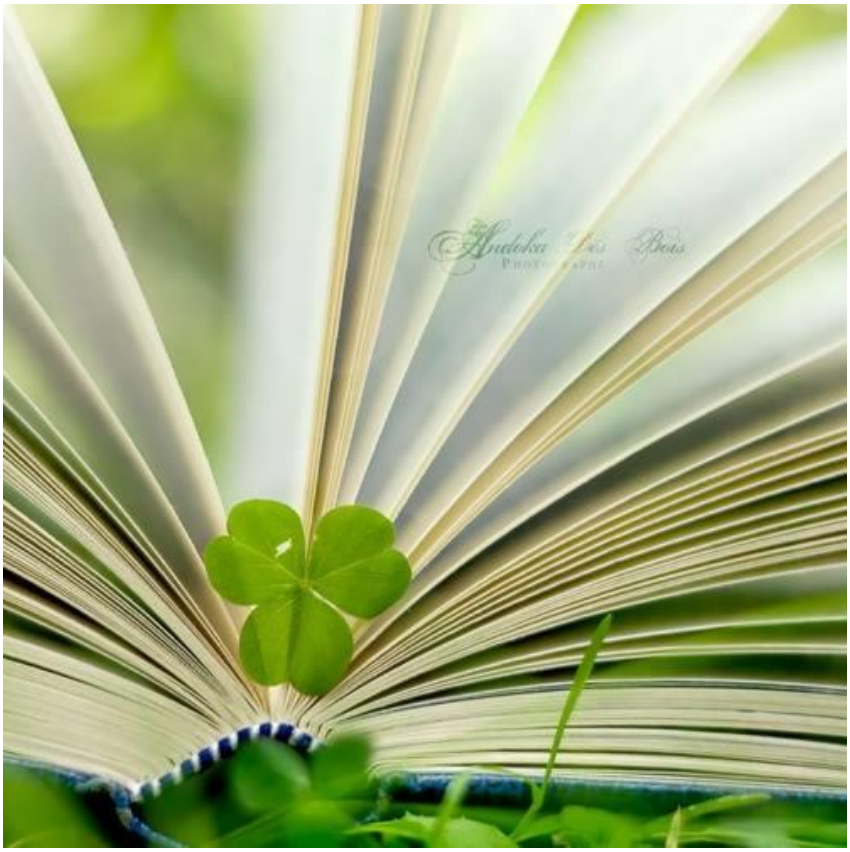

Letos jsme společný příběh pojali trochu jinak. Nepsali jsme jeden příběh dohromady, každý psal povídku svou. Společné bylo pouze téma, žánr a některé motivy. V zadání bylo napsat detektivku. Mělo jít o vyšetřování vraždy bohatého podnikatele. Povinné bylo střídání několika rovin – časových, nebo pásem postav. Hlavní hrdinou měl být neviditelný malíř Ilja. Motivy, které se v povídce měly objevit, byly tři – pěna, mrakodrap a sen.

Neviditelný malíř Ilja

Anežka

„Dne 17. 9. bylo nalezeno bezvládné tělo jistého *bohatého podnikatele* Eliáše Drajbera. Jeho tělo bylo nalezeno u *mrakodrapu* v Nové ulici. Byl zabit střelnou zbraní zřejmě při cestě na podnikatelský sněm. Pachatel je prozatím neznámý a policie stále pátrá.“ To vše se ozývalo z televize. Avšak dvojčata Klára a Michael to věděla už dávno. Jejich otec byl totiž detektiv. Nyní pracoval právě na této podivné vraždě. Avšak zatím beze stopy.

Michal se s trhnutím vzbudil. „Byl to jen *sen,*“ řekl si a chtěl znovu usnout, avšak vtom si všiml, že kousek od něj leží papír, který tam předtím

neležel. Bylo na něm napsáno: Pomohu Vám, nemáte se čeho bát. Podepsán N. M. I. Michael byl zmatený. Ale i přesto znovu usnul.

Klára nevěřila vlastním očím. Nevěděla, jestli si z ní Michael nedělá jen legraci. To ona neměla ráda. „Říkám pravdu," bránil se Michael, jako by jí četl myšlenky.

Kláře se zdálo, že vidí postavu. Byl to jen letmý stín. Zahlédla ji jen kouskem oka. Nelíbila se jí. Chtěla jít pryč. Jenže jakmile přidala do kroku, do něčeho narazila. Vylekala se. Ale neviděla před sebou nic. I přesto cítila, že je v místnosti někdo další. Prostor byl prázdný. Tak do čeho to narazila? Tu se vylekala ještě víc, protože se ve vzduchu začala objevovat písmena. „Neboj se, jsem neviditelný malíř Ilja. Nechci vám ublížit. Chci jen pomoci. Myslím, že vím, kdo spáchal tu vraždu. Dostanu se i na místa, kam se většina lidí nedostane. Budu vám posílat vzkazy, jak jsem s pátráním pokročil." Pak písmena zmizela a Klára už blízkost jiné osoby necítila.

Tahle slepá ulička patřívala k těm nejhorším v celé čtvrti. Na konci mezi odpadky a přetékajícími popelnici ležel muž. Měl na sobě otrhané oblečení a

mluvil si sám pro sebe. A vlastně nikdo nevěděl, že tento muž je Iljův otec. „Ne, ne, já ho nezabil, já ho jen dlouze uspal. Ano, uspal jsem ho. Je teď na lepším místě. Synáčku, však já tě najdu a taky tě pošlu na lepší místo, abys již nemusel trpět v neviditelné podobě. Sedm let jsem se snažil na to vymyslet protilátku, ale mě se nikdy nic nedařilo. Ani tohle. Ale z toho strašlivého prokletí tě dostanu, můj milovaný synáčku. A to jednou pro vždy!“

Michal se zase probudil uprostřed noci. Ten sen ho pronásledoval už týden. A pořád ten samý. Mužská postava malující jakýsi obraz. „Alespoň bys mi mohl říct svoje jméno,“ pomyslel si napůl v legraci. Chtěl opět usnout, když vtom uslyšel zašustění papíru. Zvedl jej a na něm bylo napsáno: Ilja.

„Kde jej jen najít! Je bůhví kde. Já ho snad nikdy nenajdu!“ muž se rozplakal. „Jsem tak moc sám. Alespoň mě tu nikdo nenajde. Je to dobré místo pro úkryt. Ano, to je.“

Byl už večer, když se dvojčata opět viděla. Celý den se nemohla setkat jelikož měl Michael kroužek a Klára musela pomáhat doma. V soukromí si mohli promluvit až před spaním ve svém pokoji. „Musím ti něco říct," vyhrkli oba dva zároveň.

„Ty první," řekla Klárka.

„Fajn. Náš pomocník se jmenuje Ilja a…"

„To já vím, a vím víc než ty," přerušila ho, „je to neviditelný malíř. Pomůže nám s pátráním. Dostane se i na místa, kam my normálně ne."

Michael nic neříkal, jen na sestru nechápavě hleděl. Pak se však vzpamatoval. „Dobře, to by se mohlo hodit." Pak si dali dobrou noc a šli spát.

Viděl postavu. Malovala takovou malou dřevěnou chýši. Byla na první pohled někde v lese. Michaelovi to místo něco připomínalo. Pak se vše rozplynulo. Sen skončil.

Michael vylezl z postele a šel do kuchyně. Nespěchal. Byla sobota. Když došel do kuchyně, maminka se na něj usmála. Michael na ni pohlédl. Dělala svou denní činnost. Myla nádobí. V kuchyňském dřezu byl napěněný mycí

prostředek. *Pěna* z něj zakrývala skoro celý dřez. „Máš hlad?“ zeptala se. Michael kývl a sedl si ke stolu, kde už seděl otec. Měl hlad.

„Tati,“ řekl Michael, „nemyslíš, že v té staré kůlně uprostřed lesa by byl báječný úkryt?“

„No asi byl, proč?“

„Ale jen tak, napadlo mě, že by se tam mohl skrývat ten vrah.“

„Myslíš?“

„Uvidíme.“

Klára se vzbudila. Michaela nikde neviděla a jeho místo na posteli bylo prázdné. Zívla. Chtěla jít do kuchyně na snídani, když vtom se rozrazily dveře. Stál v nich Michael. „Už vím, kde se vrah skrývá,“ vyhrkl bez váhání a bez popřání dobrého jitra. Kárka se na něj podívala. „Ukrývá se v té staré kůlně uprostřed lesa…“

Na televizní obrazovce se míhaly postavy. Mluvily. Ale mluvily o tom, o čem Klára s Michaelem už dávno věděli. „Dnes byl dopaden čtyřnásobný vrah, jehož totožnost je prozatím neznámá. Prozradil se pouze podle zbraně. A také

podle viditelné duševní poruchy. Byl převezen do psychiatrické léčebny. O dalším průběhu vyšetřování vás budou samozřejmě informovat naše televizní zprávy.“

„Děkuji vám, že jste mi pomohli, uslyšela dvojčata hlas. „Můj otec byl vždycky šílenec.“

„To byl tvůj otec?“

„Ano a jsem rád, že skončil za mřížemi. Jsem rád, že jste mi důvěřovali. Děkuji.“

„Nemáš zač,“ odpověděla dvojčata jednohlasně.

„Jo, byl jsi lepší než špičkovej policajt,“ řekl Michael.

„No, možná se dám na kariéru soukromého detektiva,“ prohodil Ilja. Klára s Michaelem si vyměnili významné pohledy a potom se oba rozesmáli.

Lea

Skypure

Walter Beeson

4. březen 1964

Ostrov Skypure byl vždy oázou klidu. Je ze všech stran obklopen tichem Mrtvého moře. Po celé léto se břehy ostrova hemžily lidmi koupajícími se v blahodárné vodě a opalujícími se na vyhřátém písku. Podél pláže se táhne krásný park a uprostřed něho se nad vrcholky stromů tyčí lázně Skypure – stejnojmenné k ostrovu, název lázní se ovšem špatně vyslovuje „skejpr".

Abych se vám představil, jsem recepční v levém dámském pavilonu našich lázní. Naše mořská léčebna je rozdělena na levé a pravé křídlo. V levém křídle je dámský pavilon s mnoha procedurami určenými pro dámy a v pravém křídle je pánský pavilon, ve kterém se zavděčíme zase mužům. Muži a ženy se mohou stýkat večer v salonku, a skoro nikdy jindy. Abyste lépe pochopili, co tu dělám, začnu v roce 1950.

12. srpen 1950 – ozdravné lázně Skypure (Skejpr)

Jsem tu s maminkou. Teda teď momentálně jsem úplně sám, protože maminka si odešla do salonku a já jsem zůstal zamčený na pokoji. Ona si myslí, že budu spát, jenže to by se dole nemohl pořád někdo nahlas smát a nemohl by tam být ten klavírista. V takovém hluku se spát nedá. Moc by mě zajímalo, co je dole tolik legračního, že je tam tak veselo. Mám nápad! Otevřu okno a vylezu jím, potom přeběhnu střechu a seskočím dolů a nejkratší cestou poběžím ke dveřím do salonku.

O pět minut později...

Ale ne. Zapomněl jsem, že je celé levé i pravé křídlo lázní oplocené a v noci se branka zamyká. Do salonku se můžete dostat jedině tak, že vyjdete hlavním vchodem, obejdete budovu a vejdete salonními dveřmi. Celou dobu jste ale v areálu budovy za plotkem. Jenže já teď stojím z druhé strany a mám hned dva dobré důvody, proč se ten plot nedá přelézt. Za prvé jsem v noční košili a v té se špatně přelézají ploty a za druhé před salonkem stojí stráž, která zasahuje, když se vevnitř něco semele, a ta by mě asi neviděla ráda, kdybych

jim přelézal plot. Kromě toho je ten plot dost vysoký. Jak se dostanu zpátky do pokoje? A co na to řekne maminka?

Současnost...

Tehdy jsem s brekem běžel na pláž. Tam jsem přečkal noc a... Ráno, když mě našli, dozvěděl jsem se, že moje maminka zemřela. Jakmile zjistila, že jsem utekl oknem, dala mě hledat, a když někdo řekl, že jsem možná na pláži rozběhla se tam. Jelikož mě tam neviděla, zbláznila se. Skočila do moře a utopila se. Záchranáři její tělo nikdy nenašli. Odnesly ho vlny a mořská pěna. Majitel lázní mi nabídl, že u nich mohu zůstat, že mne vychová a až dospěji, rád by mne zaměstnal. Tak se i stalo.

Nyní je mi 21 let. Už 14 let je mým otčímem Mark Nolay a pátý rok pro něj pracuji.

V těchto podzimních měsících sem nejezdí tolik lidí jako v létě, protože se nedá koupat v moři. Jsou tu ubytovaní pouze 4:

madam Henrietta Coneroll (říkejte jí jen lady Hen) – stará bláznivá kartářka, kdysi kabaretní herečka

pan Octavio Tipo – bohatý podnikatel ze Španělska, vlastní mrakodrap, anglicky moc neumí

manželský pár z Ruska - Ilja Yakovič a Maya Liliyovna Dworkinovi – oba jsou malíři

Mě osobně se madam Dworkinová moc líbí, jenže, za prvé je vdaná a za druhé podle pana Nolaye stejně žádný vztah s klientkami mít nesmím. Jenže já nemám jinou příležitost se seznámit s ženou než tady. Na ostrově není nic jiného než lázně a park. Žijí tu tedy jen zaměstnanci léčebny a její majitel.

Ze zaměstnankyň lázní připadá v úvahu jedině masérka Bou, protože ostatním je nejmíň šedesát. Ta se mi ovšem vůbec nelíbí. A madam Dworkinová... Vždyť se k sobě hodíme. Jestli vás zajímá, proč se neseznámím s někým mimo ostrov, je to tím, že jsem byl na pevnině naposledy ten večer, když mi bylo šest a vyplouval jsem s maminkou z přístavu. Je pravda, že ačkoli nejsem jeho biologický syn, má o mne pan Nolay strach.

Mark Nolay

4. březen 1964, večer...

Procházím se po pláži s Dworkinovými. Pan Ilja má revma a požádal mne, abych mu jako zkušený odborník dal pár rad. Probíráme ovšem i jiné věci. Například se mne pan Dworkin vyptával na Waltera. Zajímalo ho, kde přišel k téhle práci, takový mladý chlapík.

Chvíli jsem váhal, zda mám vytahovat příhodu z roku 1950. Obával jsem se, aby se příhoda neroznesla a nepřestali k nám jezdit klienti. Ono taky dlouho trvalo, než jsme lidi přesvědčili, že se jim zde nemůže nic stát a než se zapomnělo na tu ošklivou historku. Proto jsem jen opatrně naznačil: „Jeho maminka zemřela a já jsem se ho ujal už před čtrnácti lety. Je rád, že u mne může pracovat.“ Pochopitelně jsem se nezmiňoval, že jeho maminka zemřela tady.

Paní Dworkinová se na mne s obdivem podívala a řekla: „To je od vás velmi velkorysé. Jste dobrosrdečný muž, jsem si jistá, že má Walter toho nejlepšího otce.“ To mi pochopitelně polichotilo, ale pan Dworkin zbledl. Nevím jistě, jestli ho tak rozhodilo, že mne jeho žena obdivuje, nebo jestli se mu udělalo zle, každopádně mne požádal, abych doprovodil jeho ženu do salonku, že za námi za chvíli přijde.

7. březen 1964...

Paní Maya Dworkinová mi prozradila, že se její manžel chová nějak divně. Když prochází kolem Waltera, dívá se na něj, jako na boží zjev, a často se dívá na hladinu moře a jeho ústa němě naznačují slova „Proč nejde vrátit čas.“ Prý se o manžela bojí a prosí mne o pomoc. Ten chlap mi někoho připomíná.

Henrieta Coneroll

8. březen 1964

Začínám tu mít takové zvláštní sny. Například včera se mi zdál sen, že tu byl malý chlapec s maminkou a ta skočila do moře a zabila se. Jsem z toho nervózní, proto jsem se šla poradit za panem Nolayem. Ten mě ujišťuje, že je to z toho vína, co jsem vypila, a rozhodně se to nijak nevztahuje k tomuto místu. Ale vždyť jsem toho nevypila zase tolik. Snad má pravdu. Jenže já si stejně myslím, že když se zdá sen tak to má nějaký důvod!

Mark Nolay

8. březen 1964

Dnes jsem mluvil s Walterem. Ptal se mne na Dworkinovy. Prý nechápe, jak může paní Maya žít s o tolik starším mužem. Že je přesvědčen o tom, že žije paní Dworkinová s malířem Iljou z donucení a že on by se k ní hodil jistě lépe. Musel jsem Walterovi zopakovat důvody, proč nechci, aby se sbližoval s klientkami. A měl bych si dávat pozor na toho Dworkina. Nejspíš se včera v salonku chlubil tou příhodou, co se stala před čtrnácti lety. Jinak si neumím vysvětlit, že o tom ví i lady Hen. Naštěstí si myslí, že je to sen.

Ilja Yakovič Dworkin

8. březen 1964

Už jsem to dál nedokázal skrývat. Dnes ráno jsem zašel za Walterem a vše jsem mu řekl.

Walter Beeson

9. březen 1964

Ten mizera! Zničil mi život, nebýt jeho bylo by mi mnohem líp!

Henrieta Coneroll

10. březen 1964

V noci jsem se vracela ze salonku. Nedala jsem si žádný alkohol, aby se mi už nezdály takové tragické sny. Tedy šla jsem podél plotu k dámskému pavilonu, a uslyšela jsem hlasy z opačné strany, otočila jsem se a viděla pana Ilju a ještě jednu osobu. Ta ho držela pod krkem a jeden z nich, už přesně nevím, kdo z nich to byl, polohlasem nadával: „Neměl jsem vám to nikdy říkat!“ možná to byl pan Nolay, nebo ten recepční nebo snad ten podnikatel ze Španělska. Nevím, byla už dosti tma.

Mark Nolay

10. březen 1964

Dnes ráno jsem svolal všechny do salonku – klienty i personál a řekl jsem jim následující:

„Vzhledem k události, která se k vám nejspíš už donesla, budu muset… je mi to moc líto, ale budu muset volat policii a zahájíme vyšetřování, do připlutí policie se odsud nikdo ani nehne.“

Všichni věděli, o čem mluvím. Vdova Dworkinová plakala, lady Hen soustrastně pokyvovala hlavou, Walter si nahlas povzdechl, kuchařky si mezi sebou cosi štěbetaly… Jen pan Octavio se nechápavě díval: „Odpustit, že já ptám, ale co tady vlastně stalo?“ Povzdechl jsem si a řekl:

„Bohužel zase vypluje na povrch stará špína. Trvalo dlouho, než jsem očistil jméno ostrova, ale teď se tu znovu stala jedna velice nepříjemná věc. V pozdních večerních hodinách byl zavražděn malíř Ilja Yakovič Dworkin.“

Vdova Dworkinová začala ještě hlasitěji plakat a lady Hen se pro ni snažila najít nějaké klady této události, ale marně.

„Ja bych, ja myslim, že ne nutno volat policie. Ja asistent u hodně případ pana Ketla. To detektiv ve Španělsko. Ja připad vyřešit.“

Je pravda, že jsem v pana Octavia příliš nedoufal, ale mít své jméno v titulcích novin po celém světě jsem taky zrovna nechtěl, zvláště ne ve spojení s vraždou, tak jsem si řekl, že mu dám šanci.

Henrieta Coneroll

11. březen 1964

Pan Tipo si mne vyslechl, tak jako všechny ostatní. Pochopitelně jsem mu vylíčila dopodrobna, co jsem viděla.

„Vy musíte vzpomenout, kdo tam s Ilja," řekl mi. No jo, jenže to není tak snadné.

Octavio Tipo

11. březen 1964

Ta lady si nemuže vzpomnět koho viděl. Pan Nolay jsem slyšel, když říkat, že tu historka Dworkin vyžvanit, a Henrieta říkat, že někdo z oni dva (Dworkin a pachatel) mluvit o „nikdy sem vam to neměl říkat". Jestliže by to říct pan Nolay, vše by skvěle zapadat. Nolay zabít Dworkin, potože on pošpinit méno.

Walter Beeson

11. březen 1964

Zdálo by se, že teď už nic nebrání naší lásce s Mayou, když odešel Ilja, ale ten Nolay prostě nedá pokoj! Na druhou stranu chápu, že má teď jiné starosti. Ale myslím, že Maya má tak ráda jako já ji.

Mark Nolay

16. březen 1964

Tipo se ujal role detektiva velice dobře, ale jestli to půjde tímto tempem, daleko to nedotáhne a pachatel zatím uteče.

Henrieta Coneroll

17. březen 1964

Dnes se mi zdál sen, byl v něm neviditelný malíř Ilja Dworkin, který namaloval pobřeží s molem a ženu na něm. Ať si říká pan Nolay, co chce, ale tohle z vína nebylo!

Mark Nolay

17. březen 1964

Lady Hen se zdál zase nějaký sen. Nejspíš se jí znovu vybavila ta situace z 12. srpna 1950. Žena na molu. Ale teď už je to jedno. Oproti té záhadě, co se tu stala před týdnem, je ta záležitost s Walterem a jeho matkou úplné nic.

Octavio Tipo

18. březen 1964

Myslím, že moje pochybnosti zbytečné. Mark Nolay nic nespáchat. Příliš mu záležet na pověst hotelu. On by sám nedělat ostudu sobě. Navíc kvůli taková drobnost by nezavraždit Dworkina.

Henrieta Coneroll

19. březen 1964

Už si začínám vzpomínat! Ten muž, co mluvil, měl cizí přízvuk. Musel to být sám Tipo! Půjdu to rychle oznámit Nolayovi.

Mark Nolay

19. březen 1964

Lady Hen si dnes konečně vzpomněla, koho viděla toho večera. Byl to Tipo! No ano, vše skvěle zapadá. Tipo zavraždil Dworkina, protože mu něco

řekl, co by Dworkin neměl vědět, a potom se to snažil zakrýt tím, že se právě dozvídá, co se stalo. Pokusil se ujmout případu, aby mohl přišít vinu někomu jinému, a teď případ záměrně protahuje, aby měl čas si vše promyslet. Musíme ho zatknout, než uteče!

Octavio Tipo

19. březen 1964

Dívám z okna a… co to? Připlout policie. Ale kdo oni zavolal. Že by už pan Nolay objevila pachatel a zavolat policie bez mé uvědomění? Nebo se o ta záležitost dozvěděli nějak jinak? Jdu tam podívat.

Henrieta Coneroll

19. březen 1964

Už připlula policie, všichni se seběhli venku, čtyři statní muži lapili pana Tipa a vlečou ho na loď. Tipo se snaží hájit a vnutit policii, že se museli zmýlit, ale chlapci se naštěstí nenechají zviklat. Snad tu budeme mít zase chvíli klid.

Mark Nolay

19. březen 1964

Požádal jsem policii, aby se o tom nezmiňovali v novinách. Snad to dodrží. Uf, loď už zaplula za obzor. Kdo by to byl řek… a to vypadal tak slušně…a jak se nabízel, že mi pomůže…

Inu, pod svícnem je největší tma.

Henrieta Coneroll

19. březen 1964

Teď si vzpomínám! Ten muž, co tenkrát řekl „Neměl jsem vám to nikdy říkat," nebyl pan Tipo byl to ten Rus Dworkin! A tím vrahem je někdo jiný!

Mark Nolay

19. březen 1964

Ilja Yakovič Dworkin. To byl ten muž, co tenkrát v srpnu poslal paní Beesonové ten dopis! Bylo toho večera, co se zabila. Ona se nezabila, protože nemohla najít Waltera, zabila se kvůli tomu dopisu?

Henrieta Coneroll

19. březen 1964

Kdo je to támhle na molu?! Nastupuje do člunu. „To je ta žena z toho obrazu!“ křičím na pana Nolaye.

Mark Nolay

19. březen 1964

To je přece Maya Dworkinová! Takže ta žena ve snu nebyla Beesonová. Ten sen byla předzvěst! Ale za kým to nastupuje?!

Henrieta Coneroll

19. březen 1964

To je ten recepční, to je ten Walter! Chtějí utéct! No jistě, to on tenkrát zabil Dworkina.

Walter Beeson

19. březen 1964

Pádluji čím dál rychleji, aby nás nemohli dohnat. Ano, to já jsem zavraždil Ilju Dworkina. Zničil mi život! Vždycky jsem chtěl mít otce jako ostatní kluci a on se nikdy neukázal, matka mu pořád psala a on jí neodpovídal, a potom jí napsal… nevím co jí napsal, ale zabila se kvůli tomu! Nebýt jeho žil bych teď

v Londýně s rodinou, studoval… Zasloužil si smrt, nic jiného. A ještě se mi přiznal, hlupák. Já jsem teď se svou láskou na cestě vstříc novému životu!

Maya Liliyovna Dworkinová

19. březen 1964

Miluju ho od první chvíle, co jsem ho uviděla. Snad nebude stejný jako Ilja. Ten mi sliboval hory, doly a zatím jsem ho jen doprovázela na služebních cestách. S Walterem si založím rodinu. Budeme mít krásné děti… Tedy pokud se neutopíme, můj Walter snad umí veslovat.

Henrieta Coneroll

19. březen 1964

Jako by mne někdo objal kolem ramen. Nevidím ho, ale cítím tu akrylové barvy. „Husa mladá," šeptá mi do ucha, „ani neví, že je za chvíli překlopí vlna a oba utonou. Na to si počkám. Tak co, jaké to je, když víte, co bude následovat? Zahrával jsem si s vámi ve snu. No nepamatujete si na malíře Ilju Dworkina?"

Ilja! Neviditelný malíř Ilja!

Jáchym

Ilja a vražda

U mrakodrapu Zero byl nalezen mrtvý muž. Jak důkazy nasvědčují, byl ubodán... štětcem. Barevné stopy okolo bodných ran to jistě potvrzují. Ale tento případ je obestřen mlhou záhad. Například: okolo místa činu jsou jen stopy oběti, nikoliv pachatele. Odletěl? Odskákal? Odešel pozpátku po stopách oběti? Příliš mnoho otázek na začínajícího detektiva Mouluse.

Avšak Bůh byl k Moulusovi milostiv a poslal mu hned 2 stopy. Jednak že zavražděný byl velký kritik tajuplných obrazů od anonymního malíře, který se podepisoval jako Ilja. Jeho obrazy se nacházely všude možně a on vždy toužil, aby se některý z nich dostal do nějaké slavné galerie. Ale ony se tam nikdy nedostaly. Vždy je našel tento kritik a veřejně je, jak už to kritikové dělají, zkritizoval. A druhá stopa byla ta, že na posledním z těchto obrazů byl namalován obrys člověka a na něm malé, červené křížky. A ty přesně odpovídaly místům, kde byl onen kritik pobodán…

No, nejdříve bylo potřeba zkontrolovat výpovědi svědků. Neboli lidí, kteří bydleli okolo a kteří vraždu viděli. Prvním na seznamu byl bohatý podnikatel bydlící ve 2. poschodí mrakodrapu Zero.

16. KVĚTNA, 2013, BYT PANA KROSSE

„Crrrrrrr!“ ozývá se ode dveří. Pan Kross vstává a jde otevřít. Málem ve svém obrovském bytě zabloudil. „Kdo je tam?“ ptá se.

„Otevřete, tady policie!“, slyší pan Kross.

„No, doufám, že to nebude na dlouho! Ještě mi sleze pěna z mého půllitru…“ zlobí se pan Kross. Ale otevře.

Policie začíná vyslýchat. „Neviděl jste v poslední době něco podezřelého?“ ptá se detektiv Moulus.

„Víte, no, já, tedy, vlastně, abych tak řekl…“ koktá pan Kross. A vtom pan Kross padá mrtvý k zemi. Zezadu má krvavý flek. No, taky seděl u okna. Pan Moulus se podívá z okna a vidí, jak se na střeše protějšího domu vznáší pistole, z jejíž hlavně vychází tenký proud kouře. Pan Moulus rychle vybíhá z budovy a vidí, jak u protějšího domu startuje auto. Ale v něm nikdo není! Začíná napínavá

honička. Z pronásledovaného auta se vyklání ona pistole, a zahajuje střelbu na Moulusovo auto. Ten zatím úspěšně kličkuje, když vtom střela zasahuje pneumatiku. A Moulus bourá do stromu! Zraněný vylézá z auta a přivolává sanitku.

O 20 LET POZDĚJI, KANCELÁŘ MOULUSE

Moulus vytahuje složku a otírá prach. „Od-lo-že-né," slabikuje, „pří-pa-dy."

„No to se podívejme!" pronese zaujatě. Ihned složku otevírá a čte. Případ první: paní Nováková, 27 let, nezvěstná. Nic zajímavého. Případ druhý…čtvrtý…desátý…šestnáctý…dvacátý třetí: kritik Merda, 52 let, ubodán tajemnou neviditelnou osobou. „Hmm, na tenhle případ si vzpomínám. Zkusím ho vyluštit.

PŘÍŠTIÍHO DNE, HŘBITOV

Moulus přichází k hrobu. Na náhrobku je napsáno: Ilja Franksvort, první neviditelný člověk na světě. 4. 5. 1982 – 6. 3. 2026

„Hmm hmm…“ dumá Moulus. „4,5,1,9,8,2,6,3,2,0,2,6… moment!“ zašeptá. „4…6…2…6…to je ono!“ zvolává a běží pryč. Na co asi přišel?

O PÁR HODIN POZDĚJI, KANCELÁŘ MOULUSE

„To je ono…“ brumlá Moulus. „Ilja svou smrt naplánoval na den přesně…když se totiž čísla z jeho náhrobku sečtou, vznikne… 48! To musí něco znamenat… ale co? Možná… ne, to ne. A co třeba… ne, to taky ne. AHA! Číslo popisné!“ a po Moulusovi se zaprášilo.

O 2 ZASTÁVKY AUTOBUSEM POZDĚJI, ULICE BAKER STREET

„45, 46, 47, 48. Tady to máme,“ spokojeně brblá Moulus. Jenže… dům číslo 48 je zbouraný! Už 9 let… čili 2 roky před tím, než Ilja zemřel. Tady asi stopu nenechal. „Safra, safra, SAFRA! Tak to být nemá! Tady má být vodítko ke všem záhadám! Safra, safra, SAFRA!“ vzteká se Moulus. Zamyšleně hledí na svůj bloček, a… „Aha! Možná že součet data narození vedle součtu data úmrtí dá… 2919. Hmm… Zkusím to tady.“

O DALŠÍ 4 ZASTÁVKY A 98 METRÚ PĚŠKY POZDĚJI, WILIAM STREET

„2916, 2917, 2918, 2919. Tak, jsem tu.“ A vstupuje do domu. Moc přátelsky nevypadá. Oprýskané zdi, rozbitá okna, támhle v rohu kus papíru, rozbité lahve od whisky… „Moment! Ten papír… Možná je to Iljova závěť.“ Pomýšlí si Moulus. Rozbaluje ho, a…

Závěť

Ilja Franksfort

Tomu, kdo tohle bude číst:

Milý čtenáři,

Pokud čteš tento dopis, znamená to, že jsi asi hlava. Anebo ti přeje náhoda. Ať tak, či tak, tady je mé přiznání: opravdu jsem ubodal toho kritika, který bránil mým obrazům v cestě do galerie. Měl to být jen malý zločineček, ale když do toho začal rejpat ten prevít Moulus, bylo jasné, že to brzy vyjde najevo. Uvědomil jsem si, že ho musím „sundat“. A jedinečná příležitost se naskytovala, když vyslýchal svědka. Ukradl jsem revolver, dostal jsem se na střechu protějšího domu a začal mířit. Ale nikdy předtím jsem zbraň v ruce nedržel. Omylem jsem trefil toho chlapa, co ho Moulus vyslýchal. Moulus to

pochopitelně zmerčil, a tak mi bylo jasné, že musím zmizet. Seběhl jsem ze schodů, jak nejrychleji to šlo. Nasedl jsem do toho auta, co stálo před domem, a jel. Ale ten čmuchal Moulus mi byl v patách. Dostal jsem se na dlouhou, rovnou silnici, kde byl malý provoz, a začal střílet. Trefil jsem pneumatiku a doufal, že se z té bouračky nevzpamatuje. Bohužel, vzpamatoval. Ty, kdo tohle čteš, tak tobě odkazuji veškeré své dědictví. Najdeš ho zakopané u velkého dubu v lese. Chci za to od tebe jediné: nepráskni mě policajtům. Ať může můj duch odpočívat v pokoji.

Podepsán Ilja Fransvorkt.

„No, tak to dědictví si ponechám, a jeho přání splním.“ Pomyslil si Moulus, a odešel směrem k lesu, kde rostl velký dub.

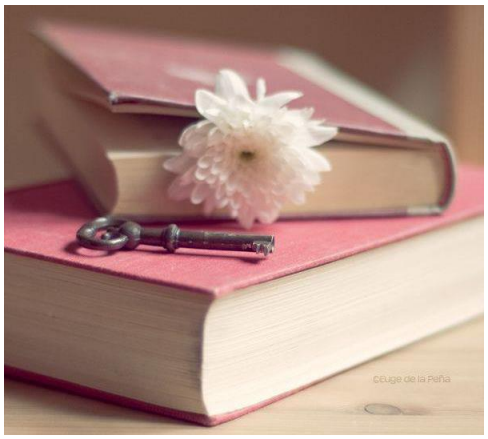

Lucka

„Dobrý den, rád bych se nechal vyobrazit," ozval se za mými zády známý hlas. Nadšeně jsem se otočil a vydechl. Ve skleněných dveřích stál můj nejlepší kamarád ze střední školy. Ale po škole jsme se každý odstěhovali do jiného města a už je to pár let, co jsme se neviděli. Já se usadil jako malíř a on… Podle obleku vypadal, že je nějaký bohatý podnikatel.

„Edwarde, co ty tu?" zeptal jsem se překvapeně a objal jsem ho na přivítanou. Usmál se tím svým pokřiveným úsměvem, co jsem si pamatoval, a posadil se na nejbližší židli.

„No, znáš to, pochůzky. A tak jsem si vzpomněl na starého přítele a řekl jsem si, když bydlí tady za rohem, proč se k němu nestavit," uvolněně se zasmál a překřížil nohy v kotnících.

„Jsem opravdu rád, že tě zas vidím. A jak jde život? Dáš si něco na pití?" zeptal jsem se zdvořile.

„Ne, díky. No dělám na jednom projektu, je to tajné," překlonil se ke mně a ztišil hlas. „Na neviditelném lektvaru." Skepticky jsem zvedl obočí.

„No, vážně. Jeden kousek tu i mám, chceš se kouknout? Můžeme vyzkoušet zneviditelnit třeba štětec nebo tak," zablikalo mu v očích a já si připadl jako zpět na střední. Pokrčil jsem nepřesvědčivě rameny a sledoval, jak ze saka vytahuje malou lahvičku vypadající jako moje koupelová pěna.

„To je ten zázrak, jo?" řekl jsem ironicky, ale pootočil jsem hlavou, abych na ni lépe viděl. Odfrkl si a mávl nade mnou rukou. Položil lahvičku na konferenční stoleček a opřel se do židle.

„Tohle bude vydělávat miliardy. Podívej," vzal znovu lahvičku do rukou, natáhl se na jeden štětec a kápl na něj. Asi pět sekund se nic nedělo, a pak najednou… začal po kouscích mizet, až zmizel úplně. Údivem mi poklesla brada.

„To čumíš, co," rozřehtal se na celé kolo, chytil neviditelný štětec do rukou a rozevřel ruce. S cinknutím dopadl na zem a pomaloučku se opět vracel do své viditelnosti.

„Myslím, že tady něco máš," ukázal prstem na bradu vyobrazující slinu a smál se dál.

„Jak to, že je to vidět? Zkoušeli jste to na lidi? Bude to volně prodejné?" zasypával jsem ho otázkami a stále se udiveně díval na zem.

„Předmět, když spadne z nějaké výšky, je znovu vidět. Čím těžší je předmět, tím musí spadnout dolů z větší výšky. Ne, na lidi ne…“ odmlčel se a zamyšleně nakrčil obočí. „Podle nás, by to mohlo být nebezpečné, ještě nevíme, co by se s námi stalo. Takže prodejné to nebude.“ Najednou mu zazvonil telefon.

„Ano?... Mami! Vždyť jsem ti říkal, že pracuju… Ne, nic mi nevař. Já dnes půjdu s Veronou na večeři… Jasně, čau.“

„Pořád bydlíš u rodičů?“ zeptal jsem se smíchy a na lahvičku jsem zapomněl.

„Ne, u přítelkyně, jen … bydlí dva byty ode mě,“ řekl zahanbeně. „Ale mám snoubenku, Veronu, na podzim se budeme brát, jsi zván. To mi připomíná… Panebože, musím jít, to už je tolik, rád jsem tě viděl a doufám, že se zase uvidíme. Můžeme zajít na drink,“ řekl s upřímným pohledem a podali jsme si ruce. Souhlasil jsem a vyprovodil ho.

Když odešel, měl jsem smíšené pocity. Byl jsem moc rád, že vidím svého kamaráda po tak dlouhé době. Podíval se na hodiny a taktéž se lekl, když jsem si uvědomil, že už je sedm večer. Protáhl jsem si ruce, ohřál si v mikrovlnce lasagne ze včerejška a sedl si. Takže, zítra musím za Charliem, který chce, abych nakreslil nějaký mrakodrap na Páté Avenue. Když jsem dojídal poslední kousek,

uvědomil jsem si, že jsem příšerně unavený. Šel jsem tedy do ložnice, svlékl se do spodního prádla a padl do postele. Skoro ihned jsem usnul a bylo mi jedno, že jsem se nemyl.

„Zlato, vstávej!“ vzdáleně jsem uslyšel hlas své matky, ale myslel jsem si, že se mi to zdá. Někdo mi chytil rameno a zatřásl.

„Synu, stávej. Musíš se umýt, a máš pak tu schůzku!“ hlas už zněl netrpělivě. Ztěžkle jsem odlepil víčka od sebe a zamžoural do ranního světla. Nade mnou stála matka rozkročená, ruce v bok.

„Co tu děláš tak brzo, mami?“ zeptal se a protřel si oči.

„Co asi, vím, že bys nevstal dřív než před obědem, ale v deset máš toho Charlieho, už jsem ti napustila vodu, tak se běž vykoupat. Vidím, že ses ani neobtěžoval včera. Poklidila jsem věci na tom konferenčním stolku. A prosím tě, nevím, co teda dělá ta lahvička na stole, když patří do koupelny. Už musím jít.“ Mávla mi na pozdrav a už byla pryč. Moc jsem po ránu nepřemýšlel, ani mi to nešlo, jen stěží jsem ji poslouchal. Normální návštěva matky by nejspíš měla vypadat, že přijde, upeče něco dobrého, zeptá se, kdy bude babička a odejde. Ale moje, ta ráno přijde, vzbudí a odejde. Šouravým krokem jsem šel do

koupelny, kde na mě čekala už teplá voda, ze které se kouřilo a velká dávka pěny. Sundal jsem si trenky, položil se do vody a blaženě zavřel oči. Jak voda začala chladnou, byla mi větší zima. Takže jsem se usušil, oblékl do čistého oblečení, vzal si potřebné náčiní a vyrazil do ulic.

Když už jsem byl asi dva bloky od místa, začala se mi točit hlava a žaludek jsem měl jak na vodě. Přikládal jsem to k tomu, že jsem ráno nesnídal, ale když jsem ušel dalších pár kroků, začaly se mi třást nohy. Ztěžka jsem se opřel a uslyšel pár hlasů, které se mě ptaly, jestli mi je dobře, přikývl jsem, že je mi dobře, a opět jsem se rozešel. Po dalších kroků se mi najednou udělalo lépe, protřel jsem si oči a zamžoural na cestu přede mnou. Takhle nikam nedojdu, pomyslel jsem si a rozhodl se, že budu muset zavolat svému klientovi.

„Charlie, víš, že si nestěžuju, nebo že jsem málokdy nemocný… Ale teď stojím asi dva bloky od tebe, udělalo se mi vážně špatně. Myslíš, že bychom tu schůzku mohli přesunout?“ zeptal jsem se a v mém hlase byla slyšet bolest.

„Jistě, jistě… A nemám pro tebe přijet a odvést tě k doktorovi?“ nabízel se úzkostlivě.

„Ne, budu v pohodě, řádí prý nějaké chřipky a má se to vyležet. Nevymlouvám se, jen abys věděl,“ pokusil jsem se o odlehčený tón hlasu a začal se rozhlížet po taxíkách.

„Dobře, zavolám ti zítra a domluvíme se, jo?“

„Ano, díky a ahoj,“ vsunul jsem mobil zpět do kapsy, mávl na žluté vozidlo, které přijelo na kraj silnice, ztěžka dosedl a oznámil, kam chci svést. Ve spáncích mi zběsile bubnovalo a vážně se mi ulevilo, když zastavil a já se mohl šouravým krokem sunout do svého bytu. Otevřel jsem dveře a pokoušel se roztřesenými prsty rozepnout pár knoflíčku své košile a stále se soustředil, abych šel k posteli a nikde nespadl. Už mi zbýval jeden krok k posteli, když mi mé nohy vypověděly službu a se žuchnutím jsem spadl do peřin. Byl jsem jako paralyzovaný, nemohl se hýbat, ale cítil jsem. Cítil jsem škubání v každém mém kousku těla. Nemohl jsem dýchat, jako bych se topil. Kousky mě se tříštily, pukaly, rozpadaly…

Chtěl jsem jen umřít. Nikdy se nenarodit. Celá moje existence nepřevážila tuhle bolest. Jediná změna přišla, když najednou, třebaže jsem to považoval za nemožné, se moje bolest zdvojnásobila.

Mohly uběhnout minuty, hodiny, dny, ale já jsem nevnímal nic jiného, než bolest. Když najednou se ve mně něco zlomilo a já cítil, že část mě, už není středem těla, ale jako by mě opouštěla. Umírám, že jo? Pomyslel jsem a pak jsem necítil nic než temnotu.

„Zlato, vydrž! Sanitka tě hned odveze, neboj!“ křičel ženský hlas protknutý slzami.

Otevřel jsem oči, a jediné co jsem viděl, byla moje matka, která se skláněla nade mnou a-. Tak počkat. Já jsem stál, ale moje tělo leželo. No to si děláte srandu, já jsem mrtvej! Díval jsem se zděšeně na tři muže, kteří mi kontrolují tep a nakládají na vozítko.

„Žije,“ ozval se jeden a já znovu upadal do sladkého nevědomí, teď už bez bolesti.

Píp, píp, píp. Ozývalo se nepříjemně a já se znovu stál za židlí, na které seděla ženská postava a vedle ní muž. Hned jsem poznal, že je to matka s mým přítelem Edwardem. Ona usedavě plakala, on zamyšleně krčil obočí se slzami

v očích, a tvářil se, jako by chtěl na něco přijít. Otevřely se dveře a dovnitř vešel doktor s policajtem v závěsu.

„Musím vám oznámit dvě zprávy," řekl smutně doktor, „je mi to líto, ale váš syn do šesti hodin zemře," matka začala plakat ještě víc a mumlala něco v tom smyslu: „Ne, on ne, mé jediné dítě, ne, ne."

„Je mi to líto, opravdu, a ta druhá… Vašeho syna někdo otrávil, nějakým neznámým jedem, snažíme se…"

Opět jsem cítil, jak mě temnota stahuje dolů. Křičel jsem tak dlouho, než jsem opět upadl.

Pohled matky

„Takže, znovu. Kde jste byla mezi desátou hodinou ranní a šestou večerní?" zeptal se mě opět policajt a posunul si brýle na hubeném nose.

„Byla jsem na schůzce u pana Robena, ale to už jsem vám řekla, ověřte si to," řekla jsem dutě s vyschlým krkem. Před dvanácti hodinami mi umřel syn. Pod mýma rukama. Pořád ještě na nich cítím jeho studenou kůži, lepkavou potem.

Před očima jeho nehybnou postavu … Z myšlenek mě vytrhl zvuk dveří, do kterých vešel Edward, kamarád Ilji, když chodil ještě na školu. Můj ubohý Ilja.

„Myslím, že to stačí, pane komisaři, paní Clubová si musí odpočinout, byl to těžký den pro nás pro všechny,“ šel ke mně a pomohl mi vstát.

„Zítra se k vám stavím, musíme zjistit ještě podrobnosti, kde mohl váš syn dostat nějaký jed,“ křikl ještě za mnou, než se zavřely dveře. Šli jsme v tichosti až k mému autu.

„Nemyslím si, že je dobrý nápad řídit, paní Clubová,“ řekl napjatě a bleskl pohledem k jeho autu.

„Zvládnu to,“ řekla jsem odhodlaně a otevřela dveře řidiče.

„Paní Clubová, možná,… Nic, radši nic,“ řekl rychle a sklonil hlavu.

„Co jsi chtěl říct?“

„Možná vím, co se stalo Iljovi, kdo to udělal…“ řekl a nahlas polkl. Srdce se mi rozběhlo trojnásobnou rychlostí, adrenalin se mi vlil do žil, přiskočila jsem k němu a křečovitě ho chytla za sako.

„Proč jsi to neřekl, vrátíme se tam a ty jim vše povíš,“ chytla jsem ho zuřivě za ruku a táhle zpět k budově.

„Ne, to nemůžeme…“¨

„Proč, “ zeptala jsem nechápavě a vzpomněla jsem si na svého syna, který leží teď v márnici.

„Zabil jsem ho asi já…“ pošeptal mi a já se zasmála. Smích mě ale přešel, když se tvářil vážně, rychle jsem od něj odstoupila. Otevřela jsem pusu, ale nic mi z ní nevyšlo.

„Víte jak doktoři říkali, že srdce mu buší, ale mozek nemá žádné odezvy?… Já… byl jsem u něj, odpoledne a nejspíš jsem tam nechal takovou lahvičku na stolku. Říkal jsem, že to nebylo ještě zkoušeno na lidech, a…“ vypadal, že se rozbrečí, skoro bylo slyšet, jak mi to v hlavě došlo.

„Nevypadala ta lahvička jako pěna do koupele?“

„Ano, jak…?“

„Tu jsem mu ráno přidala do koupele, ale nepěnila, takže jsem tam přidala ještě nějakou. Ale stále nechápu, co s tím má co znamenat to, že ty… ty jsi ho zabil!“ vykřikla jsem o oktávu výš a ruce se mi sevřely v pěst.

„V té lahvičce byl lektvar, jak by se to řeklo… Který umí zneviditelnit věci… A vy, když jste ho přimíchala… Já nevím! On se asi otrávil, a teď tady bloudí, určitě,“ zamyšleně se rozhlížel kolem sebe a mně pukalo srdce. Do očí mi vstoupily slzy.

„Je toho na tebe moc, chlapče, pojď, svezu já tebe. Mě taky chybí. A ještě jsem se nemohla smířit s tím, že je…“

„Neopovažujte říkat to slovo!“ vykřikl znenadání, čapl mě za ruku a táhl k autu. Napadlo mě, že bych začala křičet, co když říkal pravdu a něčím ho otrávil. Už jsem začala otevírat ústa, když se najednou otočil a přiložil mi ruku přes pusu.

„Teď vás odvezu do márnice, nebudete křičet a pomůžete mi vašeho syna dostat zpět, je to jasné?“ řekl výhružně se stopou citu v hlase. Nezmohla jsem se ani na slovo, když mě posadil do auta a vezl pryč.

„Okamžitě mě pustíš, a neoznámím to policii,“ řekla jsem odhodlaně, ale vypadal, že mě neslyší.

„Mám plán, vloupeme se do márnice, tam ukradneme tělo, vyvezeme ho na vyšší budovu, třeba i mrakodrap a shodíme ho dolů, tím bude viditelný a jeho duše, nebo jak bych to nazval, se vrátí zpět do těla.

„On je mrtvý, nechápeš to, ty magore?“ křikla jsem hystericky a zalomcovala klikou. Zastavil před budovou, hned jak se odemkly dveře, vypadla jsem z auta a začala utíkat, nebo spíš, měl to být běh. Jak už jsem byla starší, dostihl mě dřív, než jsem udělala tři kroky.

„Říkám, že nikam nepůjdete. Já Ilju taky mám rád, je to můj přítel, a tak vás prosím, buďte prosím zticha!“ zaúpěl a táhl ke dveřím. Začala jsem se prát a bránit.

„Máte dvě možnosti. Vrátíte se na policii a tam povíte, co teď dělám, nebo… mi teď pomůžete, nic se nestane a zachráníme vám syna… A jen k té první nabídce. Než byste se vrátila, byl bych s tělem pryč. A kdyby vás napadlo, že chcete křičet, můžete, tady vás stejně nikdo neuslyší,“ řekl hrozivým hlasem a naklonil se ke mně. Instinktivně jsem se přikrčila a on loktem vyrazil skleněné dveře, které si z druhé strany odemkl. Chytl mě za loket, vytáhl malou baterku a táhl mě dlouhou bílou chodbou. Z kapsy vytáhl papírek s číslem E15 - 29 a rozhlížel se po dveřích, vstoupil dovnitř se mou v závěsu a zastavil se uprostřed místnosti. Místnost byla cítit zatuchlinou.

„Najděte číslo 29,“ okřikl mě potichu, až jsem nadskočila. Podle mě, sama o sobě je márnice strašidelná, ale ještě víc, když jste tu v noci a svítíte si baterkou.

„Já ale moc nevidím, nemůžeme rozsvítit?“ ozvala jsem se nazpět. Uslyšela jsem šouravé kroky ke dveřím a místnost se osvětlila. Jedna celá délka stěny byla pokryta nerezovými boxy s čísly v bílé barvě. V místnosti bylo samo o sobě chladno, ale když jsem si představila, že jsem tu s několika desítkami mrtvol, roztřásla jsem se ještě víc. Ozval se vrzavý zvuk, nad kterým mi naskočila husí kůže a já se rychle otočila. Edward opatrně vytahoval z jednoho boxu mrtvolu, které čouhaly ven nohy z plachty. Srdce se mi rozběhlo, až to vypadlo, že mi vyskočí z prsou.

„Neboj, kámo, zachráním tě,“ pošeptal a vytahoval mého mrtvého syna.

„Co to děláš? Je mrtvý, nech ho tam!“ vykřikla jsem hněvivě a přistoupila k boxu. Pohled na Ilju, který tam bezmocně leží s modrými rty, mi vehnala slzy do očí. Je až skoro nemožné, že je mrtvý.

„Podle mých výpočtů,“ vytáhl další papír kapsy u kalhot, „bychom ho měli shodit z této budovy,“ pod mým pohledem se na chvíli zastavil, ale i nadále

pokračoval, „a měl by se vrátit do původního stavu a obživnout. Lidé, kteří pracovali na tomto projektu, jsou přesvědčeni, že to pomůže, jeden z nich už nachystal venku před budovou velkou nafukovací žíněnku. Takže když spadne, nebude mít nic zlomeného.“

„To v žádném případě, nezneuctíš památku mého syna tím, že ho shodíš z nějaké podělané budovy!“ křikla jsem rozzuřeně se slzami v očích a chytla jsem druhou stranu nosítka, na které převážel mého syna ke dveřím.

„Ježiš, do půl hodiny budete mít svého syna zpátky! Tak pusťte to držadlo, anebo mi pojďte podržet výtah na střechu,“ cuknul s lehátkem, až jsem klopýtla a spadla na mrtvolu. Instinktivně jsem zakřičela. Rukou mi zakryl ústa.

„Pšt,“ zašeptal s prsem na mých rtech. „Nikdo se to nedozví, teda, jestli vstane z mrtvých, tak to hodně lidí vyděsí a budeme muset mít nějakou dobrou historku, ano?“ Přikývla jsem, byla jsem celou dobu zticha, teda až přivolal výtah, to jsem opět protestovala.

„Nemůžeš, mého syna, shodit z nějaké budovy,“ odsekávala jsem každé slovo a dávala na ně velký důraz. S pípnutím se otevřel výtah a zavál na mě studený vítr. Edward přivezl vozítko na kraj střechy.

„Jsi tam?“ zakřičel dolů, ozvalo se písknutí a Edward se na mě otočil. „Vím, že nechcete zneuctít jeho památku, ale aspoň to můžeme zkusit ne?“ Už jsem mu chtěla něco říct, když najednou se rozběhl a vozítko nechal letět dolů. Zakřičela jsem.

„Vrahu! Iljo!“ křikla jsem a nemyslela jsem. Chtěla jsem skočit za ním. Hodiny smutku a zděšení mě dostihly a já už nevěděla, co dělám. Na poslední chvíli mě chytil kolem pasu, když jsem už byla na okraji a strhl k sobě.

„Pojďte dolů, dolů!“ zakřičel zespod hlas, a já hněvivě bušila Edwardovi pěstí do prsou. Najednou jsem se rozplakala. Vzal mě do náruče, pod mojí tíhou se zhoupl na patách, ale statečně mě nesl k výtahu. Nemyslela jsem na nic jiného, než na Ilju. Dnes jsem ho podruhé ztratila. Jednou kvůli neznámé otravě, kterou přikládá k nějakému neviditelnému lektvaru, a podruhé teď. Ještě stále jsem viděla, jak lehátko padá dolů. Rozvzlykala jsem se ještě víc. Mezitím jsme dojeli do přízemí a došli východu. Uslyšela jsem policejní sirénu.

„No, řeknu vám, byla to teda výška, padat bych nechtěl. Ale musíme si pospíšit, viděl jsem nějakýho chlápka, co volal policajty. A sám to nevyfouknu!“ houkl na Edwarda chlapec, který nepřesáhl ještě dvaceti let, a za ním se objevili ještě

dva. Všichni tři si plácli a spěchali k té obrovské, ale opravdu obrovské nafukovací lávce.

„Kde je Ilja?“ ozvala jsem se a hlas se mi na konci zlomil. Jeden chlapec ukázal někam do tmy. Podle obrysů jsem poznala sanitku. Policejní siréna se teď ozvala blíže.

„Pospěšte si chlapi!“ ozval se Edward a začal jim pomáhat. Velký pytel hodili do auta a nasedli. Já stále stála na chodníku jako přimražená a nevěděla, co dělat. Jestli křičet, jít s nimi, truchlit, nebo utíkat. „No tak, nastupte!“ ozval se znovu jeho autoritativní hlas. Poslechla jsem ho. Skončila jsem hned vedle Ilji, který měl v sobě napíchnuté nějaké jehly, a muž v doktorském plášti mu připevňoval masku s kyslíkem na obličej. Edward pochytil můj pohled.

„Je to doktor. Stačí mít dobrý vliv a hodně peněz a nikdo si nevšimne zmizelé sanitky. Jak je na tom, žije?“ zeptal se bez dechu.

„Není ani možné, co se tady stalo! Viděl jsem ho, jak ho odvážejí do márnice. A teď tu leží a dýchá, tep se mu začíná zvedat,“ řekl užasle doktor a pořád tomu nemohl uvěřit. Počkat, řekl, dýchá?

„Dýchá?“ ozvala jsem se a bylo mi na omdlení. Jako můj hlas Ilju probudil, a on zvedl ruku. V tu chvíli jsem se propadla do černoty a nejiného nevnímala.

Ucítila jsem tlak na přední straně zápěstí, pak pomalé kroky odněkud blízko vedle mě.

„Je tak nehybná, neměla by se už vzbudit? Je to už skoro den,“ ozval se čísi netrpělivý hlas.

„Už jsem ti, Iljo, říkal, že je přeci jen člověk a její mozek se tak brání. Až bude připravená, probudí se.“

Ilja? Vážně to byl jeho hlas? Pomalu jsem otevřela oči do ranního světla, zaštípalo mě to do očí. Ozvaly se tři šťastné výdechy.

„No konečně, už jsem si myslel, že budeš spát celý den,“ řekl Ilja po mé pravé straně. Otočila jsem hlavu a uviděla ho ležet na nemocniční posteli, přičemž se snažil otočit co nejvíc ke mně, aby na mě viděl. Kanyla v obou rukách a přivázaná noha mu to neulehčovala.

„Co se stalo,“ zeptala jsem se zmateně a pokusila se zvednout. Zamotala se mi hlava a já spadla znovu do polštáře.

„Radši ležte, ano?“ nabádal mě doktor a starostlivě svraštil obočí.

„No, řeknu to asi tak. Když jste v té sanitce omdlela, tak jsme vás oba dva přivezli do nemocnice a postarali se i o vás. Byli tu novináři, v tak ranní dobu, policajti… No a teď se většina řeší. I když…“ odmlčel se Edward a podíval se na Ilju. Ten pokýval hlavou.

„Většina lidí má vážně trauma z toho, co se stalo. A veřejně jsem se přiznal, že jsem dal Iljovi jeden nápoj, při kterém má vypadat člověk jako mrtvý. Takže musím zaplatit sankci, a pustí mě do domácího vězení i přes to všechno. Takže se svým neviditelným lektvarem se můžu jít zahrabat,“ obrátil se na Ilju, „jsem vážně rád, že žiješ. Nikdy by mě nenapadlo, že ty budeš neviditelný Ilja. První člověk, který není vidět…“

„Iljo? Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se a znovu se pokusila zvednout. Obešlo se to bez motání hlavy. Po tvářích mi začaly téct slzy.

„Jo, jsem až na…“ odkryl pokrývku a ukázal nohu, kterou měl jen do kolene a dál už nic neměl. „Nemyslíš, že budu vypadat jako pirát, když si vezmu ještě hák?“ řekl se smíchem a všichni se rozesmáli. Přiskočila jsem k němu a objala jsem ho, tak jak mi to všemožné hadičky dovolily.

„Takže budeš žít?“ řekla jsem s brekem.

„Jistě, ještě dlouho tě tu budu strašit,“ všichni v místnosti jsme se rozesmáli.

Paní učitelka

Neviditelný malíř cikánských karet

Kapka krve pomalu klouzala vzduchem, a než dopadla, jakoby rotovala kolem své osy a odrážela světlo, které se houpalo u stropu kuchyně. Namířila si to přímo do dřezu, kde ještě ulpěl zbytek pěny po nádobí.

Ilja zbledl, jak jen to u neviditelného člověka šlo, a utekl zadním schodištěm.

„Haló, policie?“

„Ano, kdo volá? Stalo se něco?“ hlas operátorky zněl unaveně.

„Tady Olivie Newtonová, West Avenue 133, v bytě nade mnou se ozval rána, bojím se, že se tam něco stalo. Soused se neozývá, můžete sem někoho poslat?“

„Jistě, vysílám detektiva George Salimu, bude tam za 15 minut.“

„Detektive Salimo, asi máte případ.“

„Asi? Bereniko, měla byste se vyjadřovat jasněji. O co jde?“

„West Avenue 133, kousek od čtvrti mrakodrapů, volala starší žena, asi majitelka domu, slyšela ránu a soused se neozývá,“ snažila se o podrobnou odpověď operátorka Berenika. Salima v ní vždy vzbuzuje nejistotu. Nervózně si poposedla na otáčivé židli. Její vzdychnutí už Salima neslyšel, lítačky se jen zakývaly, jak rychle vyletěl ven.

Ilja pobíhal uličkami. Nahlížel do výkladních skříní a vždy, když nezahlédl svůj obraz, zakvílel. Bylo už pozdě, na ulicích mnoho lidí nebylo, a těch pár bezdomovců a prostitutek už jen tak něco nevyděsí. Kam půjdu? Co budu dělat? Jak mám malovat svá plátna? Iljovi běžely hlavou tisíce otázek. Jsem neviditelný. „Jsem neviditelný!“ zašeptal. „Jsem neviditelný!“ zakřičel. Tentokrát sebou nejbližší bezdomovec trhl. Ale to, co slyšel, přičítal svému deliriu.

George nasedl do svého sedanu a dost nevybíravě zařadil. Řízení nepatřilo mezi jeho koníčky, ale jezdil rychle; většinou to bylo potřeba. Zatímco mířil na místo možného zločinu, přemýšlel, proč Berenika zdůraznila, že je blízko čtvrti mrakodrapů. Má to mít nějaký význam? Myšlenka mu však uletěla a on se skřípěním brzd zastavil před činžákem s číslem 133.

„Detektiv Salima, to vy jste volala policii," naklonil se nad mluvítko domofonu.

„Ano, pojďte prosím dál," Olivii Newtonové se třásl hlas.

George si prohlížel drobnou ženu s vrásčitým obličejem. V jejích očích se zračila dlouhá životní zkušenost. Na sobě měla prošívaný růžový župan. Berenika by teda řekla baby pink, nebo lila, nebo něco podobného, ale pro George to prostě byla růžová.

„Říkejte mi Olivie," podala domovnice seschlou ruku detektivovi, „ten činžák je můj. Tedy měl by o něj pečovat můj syn, ale má málo času, to víte, podnikatel. Je to tady ve druhém patře. Přesně ve 23:15 jsem uslyšela ránu – sleduji opakování To je vražda, napsala, akorát běžela znělka. Promiňte, moc mluvím. Stává se mi to, když jsem nervózní, víte? Pak jsem slyšela dusot na zadním schodišti, ale nikoho jsem neviděla."

George si vše zapisoval do drobného notýsku. „Máte od toho bytu klíče? Rád bych se tam podíval.“

„Jistě, následujte mě.“

„Raději bych si prohlédl místo činu sám,“ nemilosrdně oznámil zklamaným očím George a vzal si klíč. Byl zvyklý na svůj klid a způsob práce. Nechtěl také dopustit, aby bylo případné místo činu kontaminováno. Při výstupu po schodech si navlékal rukavice a zkontroloval zbraň. Opatrně otevřel dveře bytu. Byla na nich cedulka s dlouhým jménem. George se musel zastavit a pomalu ho hláskoval: „Ilja Alexandrovič Bunichov.“

Ilja usnul na lavičce v podzemce. Jednu výhodu ta neviditelnost měla – nikdo ho nemohl přepadnout, nezajímal ani policii. Ve snu se mu míhaly děsivé obrazy. Šel po kočičích hlavách dolů z kopce. Oči mu ulpívaly na sukách v dřevěném plotě. Bylo vedro. Najednou ho minula žena. Udivilo ho, jak je oblečená. Dlouhé černé šaty s otřepaným lemováním. Rukávy měly široké. Kolem pasu měla černý šátek s velkými fuchsiovými růžemi. Když očima sjel ke tváři, zděsil se. Snědá tvář lemovaná rozcuchanými havraními vlasy se

proměnila. Najednou byla blízko. Zakřičela mu přímo do tváře: „Já jsem Morčána!“

Berenika si do kroužkového bloku kreslila spirály. Dělala to vždy, když myslela na detektiva Salimu. Tolik by si přála, aby si jí všímal. Nebo jen všiml. Měla pocit, jako by na ní viděl vždy jen nějakou chybu. Hřála v sobě malou naději. Nedávno byla u kartářky – cikánka jí v kartách předpověděla velkou lásku. Třeba tou velkou láskou bude George.

Detektiv Salima konečně vstoupil do bytu. Ihned mu bylo jasné, že jde o místo činu. Všude byla poházená plátna s podivnými barevnými obrazci. Na zdi byly barevné cákance. A v kuchyni ležel člověk. Muž, ve věku asi 40 let, oblečený do drahého obleku, na němž nyní byla rudá skvrna. Krev stékala také po kuchyňské lince a kachličkách. George rutinně položil dva prsty na krk muže, i když bylo jasné, že je mrtvý.
„Bože, to nééééé!“ ozvalo se za Georgem, až málem spadl do jednoho z pláten.

„Olivie, co tady děláte?! Říkal jsem přece, že zde chci být sám!“ snažil se George svým tělem zaclonit pohled na mrtvolu.
„To, to je můj syn. Oliver!“ řekla ještě a sesula se k zemi. George jen tak tak zmírnil její pád.

Ilja se probral. Asi svítalo, na nástupišti se začali objevovat první cestující. Vstal a vyšel na ulici. Bylo těžké vyhýbat se lidem. Občas do něj někdo vrazil, často se pak ozvala nějaká nadávka, ještě častěji spatřil vyděšený pohled. Ilja spěchal na hřbitov, tam by v tuto dobu nemusely být davy. Potřeboval přemýšlet.

V hlavě mu stále rezonoval sen. Ta cikánka! Kde už ji jen viděl? Určitě se s ní setkal. Hlava mu třeštila, nemohl se vůbec soustředit. Stále se mu na mysl vkrádal obraz pana Olivera.

„Co jsem to jen udělal? Jak se to mohlo stát?“

„Bereniko, pošlete mi sem techniky a soudního lékaře. Raději i normálního lékaře,“ štěkl do telefonu detektiv Salima a ihned zavěsil. Berenika

si tentokrát nestihla ani povzdechnout. Vytrhla počmáraný list z bloku a ihned začala vytáčet čísla.

George odvedl paní Olivii do jejího bytu. Napustil jí z kohoutku vodu a nechal chvilku vydechnout. Moc dlouho ale ne, byl netrpělivý, potřeboval se ptát.

„Olivie, teď mi povězte něco o tom nájemníkovi," zalistoval v poznámkovém bločku, „o Bunichovovi."

„Tady mu všichni říkali jen Ilja. Byl to malíř. Teda podle mě, moc velký umělec to nebyl. Maloval takové zvláštní věci. Hranaté lidi s výraznýma očima. Občas děsivé výjevy ze života. Všechno to bylo barevné, až příliš barevné," Olivia se napila a pokračovala, „ale platil vždy včas. Vlastně to tady měl rád. Říkal, že jinde nemůže tvořit. Byl nešťastný z toho, že se to tady má bourat. Ale to já taky."

„Bourat?" zavětřil detektiv.

„Můj syn," stařena se opět rozvzlykala a chvíli trvalo, než byla schopná pokračovat, „Oliver vlastní, vlastně vlastnil ten mrakodrap vedle. Sám víte, jak

je to s parkováním ve městě, chtěl zde vybudovat nějaké moderní garáže. Mně slíbil, že budu bydlet v jeho vile. Byl to dobrý syn.“

Výslech vyrušil lékař, který právě dorazil. Naznačil Georgovi, že by to stačilo, že žena potřebuje klid.

George se znovu vydal o patro výše. Technici se už pustili do sbírání stop. Mrtvolu už ohledal, nyní se zaměřil na obrazy. Měl pocit, že už je někde viděl. Udělal pár fotografií a rozhodl se vrátit na stanici.

Ilja si prohlížel náhrobky. Stále byl v šoku – nevěděl, jestli spíše z toho, že zapíchl pana domácího, nebo z toho, že je neviditelný. Nechtěl pana Olivera zabít. Hádali se kvůli bourání činžáku.

„Co vaše matka!?“ vytáhl Ilja poslední argument, „vždyť ta zde taky bydlí celý život, zabije ji to. Myslete alespoň na ni, když vás nezajímá, že jinde nemůžu tvořit!“ Iljovi zněl v uších poslední rozhovor. Pak už si moc nepamatuje. Měl v ruce nůž. Když se probral, byl neviditelný.

George se vřítil do své kanceláře. Vytiskl si fotografie z místa činu a prohlížel si je. „Odkud jen ty obrázky znám?“ brumlal si pod nosem.

„Detektive, dáte si kávu,“ nakoukla do dveří Berenika, „jéé, šéfe, vy taky dáte na karty?“

„Jaké karty, Bereniko?“ George se zvědavě otočil za hlasem asistentky.

„No, prohlížíte si přece cikánské karty, nebo ne?“ znejistěla Berenika, ale uvnitř se radovala, že má možnost být s Georgem sama o trochu déle.

„Bereniko, vy jste na to kápla. To jsou ty karty, co si je mícháte pod pultem! Tam jsem je viděl.“

Asistentka byla štěstím bez sebe, tak on si mě přece jen všímá! „Ano, koupila jsem si je nedávno u kartářky, madam Taragosz z Páté Avenue, vyvěštila mi, že…“

Detektiv už byl zas tentam.

Ilja stále procházel mezi hroby a přemýšlel co dál. Četl si nápisy: „Dawson, Christophers, Taragosz. Taragosz! To je jméno cikánky. To je ta cikánka ze snu. Morčana Taragosz.“ Ilja se ve vzpomínkách vrátil o 20 let zpátky.

„Pojď, Iljo, nezdržuj, musíme stihnout loď do Ameriky. Tady už nemůžeme zůstat. Rychle, musíme utéct, přichází tma," křičel na Ilju otec. Ilja si zrovna hrál za domem se svou tajnou kamarádkou. Ukazovala mu zajímavé obrázky. Byly barevné, ale některé ho děsily.

„Ty si hraješ s cikánkou!" drsně ho otec chytil za rameno, „mazej pro svůj kufr a buď rád, že si s sebou můžeš vzít ty své kresbičky."

Ilju to ranilo. Jednak měl Morčanu rád, jednak byl pyšný na své obrazy. Podíval se na Morčanu, měla slzy v očích. Pak z nich vyšlehly blesky: „Alexandře, pokud nyní odvedeš svého syna, bude jednou moc nešťastný. Bere si s sebou kousek mé duše. Tu ztratí v okamžiku, kdy vezme život jinému člověku. Pak ho už nikdy žádné oko nespatří. Jenom to mé." Morčaniny oči opět pohasly a zbyly jen ty slzy. Možná ani nevěděla, co říká.

Otec pouze sykl pohrdáním a strčil do Ilji. Za pár hodin už pluli směr Amerika.

„Takže proroctví mé kamarádky z dětství se splnilo. Kdepak jí je asi konec?“ asi nějaká zvláštnost neviditelných lidí, že si musí povídat nahlas, pomyslel si Ilja tentokrát v duchu, „nejsi vidět, aspoň jsi slyšet.“

George drsně zaparkoval svůj sedan před růžovou „Nebo snad lila? Co to se mnou jenom je?“ cedulí s nápisem: MADAM TARAGOSZ NAHLÉDNE DO VAŠÍ BUDOUCNOSTI. Místnost ho překvapila. Čekal korálky, spoustu pink a korálových polštářů, vonné tyčinky, černého kocoura a křišťálovou kouli. Celý pokoj byl zařízen velmi moderně a velmi střízlivě. Dominovala šedá barva – podlaha, sedačka, nábytek byl dřevěný – patrně ořech. Dáma, která seděla v křesle, byla celá v černém, pouze šátek kolem pasu měl vzor růží. „Fuchsiových,“ napadlo George, až údivem potřásl hlavou, možná i zčervenal. Cikánka se na něj tajemně usmála.

„Jdete kvůli zločinu i kvůli srdci,“ prohlásila sebevědomě a ukázala na sedačku. George ji fascinovaně poslechl. Nestávalo se mu často, že by ho někdo překvapil a zbavil slov. „Hledáte vraha. Je to malíř. Bohužel ho nikdy nenajdete. Už ho nikdy nikdo nespatří.“

„Ale já ho musím chytit, zabil člověka, nemůže zůstat nepotrestán.“

„Zapomeňte na něj. Raději pozvěte na večeři svou asistentku. A teď už běžte, čekám klienta.“

George beze slov vstal a odešel jako zhypnotizovaný.

Stmívalo se. Ilja se opět chystal přenocovat na lavičce v podzemce. Odjelo poslední metro. Zrovna když uléhal, uslyšel hlas: „Iljo, příteli, věděla jsem, že se zase shledáme. Pojď ke mně. Jenom já tě vidím. Vidím tě svým srdcem.“

„Morčano, proč?“

Ilja se probudil. Pyžamo bylo nasáklé potem. To byl tedy sen, pomyslel si. Hrála televize. Nějaký detektiv zrovna večeřel při svíčkách s pohlednou slečnou. Vstal a šel si ke dřezu napustit sklenici vody, aby se osvěžil. Vzal kohoutek do ruky. Na dně dřezu ještě zůstala pěna. Co to tam je? Bože! Kapka krve…

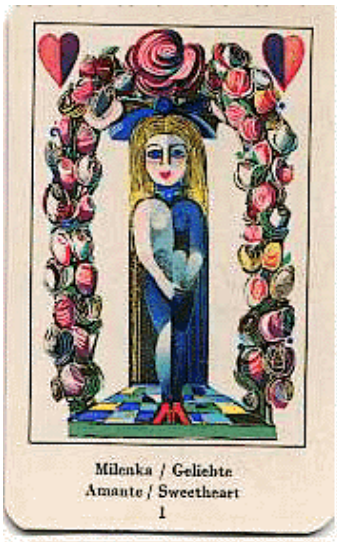

Milenka / Geliebte
Amante / Sweetheart
1

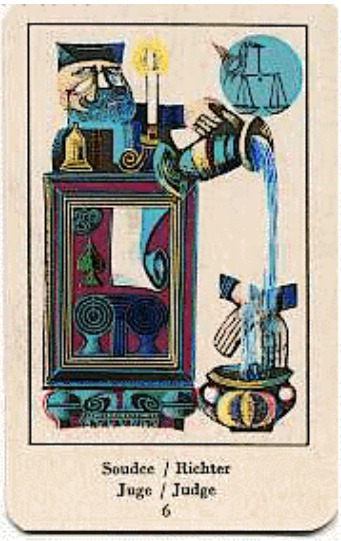

Soudce / Richter
Juge / Judge
6

Štěstí / Glück
Bonheur / Luck
12

Dům / Haus
Maison / House
19

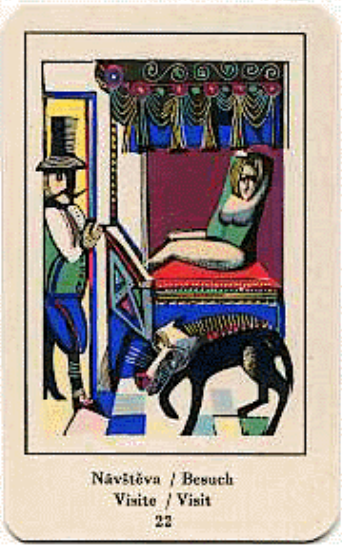

Návštěva / Besuch
Visite / Visit
22

Hra / Spiel
Jeu / Play
23

Další soutěž, do které jsme se zapojili, pořádala Česká pošta. Jednalo se o 43. ročník Mezinárodní soutěže v psaní dopisů s tématem: „Napiš o tom, jak hudba ovlivňuje tvůj život.“ V této soutěži jsme bohužel neuspěli.

Dopis o tom, jak hudba ovlivňuje tvůj život

Anežka

Eleonora Grow

Meadow Street 13

Anglie

V Rosicích léta páně 18. 3. 1735

Milá Eleonoro,

myslím, že toto je můj poslední dopis, i když je pravda, že Tě velice miluji, mé srdce po Tobě prahne a svírá se úzkostí pokaždé, když není s Tebou. Psáti bych si s Tebou chtěl i nadále, ovšem obávám se, že přes hněv a nenávist Tvého otce se nepřeneseme. Jak říkám, hudba je koření života, některým však toto koření připadá hořké a nedobré. Myslím, že k nim patří i Tvůj otec. Má holubičko, jak já Tě miluji. Jsi láska mého života, jenže se obávám, že Tvého srdce nejsem

hoden a osud nám nepřeje. Vidím, že Tvůj otec nemá rád obyčejného muzikanta. Prý nemám peníze ani majetek, který bych Ti dal! Celé nebe bych Ti k nohám složil a všechny poklady světa bych Ti dal, jen za jednu krátkou chvíli s Tebou. Můj poklad a neskonalá láska jsi jenom Ty. Prý že se k sobě nehodíme! To ať si říká ve chvíli, kdy hladím struny loutny a myslím na Tebe, Eleonoro! Ať si to říká ve chvíli, kdy mi na srdci leží splín jen proto, že nejsem s Tebou.

Jsi moje přítulná múza, která jediná mi přináší inspiraci a pomáhá mi přenést kousky mé duše na notový papír Ani spáti nemohu, jen protože chvíli co chvíli Tvůj líbezný obraz před zraky svými zřím! Miluji Tě a ani odloučení od Tebe mi nedovolí zapomenout. Jenže víš, co mi náš vztah připomíná? Příliš napnutou strunu, co každou chvíli praskne. Je to smutné. Proč jen si se mnou osud tak krutě zahrává? Slzy se mi řinou po tvářích, protože vím, že už Tě nikdy nezřím před sebou. Už nikdy nebudeš ležet vedle mě na měkkém loži a já už Tě nikdy nebudu opatrovat a zacházet s Tebou jako s královnou. Avšak žádná slova ani noty nedovedou popsat můj smutek a žal, stejně jako žádná nedovedou popsat Tvoji krásu, líbeznost a půvab. Ach, má drahá. Hledám útěchu na dně sklenky vína, ale Tebe, a vlastně ani nic jiného než utrpení, v ní nenacházím.

Když ladím housle, myslím na Tebe. Když hraji na flétnu, přeji si Tě vidět. Když spravuji struny loutny, přeji si držet Tě v objetí.

Chci Tě, má milovaná! Jen hudba mi alespoň lehce pomůže snášet můj žal. Dnem i nocí hraji a přeji si vrátit čas nebo alespoň zapomenout. Ach běda! Ani jedno nemohu a tak mi nezbývá, než se s Tebou rozloučit. Ale pamatuj na mě, Eleonoro, a pamatuj, že žádná báseň svými slovy nemůže popsat Tvou krásu a žádný nástroj nemůže napodobit Tvůj líbezný hlas. Housle, harfa, loutna, flétna, kytara, ba ani kostelní varhany by nedokázaly zahrát symfonii o Tobě. Jsi krásná a já bych si přál, abychom se alespoň naposled mohli projít spolu po nábřeží rybníka při západu slunce. Živě to vidím. Šeptáš mi do ucha, já odpovídám. Políbíš mě na tvář a já blízko slyším nějaký zvuk. Není to však zvuk flétny, jak jsem prve čekal. Je to zvuk Tvé lodi, která tě odváží pryč, pryč ode mě. A Ty mě opouštíš. Jsem sám, tak sám a sám navždycky zůstanu.

Sbohem, drahá Eleonoro, sbohem.

S láskou Tvůj

Martin

Lea

Hynek Ponořil

Milešova 112

665 01 Rosice

Milý Hynku,

píšu Ti z Francie, protože, jsem tu, jak jsem Ti už psal, s kapelou na turné. Místním se naše hudba očividně líbí a jenom za tento týden jsme si vydělali tolik peněz jako za poslední půlrok, takže jestli to takhle půjde dál, je šance, že bych vás s maminkou a Hedvikou mohl vzít v létě k moři. Teda pokud budu mít čas, přece víš, jak to je, někde potřebují klarinetistu, někde trubku a já abych se roztrhal.

Bohužel zbytek týdne budeme muset zrušit koncerty pod širým nebem, jelikož tu teď hodně prší, a odloží se až na příští týden. To znamená, že s Tebou nepojedu na ten hokej do Prahy. Já vím, že ses těšil, já taky, ale nedá se nic dělat. Však oni nehrají poslední zápas, určitě bude zase nějaká příležitost.

Minule jsi mi psal, že bude mít Heda nějakou klavírní soutěž, už víte, jak dopadla? Moc jsem jí držel palce. A co Ty, Hynku, jak Ti to jde v houslích?

Maminka psala, že jsi moc necvičil, ale já věřím, že se to spraví. Teď bych Tě tu zrovna potřeboval, náš houslista si zlomil ukazováček, a i když tvrdí, že to nic není, dřív nebo později si stejně bude muset zajít k lékaři.

To ovšem není jediný úraz, který se nám tu přihodil. Marcel, to je ten, co zpívá s Kateřinou duety, si opařil nohu a má ji obvázanou a bubeník Jakub (řečený Cobby) má límec kolem krku, protože mu křuplo za krkem, když sjížděl zábradlí. Teď mě tak napadá, jestli nám ti lidé nepřipláceli spíš z lítosti, než že bychom tak dobře hráli.

Hynku, vzpomínáš, jak jsi vždycky chtěl to tričko s kytaristou, a nedalo se nikde sehnat? Tak dneska jsem ho viděl v obchoďáku a hned jsem ho běžel koupit. A taky pro Hedu něco mám. Chtěla suvenýr od Eiffelovky, tak jsem jí koupil přívěšky na klíče, ve všech barvách, v jakých se jen daly sehnat. A samozřejmě i pro maminku jsem něco sehnal, ale to je překvapení, takže se to dozvíte až doma.

Vyřiď, prosím všem, že je pozdravuji a už se na vás moc těším.

V Paříži, 19. března 2014

Tvůj táta

Jáchym

František Svoboda

Malá strana 369

742 13 Studénka

Rosice, 20. 3. 2014

Milý Franto,

po tom, co jsi mi napsal minule, jsem pochopil, že hudba pro tebe nic moc neznamená. Ale doufám, že poté, co si přečteš tento dopis, svůj názor změníš.

Hudba je pro život velice důležitá. Neříkej, že sis nikdy, když sis chtěl odpočinout, nepustil nějakou hudbu! To snad každý z nás. Ale hudba je důležitá i pro jiné věci.

Představ si, že by hudba nebyla. Co by znělo před hlášením městského rozhlasu? Co by se ozvalo z Tvého mobilu, kdyby Ti někdo volal? Co by se ozvalo, kdyby někdo zazvonil na Tvůj zvonek? Jak by to bylo s různými počítačovými hrami? To by u těch nejnapínavějších chvilek bylo místo nějaké akční hudby ticho? Vsadím se, že by prodejnost těch her klesla alespoň o 50%.

Ale hudba je i užitečná. Například se díky ní dá i zbohatnout, i stát

slavným. Co takový PSY. Myslíš, že ho skoro celá planeta zná díky tomu jeho klipu? Tak to ne, jen díky té písničce Gan gnam style ho znají skoro všude. A vsadím se, že bez peněz díky ní taky dlouho nebude.

Vím, že nehraješ na žádný hudební nástroj, a je to docela škoda. Já hraji na klavír, a musím říct, že to sice dá hodně dřiny, než ty klávesy ovládneš, ale když pořádá ZUŠ nějaký koncert a Ty na něm hraješ, je tam plný sál lidí a ty si říkáš, že se přišli podívat i na tebe, je to úžasný pocit. Nebo když Ti rodiče koupí přenosný nástroj, např. kytaru, přenosné klávesy, atd., a ty je vezmeš na tábor a večer u ohně zahraješ nějakou veselou písničku, má tě pak rád skoro celý tábor.

Zkrátka, bez hudby by nebyl život. A proto chci, abys o tomhle tématu trochu přemýšlel. Až mi zase někdy napíšeš, tak se nezapomeň zmínit, jestli se na vztahu mezi tebou a hudbou něco změnilo. Zdraví

Jáchym

PS: Myslím, že jestli Janě zahraješ pod oknem nějakou pomalou, zamilovanou píseň, možná si u ní šplhneš. Holky milují hudebníky. :)

Lucka

New York - Pátá Avenue, 26. července

Drahý Adame,

můj příteli, *jak už jsem v minulém dopise napsala, písnička je už skoro napsaná, ale i přesto to nemá vychytané všechny mouchy. Nevěřím, že to bude takový hit jak ten předchozí. (Smích) A abych jen nezapomněla, mám podepsanou smlouvu s Jennifer Lopez a s P!nk! No, věříš tomu?! Jak jsi to mohl vědět, to mi tak věříš, že jsem tak dobrá zpěvačka? S P!nk to bude asi trochu horší spolupráce, je taková, drsná, ale povídá se s ní velice dobře, když jsem ji pochválila ten song Family Portrait, hned roztála. Co ty a hudba a film, jak je na tom daleko, pane režisére?*

Minule ses mě ptal, jestli bych přijala tu roli v tvém muzikálu, když jsem nad tímto přemýšlela… Beru to!

Paní Johnnosová (to je ta agentka) se mě ptala, jak jsem se dostala k hudbě, že můj příběh nikdo nezná. Kdyby byl můj příběh napsaný v novinách a takových časopisech, udělalo by mi to dobrou reklamu. Znáš to, marketing… Přikládám ti v dopise rozhovor, který jsme už tak nějak sepsaly, doufám, že mi odpovíš, přeci

jenom, znáš mě nejlépe a známe se skoro celý život, byl jsi to ty s otcem, kdo mi pomáhal v začátcích.

Kdy a kde jste se dostala k hudbě?

Bylo mi šest let, když jsem byla u pěstounské rodiny a jejich soused hrál na klavír. Šla jsem až k jeho domu a poslouchala ho oknem. Cítila jsem se jako zločinec. (Smích) Vždy ve dvě hodiny odpoledne hrával na klavír všelijaké písně a jeho syn zpíval, každý den jsem poslouchala, až jeden den, to si pamatuju přesně, byl pátek, mí pěstouni si šli lehnout po obědě a já šla k tomu oknu. No, a to bych to nebyla já, shodila jsem květináč, který spadl na zem a roztříštil se. Oba dva se lekli a jeho otec vzal deštník, nejspíš si myslel, že jsem zloděj. (Smích) Ale pozval mě domů a vyzpovídal, co tu dělám.

Jak jste se dostala do dětského domova? A co jste mu odpověděla?

No, když mi byly tři, moje rodina měla autonehodu, a já to jediná přežila. Do čtyř jsem byla u babičky, ale ta také zemřela, další příbuzné jsem neměla, takže jsem musela do děcáku. Řekla jsem mu, že bydlím tady vedle u Blackových. A on: „Ty jsi ta nová dcerka?

To je mi líto. Ale zpět k té hudbě (smích)

V pohodě. No, začali jsme si povídat, a já mu řekla, že se mi moc líbí, jak hraje na klavír. Zeptal se mě, jestli umím hrát, a jestli si s nimi nechci zazpívat. Tak jsem s Adamem – můj nejlepší kamarád, který mimochodem je světoznámý režisér, začala zpívat. A už v tu dobu prý odhalil můj talent.

Co na to vaši pěstouni, že jste se každý den takto vypravovala do jiného domu?

Každý den ne, bylo to o velkých prázdninách, jinak jsem chodila do školky. Paní Blacková je učitelka, takže byla doma a trávila se mnou čas. Pan Parker, to je ten soused, ten den šel navštívit mé pěstouny, a říct jak zpívám dobře a že bych měla začít chodit do nějakého odborného kroužku. Jak se ukázalo, pan Parker byl hledač talentů v té době, a přemluvil mé rodiče. Takže až se podepsaly všechny papíry, že vlastně patřím do jejich rodiny, začala jsem chodit do hudebek, učila se hrát na klavír, kytaru a hlavně zpívat.

Ve čtrnácti jste byla druhá v X FACTORU. Kdo vás přihlásil? Jaké to bylo, pro vás, jako dítě?

Popravdě, byl to ten strejda Luke! (Smích) No, jako pro čtrnáctileté dítě to bylo něco neznámého, měla jsem veliký strach, a ani jsem nečekala, že se dostanu takto daleko.

Myslíte pana Parkera, že? Teď je vám osmnáct, hrála jste ve třech filmech se světovými herci a jako nejmladší nominovaná dostala i Oskara! Vydáváte vlastní desku. Jak to stíháte?

Ano. Popravdě, je to šrumec. (Smích) Po X Faktoru jsem dostala strašně moc nabídek, a většinu jsme museli odmítat. Snažím se stíhat školu, do toho nahrávat a hrát. Ale nejspíš v budoucnu se budu věnovat jen hudbě a málokdy natáčení. Hudba je můj život. A jsem neskutečně vděčná Lukovi, že mě k ní dovedl.

A poslední otázečka. Když říkáte, že hudba je pro vás nejdůležitější. Jak Vám hudba změnila a ovlivnila život?

Nejspíš tím, že se můžu zabývat v životě tím, co mě opravdu baví. Poznala jsem neskutečně moc lidí. Člověk prostě musí mít v životě štěstí, a já ho zatím mám. Někdy si říkám, že díky smrti mých rodičům se mi naskytla takováhle náhoda. Něco má pro a své proti. A jak jednou řekl český spisovatel Miroslav Horníček:

„Lidé smysl pro humor buď mají, nebo nemají. Tak jako mají, či nemají hudební sluch.“

Tak co na to říkáš? Podle mě by se to vydat mohlo. S láskou,

Emily

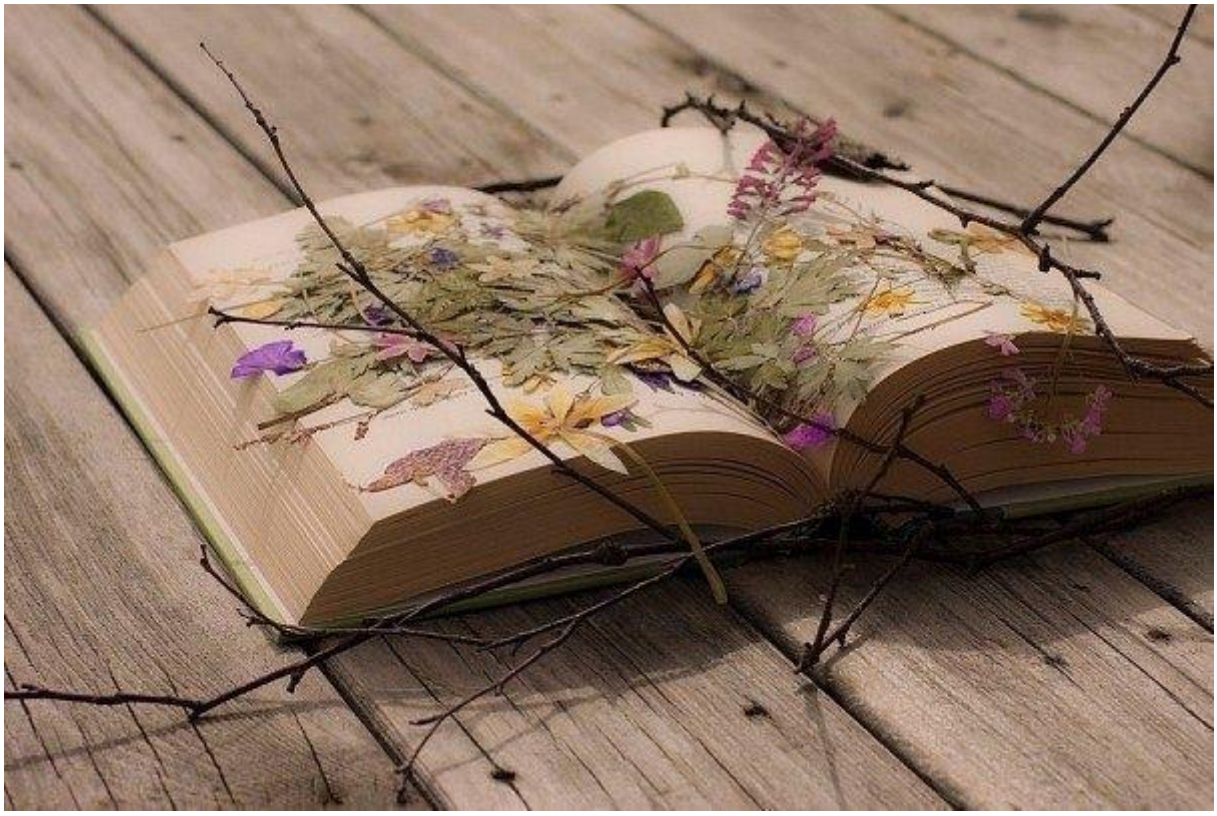

Dalším tématem byl příběh z činžáku – každý si podle obrázku vybral jeden byt, rodinu, zvířecího obyvatele či dokonce kus nábytku a popsal jeho příběh. Šlo tedy o popis děje.

Příběh z činžáku

Anežka

Smutně jsem si povzdechl. Měl jsem hlad. Ale stačilo jen pohlédnout na můj starý vrzající byt a ubohé oprýskané vybavení a bylo jasno. Uslyšel jsem cinkání skleniček a hlasy. Mí sousedi z vedlejšího bytu právě chystali večeři. I když naše patro patřilo především spodním chudým vrstvám, měli se určitě podstatně líp než já.

Lustr se zakymácel a jeho světlo přechodně zablikalo. Narovnal jsem obraz na stěně. Pohlédl jsem na syčící trubky nade mnou. Šel jsem do malé, skrovné kuchyňky a začal jsem hledat ve viklajících se šuplících něco k snědku. Triumf, okoralá patka chleba! Hladově jsem se do ní zakousl. Pohlédl jsem skrz ušmudlané okno a viděl jsem, že se začíná stmívat. Převlékl jsem se a šel si lehnout. Pro dnešek jsem toho měl po krk. Ale nemohl jsem spát. Bylo tu tísnivé ticho. Nechal jsem rozsvícenou pouze jednu z mých čtyř lamp a sledoval ten

byt, ve kterém už 6 let bydlím. Obrazy na stěnách se na mě posměšně dívaly. Postel zavrzala. Uslyšel jsem pískání. „Zas ty myši!“ pomyslel jsem si.

A tak si žiju v bytě, s trubkami nad hlavou, oprýskanými skříněmi, čtyřmi lampami, z nichž jedna nesvítí, otlučeným lustrem, malým mosazným věšákem a rozvrzanou postelí. Usínám s vědomím, že zítra už možná nebudu spát v této posteli, ale někde na ulici, jelikož už zítra zřejmě přijdou výběrčí nájmu. Ale já si s tím nedělám hlavu. Žiji dneškem.

Lea

Byt

Už jsem v tomhle bytě celkem dlouho. Za tu dobu už mě můj pán několikrát přečalounil. Teď mám zrovna zlatý sametový kožíšek vyšívaný stříbrnou nití a ta mě poněkud nepříjemně kouše. Můj pán rád utrácí peníze. A ne jenom za věci. Také za různé ženské. Moc dobře to nechápu, vždycky někoho přivede k nám do bytu, zavřou se v ložnici, ráno jí dá peníze a ona odejde. Nejspíš je to další paní na úklid, jako madam Hopkinsová.

To je starší dáma s výstředním účesem fialové barvy, která mě vždycky pěkně vyčistí bublinkovou pěnou, to je moc příjemné, akorát trošku studí, když potom usychám. Ale ty jiné paní na úklid mě neumývají bublinkovou pěnou. Spíš si na mě sednou, zapálí si cigaretu a pak vždy načichnu kouřem. Ještě že mám tu paní Hopkinsovou…

Najednou se po mém hřbetě rozlil studený pocit. Odchází do kuchyně pro hadr. Studené víno je nepříjemné, ale vroucí čaj je horší! Ten jsem také nesčetněkrát zažila. Ale takový je holt život sedačky.

Můj pán je velký dobrodruh. Navštívil nespočet koutů světa. Na stěně mu visí mnoho obrazů a také jedna zvláštní maska. Tu si přivezl ze stejné země jako opičáka Snoopyho. Snoopy…to byl panečku darebák! Akorát nám tu všechno poničil, lustr utrhl, a dokonce mě i několikrát použil jako toaletu! Nakonec jsme ho naštěstí dali do zoo. Chvála bohu.

Ale jestli chcete vědět, co sedačky vůbec nejvíc nesnáší, tak je to stěhování. A to hned z několika dobrých důvodů. Zaprvé se s námi opravdu nelidsky zachází, každou chvíli se s námi o něco praští, tahá se za nás a tak podobně… Zadruhé nás vy lidi vždycky zamotáte do velké fólie, ve které se nedá

ani dýchat, a za třetí, a to je vůbec nejhorší, odkládáte na nás sedačky všechny možné, nejlíp hodně těžké věci, a to vážně není příjemné.

Ale život sedačky má také svoje výhody. Třeba nemusíte chodit do školy, umývat si uši a můžete se dívat na televizi s dospělýma a celé dny se vyhřívat u krbu… ale věřte, že nám není co závidět. Sledovat televizi je sice super, ale občas mi to skoro trhá srdce, když na začátku Simpsonových doskočí na jednu sedačku najednou pět lidí, no chudák ségra! A ten pohledný gauč v Teorii velkého třesku by si zasloužil nějakou modernější barvu. No každopádně jsem ráda, že jsem tam, kde jsem, že paní Hopkinsová není žlutá a nemá modré vlasy, a jsem nesmírně hrdá na to, že jsem sedačka!

Jáchym

Příběh zadlužených manželů Novákových

Pan a paní Novákovi sedí naproti sobě u stolu. Mají dluhy. Moooooooc dluhů. Pan Novák přemýšlí: „Máme dluhy. Jak je zaplatím?“ Paní Nováková přemýšlí: „Máme dluhy. Jak to zaplatí?“ Pan Novák usne. Začne chrápat. Moooooooc chrápat. Paní Novákové ztuhnou nohy. Nemůže vstát. Tak tam tak

sedí, dívá se na svého spícího chrápajícího zadluženého manžela a říká si: „Že jsem si já husa pitomá nevzala radši Pištu Hufnágla“.

Žánr, který nás lákal, byl klasický dívčí román. No, román, spíše povídka. I zde byl inspirací obrázek – vytáhly (na této lekci totiž chyběl Jáchym) jsme si kartu Poselství bohyní. Bohyně pak určila prostředí i zápletku.

Bohyně

Anežka

Maeve

Kiára běžela zasněženým lesem. Vločky jí padaly do vlasů a přechodně zhoršovaly vidění. Konečně doběhla do své vesnice. „Jang se zbrojí do války!“ vykřikla a všichni z kmene stříbrných se k ní otočili.

„Je- li pravda co říkáš tak bychom se měli sbalit a jít. Budou nás chtít do armády nebo nás pobijí,“ řekl muž, kterému říkali Taran.

„Všichni dobře víte, že jediná možnost jak upokojit Jang je najít stříbrokvítek!“ pravil šaman a stařešina v jedné osobě.

„Babské žvásty, stříbrokvítek přeci neexistuje!“ namítl zas Taran.

„Ale existuje, já ho viděl.“

„Bůh ví, co jsi viděl!“ namítl zas někdo jiný.

„Kiáro, měl jsem vidění. Jsi vyvolená, a proto musíš stříbrokvítek najít ty,“ prohlásil stařešina.

„Vždyť ji ženeš na smrt! Jestli neumrzne, napadne ji divoká zvěř!“

Stařešina se nenechal vyrušovat a pokračoval: „Musíš najít dívku Maeve, která vládne zvláštní mocí. Sídlí daleko odtud a ví, kde stříbrokvítek hledat. Musíš za ní, Kiáro, jinak je s námi se všemi konec!“ ukončil stařešina svou řeč.

Kiára se nevesele usmála a neznatelně přikývla. Po tváři jí stekla slza. Než spadla na zem, stihla zmrznout a roztříštila se na tisíc kousků…

Kiára objímala matku. Plakala a matka ji pevně tiskla k sobě. „Tohle mi pro tebe dal tvůj otec," řekla a podala jí drobný vyřezávaný amulet ve tvaru spirály. Uprostřed tkvěl malý opál.

„Ten je nádherný," řekla Kiára a zasvítily jí oči.

Matka se usmála: „Dalo mu to spoustu práce. Chtěl ti ho totiž dát k tvým šestnáctinám, ale už se mu nedostalo příležitosti." Objala ji. „Snad ti přinese štěstí."

Kiára si vzala tašku a šla. A za chvíli byla vidět už jen její silueta mezi vířícím sněhem…

…Padla únavou do sněhu. Na své pouti byla už tři dny a dvě noci. Ztěžka dýchala. Tváře měla červené a zmrzlé. Ruce se jí třásly a po čele stékal studený pot. Pokusila se vstát, ale opět upadla. „Musíš být silná," pomyslela si a opřela se. Pak pomalu vstala. Tělem jí projela vlna bolesti a únavy. Nohy ji jen tak tak nesly. I přesto se dala na pomalý pochod krajinou…

Jediné, co Kiára věděla, je, že nesmí sejít ze stezky, jinak by měla pramalou šanci na přežití a nalezení původního směru. Kráčela velmi pomalu, jelikož byla unavená, oči se jí zavíraly a nohy nenesly. Sundala si tašku z ramene a otevřela ji. Měla v ní pár potravin, láhev čisté vody, srolovanou teplou deku a náhradní oblečení. Rozpomněla se na šamana, který se s ní loučil podivným proroctvím: *„Až tvé dětství skončí a dospělosti dosáhneš, pak teprve to, co hledáš, nalezneš.“* Dřív, než se stačila Kiára na cokoli zeptat, popřál jí hodně štěstí a bez váhání odešel. Jakmile si Kiára vzpomněla na šamana, vzpomněla si i na matku a celou vesnici. Pousmála se. Vzpomínka na rodinu ji zahřála u srdce. I přes to se rozhodla nabrat sil, proto vyndala malý sáček. Byly v něm suchary a sušené maso, co dostala na cestu. Jeden ze sucharů si strčila do pusy. Nebyl příliš valné chuti, ale lepší něco nežli nic. Pak vyndala z tašky malou sametovou krabičku. Otevřela ji. Byl v ní onen keltský amulet spirály s opálem uprostřed. Kiára kousala suchar a hladila drobný přívěšek. Vyndala ho ze sametové krabičky a položila si ho na dlaň. Opál se krásně leskl. Krabičku zavřela a vrátila zpět. Polkla a zvedla si ho z dlaně. Pak si ho navlékla přes krk. Přitom jí polil

neuvěřitelně hřejivý pocit. Není sama. Zvládne to. Naskládala věci zpět do tašky a zvedla se. Měla před sebou ještě dlouhou cestu…

Nejistě šla lesem a nemohla se zbavit pocitu, že ji někdo sleduje. I když to mohl být pouze výplod její fantazie, slyšela kroky těžkých bot v čerstvě napadaném sněhu. Chtěla se přesvědčit, že tu nikdo není, a tak se rozběhla. Běžela a domnívala se, že by případná osoba musela běžet taky. Oddechla si. Ale v tom se zděsila. Opravdu slyšela, jak neznámá osoba běží za ní. Náhle se zastavila. Neznámý to nečekal, prudce do Kiáry narazil a spadl na zem do sněhu. Kiára vytáhla z pochvy malý nůž, otočila se a přidržela ho člověku pod hrdlem. Potom se však uklidnila. Byl to Cathal, muž, kterého milovala. Uvolnila se a schovala nůž. Cathal rychle dýchal a nechápavě na Kiáru hleděl. „Proč mě sleduješ?“ řekla mu ostře.

„ Nenechám tě tam jít, Kiáro. Nenechám tě zemřít. Přece si nemyslíš, že můžeš stříbrokvítek nalézt. Možná ani není skutečný. Prosím, Kiáro, nechoď. Miluji tě…“

Kiáře hučela krev ve spáncích a zrudla. Na tahle slova čekala už dlouho. A teď by ho měla opustit? Opustit člověka, který ji miloval? Možná má pravdu a

jde si pro smrt. Anebo možná… „Taky tě miluji, ale musím dokončit své poslání. Každý se pro něco zrodil. Já pro tohle.“

„Tak mě alespoň nech jít s tebou,“ zaprosil.

„To nejde, je to můj úkol.“

Díval se na ni prosebně, ale ona to dokázala ustát. Vstal a objal ji. Kiára se nebránila, naopak po tom toužila. Otřel se jí hlavou o krk. Naklonila se. Jejich pohledy se střetly a vzájemně se propojovaly. Políbil ji. Líbal ji dlouze a vášnivě. Měl ji rád a ona měla ráda jeho. Byli spolu, sami a do večerního ticha se pomalu začaly snášet drobné sněhové vločky…

Ležela na zemi. Ještě cítila jeho doteky, polibky, jeho teplo. Ležela na svém plášti a přála si ho mít vedle sebe. Přála si naposledy se s ním políbit, naposledy ho vidět. Teď už byl daleko, tak daleko. Ještě před chvílí ležel vedle ní. Neexistoval žádný důkaz, že to celé nebyl jen sen. Ale bylo to tak skutečné. Tolik ho milovala.

Tu se před ní však začalo z ranní mlhy cosi utvářet. Pomalu se to měnilo v ženské tělo. A najednou před ní stála nadpozemská bytost.

„Jsem Maeve, bohyně cyklů a rytmů,“ promluvila zvučným hlasem, „ tvůj cyklus dětství právě skončil a stává se z tebe žena. Nahlédla jsem do tvé duše a vidím v ní čistou lásku, oddanost a věrnost. Jsem spokojena. Za tyto věci ode mě dostaneš dar. Je to to co tvůj kmen nejvíce potřebuje. Stříbrokvítek. Má velikou moc. Nechť s ním upokojíš rozžhavená srdce bojovníků kmene Jang.“ A předala jí drobný kvítek celý z ledu, který obestírala jemná záře. Tvarem byl podobný lotosu. Jakmile jej Kiára ucítila ve svých dlaních, bohyně se usmála a její zjevení zmizelo. Kiára se usmála též. Její poslání bylo splněno.

Lea

Sarasvátí

Nirmal ležel na posteli, bylo asi půl desáté. Byl unavený, ale přesto nemohl usnout. Pootevřenými dveřmi mu vnikal do pokoje paprsek světla.

Slyšel z kuchyně matčin hlas, ale nevěděl, o čem mluví. Na čele ho chladil studený obklad. Otec pomalu otevřel dveře. „Ještě nespíš?," zeptal se, „vezmi si prášek a spi, uvidíš, že ráno ti bude líp. A ničeho se neboj, byl to jenom sen, lidé mívají často různé podivné představy, když mají horečku."

„Ale tohle nebyl sen, byla tak skutečná!," vykřikl Nirmal a posadil se na posteli.

„Uklidni se, Nirmale. Už bys měl spát, je pozdě," řekl otec a podal mu sklenici vody, aby zapil prášek.

Nirmal dál ležel na posteli a snažil se spát. V pokoji byla úplná tma a všude ticho. Nirmal ale pořád nemohl spát. Stále mu vrtal hlavou ten včerejší sen. Byl skutečný nebo nebyl? Zjevila se mu v něm Sarasvátí, bohyně umění, hudby, tance a manželka boha stvořitele Brahmi, a pravila: „Nirmale, jsi jediný, kdo může zachránit svět, jen ty a nikdo jiný!" Co to bylo za poselství? Nirmal už o Sarasvátí leccos slyšel, mimo jiné také to že se může proměnit v labuť, ale proč by on měl zachraňovat lidstvo a před čím? Nirmal začal přivírat víčka a za chvíli usnul.

Ráno, když se probudil, cítil se úplně vyléčený a dostal také velký hlad. Přišel do kuchyně, ale na stole neležela voňavá snídaně, ležela tam uplakaná matka. „Děda v noci zemřel…," oznamovala mezi slzami.

Nirmal chvíli mlčel, ale poté začal také hlasitě plakat, jako by mu ani nebylo devatenáct. „Proč? Proč se to stalo?!," nechápal. „Musím se jít podívat k němu domů, já musím naposledy vidět jeho dům," rozhodl se Nirmal, bůh ví, co ho k tomu vedlo.

„Počkej, vždyť jsi měl ještě včera horečku!," volala za ním matka, ale Nirmal už ji neslyšel.

Přešel několik bloků a zastavil se u již důvěrně známého plotu. Prošel brankou a uchopil kliku od dveří, pomalu se otevřeli. Nirmal vyšel schody a zamířil přímo do dědečkovy pracovny. Byla stejně uklizená jako jindy. Nirmal upřel pohled na kus papíru ležící na stole. Rozložil ho a četl úhledně napsanou větu, které však příliš nerozuměl: „Nejen matce mé muž se bude mstít."

„Kdoví komu byl ten vzkaz určený," pomyslel si Nirmal, ale papír si přesto vložil do kapsy.

Nirmal pomalu scházel schody… Vtom upřel zrak na obraz visící nad schody. Byl na něm vyobrazen Nirmalův pradědeček, když mu bylo asi tak dvacet let. Seděl u řeky na kameni, všude kolem kvetly bilvy. A napravo od muže tekl potůček, po kterém plula bělostná labuť. Labuť se překvapivě objevovala i na všech ostatních pradědových obrazech. „Co by to mohlo znamenat?“ zamyslel se Nirmal.

Po cestě domů nemyslel na nic jiného, než na záhadnou labuť, až když vcházel do svého pokoje, vykřikl: „No jistě! Musí to nějak souviset s bohyní Sarasvátí, ta se přece dokáže proměnit v labuť. Ale, copak se jeho praděda mohl znát z bohyní? To je šílené,“ kroutil hlavou Nirmal.

Předklonil se, aby si ustlal postel a vtom mu z kapsy vypadl záhadný vzkaz od dědy. Znovu si ho přečetl ve snaze pochopit, co tím děda myslel. Otočil papírek a všiml si, že na druhé straně je drobným písmem napsána jiná věta: „Zařiď aby, se tvůj děd nikdy nenarodil, v zájmu tvém i celého lidstva!“ Tomuhle už Nirmal vůbec nerozuměl. „To přece nejde zařídit!“ vykřikl. V tom se mu udělaly mžitky před očima…. Omdlel.

Když se Nirmal probudil, ležel na trávě ve stínu bilvv. Posadil se, protřel si oči a hned poznal, že není v dnešní době. Postavil se na nohy a rozhrnul keře, opatrně se podíval na palouk. „Ale tohle místo přece znám, to je ta paseka z pradědečkova obrazu!“ pomyslel si Nirmal. Opravdu, ten samý potok a úplně stejný kámen, jako na obraze. Teď na něm však neseděl praděda, ale jakási krásná dívka. Nirmalův praděda klečel u ní a právě jí vyznával lásku, když na řece rozkvetl drobný lotosový kvítek. Dívka uchopila kámen a mrštila s ním po květu. Bělostný lotos klesl ke dnu.

„Proč jsi to udělala, Sarasvátí, takový nádherný kvítek!“ vykřikl Nirmalův praděd.

„Sarasvátí? Můj praděd se tajně scházel s bohyní Sarasvátí!“ pomyslel si Nirmal.

„Musela jsem, ten kvítek byl můj muž Brahmá. Kdyby nás spolu viděl, byl by konec naší velké lásky,“ pronesla Sarasvátí.

„Och, ten konec, stejně brzy nastane, má drahá, má matka chce, abych se oženil v Rajkotu. Už tě nikdy neuvidím,“ řekl praděd a posmutněl.

„Ne, to ne! Chtěli jsme přece dítě,“ zvolala Sarasvátí.

„Zařiď aby, se tvůj děd nikdy nenarodil, v zájmu tvém i celého lidstva,“ probleskl Nirmalovi hlavou.

„Utečeme spolu! Schováme se někde, kde nás nikdo nenajde! Kde nejsou žádní lidé ani lotosové květy!“ zvolala Sarasvátí a objala Nirmalova pradědečka.

„Buď teď, nebo nikdy!“ pomyslel si Nirmal a vsunul ruku do řeky pro lotosový kvítek… „Lotos!“ vykřikl Nirmal. Sarasvátí se lekla, změnila se v bílou labuť a odlétla.

„Co jsi to udělal, uličníku?!,“ zvolal Nirmalův praděd, „už ji nikdy neuvidím!“ „Já…musel jsem!,“ řekl Nirmal a utekl do lesa. Utíkal, co mu nohy stačily, až se vyčerpání sesunul k zemi…

„Nirmale, probuď se,“ šeptal mu někdo do ucha, „Spal si skoro celý den.“ Nirmal pomalu otvíral oči. „Na, napij se,“ řekla matka podávajíc mu sklenku vody. Nirmal se posadil, aby se napil.

Vtom se ve dveřích objevil Nirmalův děda: „Nirmale, chlapče, už je ti líp? Podívej, něco jsem ti přinesl.“

„Dě-Děda?!“pomyslel si Nirmal. Všichni se tvářili, jako by se nic nestalo.

„Chlapče, tohle jsem našel na půdě, je to dar od tvého praděda a prabáby Sáry z Rajkotu,“ řekl dědeček a podal Nirmalovi bílé labutí pírko navlečené na šňůrce.

„Prabába Sára? O té jsem sice nikdy neslyšel, ale zní to dobře,“ pomyslel si Nirmal.

„Můj tatínek ho našel v lese a navlékl ho na tuhle šňůrku, aby nám navždy připomínalo….,“dědeček se zamyslel, „…vlastně ani nevím, co nám má to pírko připomínat. Asi štěstí a radost.“

„Štěstí a radost, to tak…,“ušklíbl se Nirmal, „kdybyste věděli to co já…“

Dalším tématem, do kterého jsme se pustili, bylo zpracování vzpomínek na výlet a zážitků z něj. Pustili jsme se do publicistiky – reportáže.

Reportáž z výletu

Anežka

V pátek dne 25. 4. jsme my – tedy tvůrčí psaní vyrazili společně se 7. B do luxusního penzionu v Českém Švýcarsku. Tento báječný výlet pro nás získal *Jáchym Heroudek,* jelikož vyhrál v soutěži Neobyčejné děti. Jeli jsme tam pod odborným dohledem paní uč. Hantkové a paní uč. Řezáčové. Cesta proběhla víceméně v pořádku, až na všeobecnou únavu z několikahodinové cesty. Napjaté čekání vyplňovalo autobus vzrušenou atmosférou. Když jsme konečně dorazili na místo, vřele nás přivítali.

V následujících chvílích nás zavedli do pokojů, kde jsme měli být ubytováni. Třídu 7. B ubytovali ve vedlejší budově a tvůrčí psaní zavedli do apartmánů nad jídelnou, ve které jsme měli v příštích dnech jíst. Nádherně zařízené pokoje byly velmi útulné. Velké měkké postele, rozložité bílé skříně, televize, a dokonce i vlastní prostorná koupelna. Vše bylo jako nové a pokoj byl krásně uklizen. Avšak bylo nám dovoleno trávit v pokojích málo času, jelikož nás čekal bohatý program plný her a zajímavostí.

Po ubytování a vybalení našich zavazadel jsme následovali naše průvodce do blízkého domu, kde na nás čekala milá společnost několika lidí, kteří nás

seznámili s naší nastávající aktivitou. Měli jsme vyrábět hnízda pro hmyz, čili trochu vznešeněji – hmyzí hotely. Tvořili jsme je ze špalku dřeva a dřevěných destiček. Výsledkem bylo ubytování pro rozličné druhy hmyzu. Hotové výrobky jsme si později odvezli domů. Pak jsme se vrátili do hotelu, kde na nás čekala teplá večeře. Místní kuchaře musím pochválit, protože jejich přírodní kuřecí řízek s bramborami byl vynikající. Po večeři následoval odpočinek a volný program. Měkké postele pro nás byly oporou, a tak jsme se na ně s chutí uložili (kdo by taky ne po několika hodinách strávených v autobuse a po výšlapu do kopce).

Další den, tedy v sobotu, jsme přišli všichni do jídelny na snídani, která byla formou švédského stolu. Všichni jsme si pochutnali. Zhruba kolem deváté hodiny jsme šli s naším průvodcem do domu Českého Švýcarska, kde byla krásná výstava o rozmanitosti jak života, tak dějin tohoto zeleného zákoutí České republiky. Po prohlédnutí celé té krásně vypracované výstavy a zhlédnutí několika krátkých filmů jsme utvořili skupinky, ve kterých jsme vypracovávali pracovní listy. Všechny odpovědi bylo možno najít v expozici, a tak jsme vyrazili objevit je. Hledali jsme na stolech přírodovědce i cestovatele, lezli do nory

jezevce, a dokonce i letěli virtuálním balónem nad Českým Švýcarskem. Moc jsme si to užili a dozvěděli se mnoho zajímavých věcí a poznatků. Poté následovalo zhodnocení všech prací. Jakmile byly naše práce zkontrolovány, měli jsme chvíli volno a mohli jsme se podívat do nejbližšího okolí hotelu. V domě Českého Švýcarska jsme si také mohli zakoupit některé dárkové předměty a pohlednice. Sraz jsme měli jídelně, kde na nás čekal chutný oběd.

Po obědě, tedy kolem jedné hodiny, jsme vyrazili s naším milým průvodcem po Köglerově naučné stezce. Prošli jsme parkem a spatřili spoustu krásných míst. Mraky nám však náš elán pokazily, jelikož začalo hustě pršet. Nejvíce lituji těch, kteří neměli pláštěnky. Všichni jsme byli unavení a hlavně mokří. Jenže jsme nešli do hotelu, nýbrž do tělocvičny, do které se nikomu moc nechtělo. Hráli jsme míčové hry a soutěžili mezi sebou. Atmosféra se značně vylepšila. Po hraní her jsme šli do hotelu. Tam jsme si usušili oděvy a všechno, co se dalo usušit. Například svačiny, co nám personál připravil, byly ve stavu naprosto nepoživatelném. O to více jsme si vychutnali večeři. Paní učitelky také rozhodly, že půjdeme ještě do areálu, kde jsme dnes pobývali hrát minigolf a jiné hry. Tak jsme šli. V areálu se nálada vylepšila docela. Někteří odpalovali míčky do jamek,

další skákali na trampolíně nebo se houpali na houpačkách, spousta z nás se přesunula k malé lanovce a zbytek se pokusil zdolat lezeckou stěnu. Ale začalo se pomalu stmívat. A protože jsme byli všichni po dlouhém dni unavení, vrátili jsme se do ubytovny, kde jsme klidně usnuli.

Dalšího a bohužel posledního dne, jsme se vypravili na náročný sestup do Dolského mlýna. Po sbalení všech našich věcí a rozloučení se s personálem jsme autobusem dorazili na místo, odkud měl náš sestup začít. Náš průvodce Jakub nás vedl Umrlčí stezkou a cestou nám kladl záludné otázky. Také jsme měli po cestě hledat skalní rytiny. Když jsme konečně dorazili do Dolského mlýna, fotili jsme co nejvíce, abychom měli tento krásný zážitek zdokumentovaný. Na tomto tajuplném místě se natáčelo několik filmů. Nedivím se, že si režiséři vybrali zrovna toto místo oplývající rouškou tajemství. Po té nás čekal ještě náročnější úkol – zdolat vysoké strmé schody, které nám umožňovaly vrátit se zpět. Cesta byla náročná, ale všichni ji úspěšně zvládli. Oběd na nás čekal, ne v hotelu, nýbrž v blízkém penzionu Lípa. Po obědě čekal autobus na parkovišti u penzionu připraven dopravit nás domů.

Loučení s nádhernou krajinou Českého Švýcarska bylo pro mě těžké. Vždyť toto místo chová tak úžasný poklad, neporušenou přírodu, kterou je třeba obdivovat. Když jsme nasedli do autobusu, tiše jsem se loučila s krásnými místy a litovala, že jsme namohli navštívit Pravčickou bránu, která je symbolem Českého Švýcarska. Po úmorné a dlouhé cestě jsme se vrátili domů, kde jsme se shledali se svými rodiči. Výlet byl velice krásný a určitě na něj jen tak nezapomenu!

Lea

Před několika týdny se žáci Základní školy Rosice (přesněji děti ze 7. B a členové kroužku tvůrčího psaní) vypravili do Krásné Lípy. Výlet pro ně vyhrál Jáchym Heroudek v literární soutěži a všichni jsou mu za to moc vděční.

Krásná Lípa je městečko poblíž národního parku České Švýcarsko. Cesta je tam sice zdlouhavá, ale samotný pobyt opravdu stojí za to. Ubytování ve stejnojmenném hotelu bylo opravdu luxusní. Není divu, vždyť se pyšnil čtyřmi hvězdičkami! Stejně chválit by se dala i strava. Jen některé porce na nás byly až příliš mohutné.

Co se týče programu, pestřejší už nám ho ani udělat nemohli. Sobotní dopoledne jsme strávili v domě Českého Švýcarska, kde jsme se mohli dozvědět mnoho zajímavých informací a zároveň jsme si užili spoustu zábavy. Stěžovat si můžeme snad jen na to, že jsme byli odpoledne nuceni po několikakilometrové vycházce hrát ještě sportovní hry v tělocvičně, které mě osobně zaujaly ze všeho nejmíň.

Zato neděle byla opravdu vydařeným dnem. Ráno po snídani jsme se sbalili, protože jsme museli opustit ubikaci do desíti hodin a autobus nás, s již naloženými věcmi, převezl k národnímu parku České Švýcarsko, kde jsme

absolvovali vycházkový okruh. Poznali jsme přitom mnoho krásných míst a památek, z nichž nejznámější je Dolský mlýn, na kterém se točilo mnoho českých pohádek. A aby taky ne, vždyť zdejší krajina je přímo pohádková!

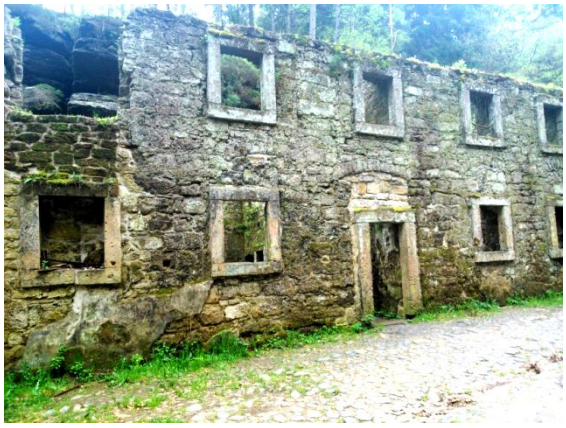

Po náročném výšlapu následoval vynikající oběd v místní restauraci a opět ta dlouhá cesta zpátky do Rosic. Nikdo neutrpěl žádné závažné zranění a počasí nám také přálo (pokud nepočítám tu sobotní přeháňku). Celkově bych tento víkend označila jako velmi, vélmi podařený!

Jáchym

Už od chvíle, co jsem se dozvěděl, že jsem výlet vyhrál, jsem se na něj těšil. A pak, 25. dubna, jsme se sešli před rosickým zámkem, nastoupili do autobusu a vyrazili.

Co se cesty týče, byla dlouhá a únavná. Nebýt veliké zásoby jídla, sladkostí a pití, a také zastávky, asi bychom umřeli hladem.

Když jsme přijeli na místo a uviděli jsme pokoje, málem mě omývali. Na každém pokoji bylo několik postelí, stolek s pár židlemi, televize (úhlopříčka cca 120 cm!) a obrovská skříň. Koupelnu sice měli všichni kluci společnou, ale to nevadilo.

Jídlo, to bylo také senzační. Upřímně řečeno, nemám moc kladné vzpomínky na jídla na pobytových akcích a bál jsem se, že nám tu budou vařit nějaké blivajzy. Ale to, co nám přicházelo na stůl na talíři, tomu by neříkal blivajz snad nikdo...

A teď – to nejpodstatnější – program! Vážně, nenudili jsme se ani chvíli. Hned první den jsme si vyrobili „hmyzí hotely“. To bylo poleno, do kterého jsme vyvrtali několik děr, do kterých si mohl onen hmyz zalézt. Večer jsme ve

společenské místnosti společně zahráli několik zábavných her a pak šli na kutě. Druhého dne jsme se vypravili do domu Českého Švýcarska, kde byla interaktivní výstava a kde pro nás měli nachystané pracovní listy. Odpoledne jsme se vydali na procházku po okolí Krásné Lípy, při které nás zaskočil GIGANTICKÝ slejvák. A jakoby to nestačilo, v tom mokrém oblečení jsme šli do sportovní haly, kde jsme hráli asi 2 hodiny fotbal a florbal. Toho večera jsme zašli do areálu, kde byla ona zmíněná hala, ale kromě ní i horolezecká stěna, minigolf, houpačky, trampolína... náramně jsme si to tam užili.

Ale příštího dne se stalo to, co nikdo nechtěl, aby se stalo, ale stát se to muselo. Nalodili jsme se do našeho autobusu, zamávali jsme Krásné Lípě a začali jsme se ubírat ku domovu. Ale výlet byl u konce jen tak na půl.

Na cestě domů jsme kromě benzínky zastavili i ve Vysoké Lípě, odkud jsme se vydali na delší procházku náročným terénem k Dolskému mlýnu. Ale za tu námahu to stálo. Řeka šuměla, les šuměl, vítr šuměl... Na jednoho bylo toho šumění až moc. A na závěr jsme se ještě zašli najíst do tamější restaurace.

Ale i přes to všechno, co jsem tu zažil a viděl, přes všechnu tu legraci, co jsme si tu užili (a jako že jí byla kopa!), i přes to všechno jsem se těšil domů.

Věřte, že pokud vyhrajete výlet od té stejné společnosti, jako já, máte se na co těšit. :)

Lucka

Interview – České Švýcarsko

V pátek jste odjížděli a v neděli se vraceli. Jaká byla cesta? Zažila jsi tam nějakou zajímavou chvilku?

Podle mého názoru byla trochu delší, ale i tak stála za to. Když jsme byli asi tak v půli cesty, spolužák, který seděl přede mnou, mi pověděl, že mu je špatně.

No, a za chvíli si velice hlasitě kýchnul a následně se pozvracel. Paní učitelka Řezáčová se za tím zvukem otočila, a zmateně se pořád rozhlížela, co to bylo. To už samo od sebe bylo vtipné, ale nejlepší na tom bylo, když můj pohled zabloudil na okno přede mnou. Celé bylo znečištěné. I kousek zasahoval paní Hantkové na okno, ale ta si ničeho nevšimla. Ale ten smrádek, ten byl k nepřehlédnutí. (smích)

Jaký byl tvůj dojem, když jste přijeli do hotelu?

Říkala jsem: „Páni, tak to jsme tady a tohle je už ono?“ Byla jsem příjemně překvapená a myslím, že jsem nebyla jediná. Krásná Lípa je malé, ale přesto útulné městečko.

A ubytování?

No, bydlely jsme ve čtyřhvězdičkovém pokoji, myslím, že to odpovídá samo o sobě. S holkami jsme se bavily. Ale stejně na tom pokoji byl nejlepší ten prosklený sprchový kout, kde jsem se večer aspoň na dobrých 15minut sekla, protože mi nešla otevřít klika. A místo klíčů jsme dostaly kartu, která se vsouvala do vypínače. Nemít tu kartu, nejela by nám elektřina. Bylo to opravdu luxusní, ale nevím proč, když jsem byla na jiném pokoji u toho spolužáka, zdálo

se mi, že má větší pokoj. Popravdě, cítila jsem se vážně důležitě, že tu kartu mám.

Co jste dělali první den, už jste něco podnikli nebo jste šli vybalovat?

Vybalili si, ale už hned jsme pochodovali přes větší park k domečku, kde jsme stavěli z kůry a kmene budku pro brouky, následně jsme si je přinesli zpátky a já si ji pak vezla domů.

Program pořádaly paní učitelky?

Až v tom volném čase navečer. Jinak jsme jako dozor měli Kubu.

A co další dny, co jste prováděli?

V sobotu jsme šli do Domu Českého Švýcarska. Rozdělili se do skupinek a plnili úkoly. Odpoledně jsme šli na takovou delší procházku asi cca 6km a do tělocvičny si zahrát sportovní hry. V neděli jsme jeli do národního parku a tam jsme strávili většinu dne. Musím teda říct, že když jsme odházeli z parku, a měli vyjít cestu do schodů, že to byl vážně záhul, chvílemi jsem si myslela, že dostanu astmatický záchvat. (smích)

Kdybychom to shrnuli, co se ti na výletě líbilo, co by to bylo?

Řekla bych, že nejlepší je tam ta příroda, všude je jen zelená barva a vy se cítíte tak nějak lehce, uneseně… Snídaně, tam byl opravdu výběr ze všeho možného, od rohlíků až k salámům a sladkým koblihům. A určitě ten sprcháč, co jsem už zmínila.

Takže jste si to užili?

Byl to nezapomenutelný zážitek, na který jen tak nezapomenu. Byla jsem opravdu ráda, že jsem mohla být součástí toho. Bez paní učitelky, která zburcovala skoro půl republiky, aby hlasovali pro Jáchyma, který to nakonec vyhrál, bychom se tam nejspíš nedostali.

Společnost Euromedia, která pořádala soutěž (Ne)obyčejné děti, nás požádala o recenzi na jejich novou knihu Povedená partička. Zůstali jsme tedy u publicistiky a napsali recenzi. Ke zveřejnění si Euromedia vybrala pouze Jáchymovo zhodnocení, protože bylo nejpřívětivější. Důkaz naleznete zde: http://www.povedenaparticka.cz/recenze.html

Recenze

Anežka

Kniha Povedená partička past na surovce je velice zvláštní kniha. Vyniká svým typickým humorem, kterým vtáhne čtenáře do děje, a dává tak možnost vtipně pohovořit o vážném tématu, tedy šikaně.

Mně osobně se kniha tak úplně nelíbí, ale to je věc názorů, jelikož já mám ráda jiný typ žánru – trochu složitější a komplikovanější děj žánru fantasy románů. Jelikož je však tato kniha věnována mladším kategoriím, myslím si, že by jí mohly porozumět a že by se jim tato kniha líbila.

Lea

Na knize Povedená partička: Past na surovce mne nejvíce zaujala skrytá poselství pana Dupreeho, která mají něco do sebe, ale také vtipné komiksové obrázky, které doplňovaly děj. Úplně jsem nepochopila, jak to vlastně dopadlo s tou Emily, ale to byl nejspíš záměr. Myslím si, že tato kniha dává dětem zkušenost do života (poznají, jak se cítí šikanovaní…), ale také ponaučení a

třeba je i naučí najít v každém člověku něco dobrého. A jestli dětem nedá žádnou zkušenost ani ponaučení, minimálně jim zvedne náladu.

Občas mi některé vtipy připadaly až příliš vynucené, ale nejspíš nerozumím americkému humoru a věřím, že dnešní děti by to mohlo bavit. Celkově by knihu zhodnotila jako velmi zdařilou a neobvyklou a jsem si jistá, že si získá mnoho dětských čtenářů.

Jáchym

Kniha Povedená partička: Past na surovce je podle mě o tom, jak může být život naschválník, ale i o tom, jak nám někdy umí pomoci. A taky o šikaně. V opravdovém životě by asi zde zmíněné způsoby, jak se šikaně bránit (např. dělat ze sebe cvoka a pod.), nefungovaly, ale kdo ví...

Kniha se mi líbila v různých ohledech, ale nejvíce mě pobavilo:

- urážení Roye pomocí SMS
- sympaťák Carl
- přirovnání „zombíkovský zadek“

Moc věcí, které by se mi nelíbily, tu není, ale nějaké se najdou:

- pořád mi vrtá hlavou ta Emily
- a taky kdo řekl to poslední slovo „JÁ“...
- a štve mě, že je to moc krátké

Kniha je vážně parádní, a až vyjde, možná si ji koupím. A určitě chci DALŠÍ DÍL!!!

Paní učitelka

Kniha Povedená partička: Past na surovce je dubnovou novinkou Knižního klubu pro děti od 10 do 12 let. Americký autor Michael Fry v ní humornou formou popisuje, jak se dá vypořádat se šikanou ve škole. Text je doplněn kresbami, které neslouží jen jako ilustrace, ale jsou součástí textu, dotvářejí děj a nabízejí čtenáři prožitek z komiksu.

Hlavní hrdinou a vypravěčem v jedné osobě je Nick, dle vlastních slov nejmenší kluk na světě, taková nicka, který přesně ví, jak vypadá šatní skříňka uvnitř. Výchovná poradkyně školy jej dá dohromady s Karlem, tlustým klukem s podivnými řečmi, a s Molly, hodně vysokou holkou, tedy s dalšími dvěma

největšími outsidery na škole. Nechuť být spolu v jedné partě Strážců pořádku se postupně mění ve spolupráci na zneškodnění slaboduchého surovce Roye. Významnou postavou je také školník, pan Dupree, jehož ústy zaznívají nejen neuvěřitelné báchorky, bláznivé nápady, ale také praktické návody, jak se bránit šikanování.

Kniha je pro děti na první pohled atraktivní kombinací běžného textu a komiksu. Styl jazyka je přizpůsoben dětem; věty jsou jednoduché, vyváženě se kombinuje spisovná a nespisovná čeština. Kniha nepostrádá vtip a nadsázku. V textu jsou nenápadně uváděny důvody šikany (obětí šikany se stávají děti izolované) a způsoby, jak se šikaně bránit (sebrat surovci pocit moci), a to je hlavní devizou knihy. Děti se nepozorovaně mezi řádky (nebo mezi řádkem a obrázkem) dozvědí, jak zvládnout šikanu, jak změnit sám sebe, abych nebyl obětí.

Slabinou knihy je málo informací o Molly a Karlovi, je popsán jejich význačný rys (a důvod k šikaně – výška, tloušťka), ale neznáme jejich charakter, minulost. Snaha autora, aby každá věta byla vykonstruovaně vtipná, působí násilně a stereotypně. Problémem pro české děti může také být odlišnost

v reáliích – prostředí Nickovy školy je jednoznačně americké, mnoho situací pro ně bude cizích.

Šikana je ovšem globálním problémem, pocity šikanovaných jsou stejné na celém světě. Snaha napsat knihu, která téma šikany popíše pro děti nejen stravitelně, ale také vtipně a originální formou, je chvályhodná. Kvůli tomu by kniha měla být součástí všech školních knihoven.

Příští školní rok plánujeme nábor nových členů. Anežka, Lea a Jáchym napsali PR texty. Úkol měli ztížený tím, že museli použít konkrétní slova: lékořice, lego, rozhraní, chleba, tajemství, příroda, kometa, spánek, světlo, nanuk, počítač a kniha. Texty mají také zajímavou grafickou stránku, která je bohužel do tohoto sborníku nepřenosná.

Anežka

Psaní je náš denní chléb. Odhalujeme skrytá tajemství knih, které nikdo dřív nenašel, a píšeme společné příběhy, které si můžete přečíst v rosické knihovně. Inspirací je pro nás vše, co nás obklopuje. Jako krásy přírody, pestrobarevné kostičky lego, světelná záře komety nebo naše sny. Jsme na rozhraní světa fikce a reality, jsme mezi dvěma různými světy – mezi světem literatury a všedním životem.

Nedovedete si představit, co by byl náš svět bez knih a psaní příběhů. Vždyť v nich je ukryta lidová moudrost nebo hlubokomyslná myšlenka. Knihy jsou zrcadlem duše, protože to, co napíšeme, je naše představa, nápad, svědomí … Všední život je daleko za světem fantazie a nekonečných možností.

A jenom občas se nám do něj povede dostat. Jedna možnost je vylít si svou duši na papír, a dát tak možnost příběhu vstoupit na světlo, nebo si dopřát klidný a ničím nerušený spánek, který naše myšlenky přeměňuje do různorodých obrazů. Milujeme psaní a rádi to dáváme najevo.

Kniha je vždy náš přítel, který dovede utěšit nebo nám poradit. Je to přítel, co dovede říct víc než kdejaký člověk. Dokážeme své pocity přenést na papír, i když život občas stojí za pendrek (lékořici). Dáme zde průchod své fantazii. Zatím co jiné lidi zajímá víc počítač nebo nový telefon, nás zajímají knihy a psaní. I brněnští lední medvědi Kometa a Nanuk nám závidějí!

Lea

TVŮRČÍ PSANÍ PŘIJÍMÁ NOVÉ ČLENY

Zahoďte LEGO a pojďte dělat něco lepšího! Staňte se spoluautorem knihy, kterou vydáváme každý rok.

Nepropadejte spánku, nacházíte se totiž na rozhraní obyčejného života a říše fantazie. Stačí vám jen počítač a trocha inspirace, kterou vám může být

cokoliv: příroda, kometa, nanuk, lékořice, chléb nebo světlo na stropě! Fantazii se meze nekladou.

PŘIDEJTE SE K TVŮRČÍMU PSANÍ, A PROZRADÍME VÁM TAJEMSTVÍ, JAK PSÁT TAK ÚŽASNĚ JAKO JÁCHYM, ANEŽKA, LUCKA A LEA! MÁTE JEDINEČNOU ŠANCI.

Jáchym

CHOĎTE DO TVŮRČÍHO PSANÍ

Sedíte doma a nevíte, co byste dělali? Máte dobré nápady? Čtete hodně knih? Jdou vám k sobě slova skládat tak dobře, jako kostičky LEGA? Umíte psát dobré příběhy na počítači? Nudíte se doma tak, že až usínáte? Jste schopni do prostého příběhu zapracovat i nelogičnosti, jako například: „Mám rád chleba s lékořicí.“? Dokážete najít inspiraci například ve snu, kde mluvící nanuk létá na kometě na rozhraní mezi různými galaxiemi, nebo při výletu do přírody? Máte rádi příběhy se zapeklitým tajemstvím? Tak právě vás potřebujeme! Začněte chodit do našeho kroužku, a možná že jednou budete svůj výtvor předčítat v záři světel reflektorů velkému publiku. Tak neváhejte, a registrujte se JEŠTĚ DNES!

Přiznám se, letos jsem společně s dětmi nezvládla napsat všechna témata a žánry. Jako omluvu zde přidávám svůj fejeton, se kterým bojuji v soutěži „Česko hledá spisovatelky“ (http://www.ceskohledaspisovatelky.cz/soutezni-texty.php?text=FB4#.U0w_Xgqj_LY.gmail)

Paní učitelka

Venčení s příchutí pepře

Venčení je činnost jednak nutná (z pohledu psa), jednak relaxační (z pohledu páníčka). Většinou při venčení páníček zapomene na pracovní starosti, uspořádá si myšlenky a prostě a jednoduše se nadýchá čerstvého vzduchu. Pes mezitím přečte všechny milostné dopisy psané do trávy, fenkám odepíše sladce a konkurentům výhružně, občas zavrtí ocasem na kamaráda nebo zavrčí na nepřítele. Asi nikdo neočekává při krátké odpolední vycházce něco, co by vybočilo ze stereotypu běžných krátkých odpoledních vycházek. O to víc je pak překvapen, když se takové něco přihodí.

Jistě si dovedete představit, že volně pobíhající velký pes nevzbuzuje zrovna důvěru. A když vás dusot pacek 50kilového mazlíčka po dlažbě donutí se otočit po zvuku proti směru vycházky v domnění, že za vámi běží kůň, ztratíte

veškeré reflexy i zdravý rozum. Hypnotizováni poskakující uslintanou mordou doslova zkameníte. Na rozdíl od vašeho drobného miláčka, který se na vodítku začne vzpínat a štěkat. Metry se postupně mění v centimetry a obluda je tady. Že jsou labradoři mírumilovní, vás v tu chvíli zrovna neutěší. Tele se nejprve rozhodne očuchat vašeho psa. Pak se mu postaví za záda a viditelně přemýšlí, jak ho uchopit a uspokojit své mrzké pudy. Věty typu: „Kde máš páníčka?“, „Fuj!“ nebo „Nesmíš!“ nezabírají. Mezitím zmítáte na vodítku svým vlastním psem tak, že se škrtí a následkem toho i zvrací. Když psisko zjistí, že fyziognomicky je váš pes na jiné (nižší) úrovni a také že jaksi podivně létá ve vzduchu, vrhne se na vás. A vy ucítíte neskutečně pevné sevření tlap kolem loktů a ta uslintaná morda vás opět hypnotizuje. Pohyby psa ve vás vyvolávají stud a odpor. Snažíte se psa shodit, přitom udržet rovnováhu a neupadnout pod zrovna jedoucí auto.

Pátráte očima po spasiteli. A hle, blíží se, a hned dva. Mechanik z nedaleké autodílny a jeho klientka. Paní, na první pohled zkušená chovatelka, popadne tele v kohoutku a strhne ho ze své oběti, tedy z vás. Pes ovšem stihne jako Zorro do pláštěnky drápem vyrýt do kůže svůj podpis – velké dvojité L,

labradozorr. Horlivý zachránce běží s pepřovým sprejem v napřažené ruce. Zásah je přesný a naprosto paralyzující. Bohužel na ne psa. Z mých očí se proudem vyvalí slzy, nemůžu se nadechnout, v ústech chuť pepře. I paní kašle. Zatímco nadržený pes běží vesele hledat svou další oběť.

Když se uslzená, s očima nateklýma, svěřuju kamarádce, řekne, že jsem neubránila svého psa, že mi už nebude věřit. A opravdu, moje zlatíčko je uražené. Poblité, přiškrcené, uražené a trucující v koutě. Takže vše je moje vina. Jak najednou rozumím obětem skutečného znásilnění. Že bych se na venčení oblékla příliš vyzývavě?

Celá roztřesená se uchýlím do opačného kouta bytu a přemýšlím. Asi si pořídím angorského králíka, nevenčí se a můžeme na sebe hledět stejnýma červenýma očima.

ZŠ Rostice